

Wilhelm Meister

Kniha Židových provinění

Německé zúčtování

Z německého originálu Wilhelm Meister,
Judas Schuldbuch, Eine deutsche Abrechnung,
5. Aufl., Deutscher Volks-Verlag, Dr. G. Boepple, München 1921
přeložil © Jaroslav Voříšek 2004

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Wilhelm Meister

**Kniha Židových
provinění**

Německé zúčtování

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Předmluva k 1. vydání	7
Předmluva k 3. vydání	7
Předmluva k 5. a 6. vydání	7
Předmluva k 7. a 8. vydání	8
I. Potupa	9
II. Jidáš	11
III. Židovské vítězství	15
IV. Žid před válkou	17
V. Duchovní mor	20
VI. Církev a škola	24
VII. Umění, divadlo, literatura	31
VIII. Politická nákaza	36
IX. Lidové zastoupení	47
X. Vláda	67
XI. Císař	72
XII. Hospodářský mor	79
XIII. Vysoké finance	84
XIV. Socializace	86
XV. Tisková nákaza	91
XVI. Panjudea	100
XVII. Předpovědi	104
XVIII. Anglie	109
XIX. Amerika	112
XX. Francie	116
XXI. Rakousko-Uhersko	118
XXII. Továrna na lži a „Tři sta“	122
XXIII. Spolky a svazy	126
XXIV. Hvězda Judova	128
XXV. Nad Siegfriedovým hrobem	138
XXVI. Vzkříšení	139
XXVII. Osvobození	141
Jmenný a věcný rejstřík	144

Úvodní slovo editora českého překladu

Kniha německého autora (1. vyd. roku 1919) dodnes patří ke klasickým dílům na téma protikřesťanského působení talmudského judaismu. Například velký znalec problematiky, Ulrich Fleischhauer, ji označuje za „základní“.

Je samozřejmé, že dnes našemu čtenáři předkládanou knihu psal autor především pro své německé současníky po první světové válce a proto tam, kde líčí a vysvětluje tehdejší politické a společenské reálie, zdánlivě odbíhá od nosného tématu knihy, od židovské otázky, nebo jak sám říká – otázky všech otázek:

„Problém tedy přesahuje všechny hranice a židovská otázka se stává otázkou všech otázek. Vzдор tomu však není neuchopitelná a nezmizí nám pod rukama v transcendentnu. Zůstává jako každá jiná pevně oběma nohama na této zemi. Je tedy především třeba vidět, že Německo není Židovi pouze cílem, nýbrž mnohem spíše prostředkem k cíli. Ten je však v nejvlastnějším smyslu slova internacionální. Konečný cíl Judy přesahuje hranice našeho i každého jiného státu, není pouze mezistátní, nýbrž nadstátní a vyplývá ze zřetelné mocné touhy po světovládě národa, který se stejně jako dříve považuje za vyvolený.“

Přesto právě takové „odbočky“ jsou právě pro současného čtenáře neocenitelným – byť i jen nepřímým – poučením o skutečné historii, který má svou nepřehlédnutelnou paralelu v dnešním dění pro roce 1989:

„Myšlenka trustů a syndikátů není ničím jiným než zapřažením produkce a vůbec veškeré tvůrčí práce do služeb velkých bank. Tento trend se ještě urychlil od té doby, kdy se velkobanky z věřitelů staly samy podnikateli. Jde o nesmírné odosobnění tvorby hodnot, tedy o znehodnocení nejen mravní, ale i ekonomické hnací síly národního hospodářství. ... Při takovém trendu se jednostranná bankovní myšlenka musela nutně přenést na celý hospodářský proces. Hospodářské myšlení a konání tak upadlo do sterilního a neodvratného myšlenkového proudu židovských bankovních a burzovních technik, do zajetí židovské myšlenky bankovních koncernů. Všechno do ní bylo zakomponováno.“

V tzv. východním bloku to bylo taktické stažení bolševismu z oběhu a jeho nahrazení systémem, který autor tak dokonale popisuje již z Německa dvacátých let. Židé se po roce 1989 zmocnili všech mocenských pozic ve státech Střední a Východní Evropy (M. Dolejší). Havel, Klaus, Dlouhý, Dienstbier, Pithart, Uhl, Jičínský, Stráský, Dobrovský, Tošovský – další jména si může každý doplnit sám –, to jsou jen zdejší pokračovatelé tehdejších Rathenauů, Erzbergerů, Bethmannů, Hirschů a mnoha jiných.

Autorova slova jsou místy opravdu tvrdá – přinejmenším pro náš rafinovanou a nenápadnou uspávací propagandou otupělý sluch – a uvádí také řadu nechutných až odporných projevů i šílených světovládných plánů. Čtenář by se však neměl uzavírat před skutečností, že právě tyto pasáže jsou doslovnými citáty autentických výroků významných Židů. Autor je komentuje takto:

„Pro Židy, žijící mezi hostitelským národem, je internacionalismus pouze prostředkem k oslabení a podvrácení jeho národních sil, které mu tím stojí v cestě. Žid sám je naprosto a zcela nacionální. Neexistuje žádný jiný národ, který by myslel a jednal nacionálněji, než právě židovský. Židovské chápání národa, nejostřejší a nejjasnější ze všech, protože je čistě rasové, překračuje hranice národních států a pojímá v sobě úhrn všech Židů. Internacionalismus Židů tedy působí

ničivě a rozkladně jenom na ostatní, židovskému národu je však páteří a silnou duchovní i hospodářskou oporou. Židovský internacionalismus je do extrému vybičovaný nacionalismem! Schopenhauer a Fichte se dotýkají jádra problému, když říkají: „Vlastí Židů jsou ostatní Židé.““

Židovská mocenská politika není ničím jiným než zesvětštěním posvátné mesiánské ideje, jejímž osudným nedoceněním se Izraelita stal Jidášem Iškariotským a Kainem. Je to Ahasver, kdo dnes před námi stojí, kdo chce usednout na trůně světa! Čím byla kdysi pokristovským Židům pro jejich zvrácené mesiánské naděje římská říše, tím je jim dnes celý svět. Jidáš se nic nenaučil a nic nezapomněl.

Ve skutečnosti jde o druhé ukřižování Krista, o ukřižování pravdy, čistoty a veškeré Boží i lidské velikosti. O hluboké nenávisti talmudských Židů ke katolické církvi a jejímu pomlouvání autor říká:

„Je neslýchaným překrucováním historie, když si Židé a jejich spojenci stěžují na utrpená příkoří. Nikoli „ostatní“, ale právě a výhradně Židé přivedli na svět nenávist jako hospodářský a politický faktor. Již ve starověku byly nezbytné zákony římské státní moci na ochranu křesťanů před pronásledováním ze strany Židů! Židé byli původci a podněcovateli pronásledování křesťanů. ... Tolik odsuzovaná středověká pronásledování Židů byla už jen reakcí na jimi vyvolané utrpení. Rovněž omezení Židů na ghetta nebylo nějakým protižidovským aktem, nýbrž státoprávním opatřením, vynuceným nesnesitelnou židovskou arogancí. ... Hrubým zkreslováním historických skutečností je také tvrzení, že Židé byli násilně nuceni k spekulativnímu obchodu a finančnictví, protože jim tvůrčí povolání byla uzavřena. Pravdou je, že se Židé ihned po svém rozptýlení věnovali výhradně obchodu a směnářství i tam, kde jim nikdo nebránil v přístupu k jiným řemeslům.“

„Katechismus pro Židy v Rusku“ (Tel Aviv, 1986) říká: „Taktika ‚ubohého Žida‘ je prověřena tisíciletími! A právě o tom autor výstižně říká:

„Nejhorší na věci je, že duševním morem napadení sami nepozorují, co se s nimi stalo, čímž je proces léčby nesmírně ztížen. Dotyčný je opravdu posedlý; je jako postižený spavou nemocí, který slintá a zuřivě kolem sebe mlátí, když jej chce lékař probudit. Považuje lékaře za nejhoršího nepřítele, za lupiče svého největšího štěstí – smrtelného spánku!

K poučení a hlavně procitnutí z tak smrtelného spánku by mohla a měla napomoci i znamenitá klasická kniha Wilhelma Meistera.

Předmluva k 1. vydání

V často tak trudných německých dějinách vždy po nejvyšším povznesení následoval nejhlubší pád. Zda náš ubohý národ i tentokrát čeká nová cesta vzhůru, to zatím nevíme. Přinejmenším v to však doufáme, neboť jinak bychom nebyli muži. Bez naděje znamená nemůžnost.

Jedno ale víme jistě: nebude žádné cesty vzhůru, pokud se nepodaří vyřešit otázku všech otázek, otázku, zda má být spoutaný Němec vnějšně i vnitřně otrokem Judovým a tím současně zůstat duchovním mrzákem, nebo zda se zbaví současné zvrácenosti a bude znovu pánem ve svém domě.

Námětem předkládané práce je zmíněná otázka všech otázek. Nejprve se v ní budeme zabývat pouze skutečným stavem věci, o níž se jedná. Naše pojednání nemůže být z pochopitelných důvodů vyčerpávající ani co do rozsahu, ani co do hloubky otázky, přesto však chce čtenáři podat ucelený obraz.

Před německým národem je ještě poslední a nejtěžší boj proti vlastní slabosti i proti cizákům, kteří jej připravují o vlast. Tento boj však musí být podstoupen. Jsme přesvědčeni, že v něm Němec bude vítězem, protože nevěříme v trvalé vítězství lži nad pravdou.

V březnu 1919, na narozeniny císaře Viléma Věrného.

W. M.

Předmluva k 3. vydání

Přestože tato kniha byla židovským tiskem z pochopitelných důvodů a značnou částí německého tisku ze zbabělosti zamlčena, dočkalo se první vydání nečekaného zájmu čtenářů, takže druhé vydání šlo do tisku bez předběžných korektur a nezůstal čas ani k opravě stávajících tiskových chyb. Překvapivě příznivé přijetí knihy dokazuje to, co zatím ještě jen podřimuje v duši německého lidu. Náš národ není mrtvý, je pouze přiotráven. Vyléčení z otravy, procitnutí z omámení znamená nový vzestup německého národa. A právě k tomu má kniha Židových provinění sloužit. Neměla by být pouze čtena a chápána jako bojový spis proti rozkladnému duchu židovství, nýbrž by se měla stát i učebnicí politického myšlení.

Třetí vydání bylo na některých místech vylepšeno a značně doplněno o typické případy minulosti i současnosti.

Všechny věrné v naší zemi tímto vyzývám k odvaze a důvěře! Všude po Německu se objevují svěží a zdravé národní zdroje, a to více a intenzivněji, než by se původně dalo čekat. Brzy se z jejich splnutí stane mohutný proud, který spláchne všechno cizí, všechno úpadkové a nečisté. Německo bude zase německé!

Srpen 1919

W. M.

Předmluva k 5. a 6. vydání

Nové vydání bylo znovu výrazně rozšířeno. Od revoluce, tedy od Judova usednutí na trůn, roste materiál k židovské otázce tak nesmírným způsobem, že samozřejmě není možné z něj zde použít ani jen část. Proto zpracovávám pouze události a děje,

charakterizující podstatu věci. Základní myšlenkou zde zůstává, že židovskou otázku nelze nahlížet pouze z rasového nebo jen z politického hlediska, nýbrž společným chápáním rasové i politické ideje.

Všechna očekávání převyšující úspěch naší knihy dokazuje, co bylo řečeno již v předmluvě k 3. vydání, že totiž náš národ není mrtvý a že se začíná upomínat sám na sebe. Tím se naplňuje nevlastnější smysl této knihy napomoci našemu národu najít zase sebe sama. Pokud Němec znovu najde ztracenou sebeúctu, žádná moc na světě nezabrání jeho napřímení. Podstatu věci nedokážeme vyjádřit lépe, než chytrý a prozíravý Žid Cheskel Zwi Klöztel v listu „Janus“ č. 2 z října 1912: „Budete-li pevní v nežidovství, pevnější než my v židovství, zůstanete vítězi!“

Únor 1920

W. M.

Předmluva k 7. a 8. vydání

Pro nové vydání se naše kniha dočkala důkladné revize, vylepšení a rozšíření. Jako nezbytné se také ukázaly některé korekce. Materiál je však tak obsáhlý, že i tentokrát z něj bylo možné do díla zapracovat jen to nejpodstatnější.

Nechť tato kniha i nadále přispívá k rozšíření a prohloubení smyslu pro otázku všech otázek, nechť se našemu lidu stane dobrým pomocníkem v jeho současné tísní a potupě. Osud každého národa spočívá v jeho vlastní síle, žádná cizí pomoc nás nemůže zachránit z vnitřní i vnější poroby. Potřebujeme k tomu pouze jediné – sebe sama. Němec totiž musí nejprve porozumět sám sobě, než vůbec začne jednat, a jsme k tomu na nejlepší cestě. To je potěšující jistota v utrpení současné doby; budoucnost patří nám.

Březen 1921

W. M.

I

Potupa

Válka byla prohrána začátkem roku 1912. Na čtyři a půl miliónů voličů tehdy hodilo německou budoucnost přes palubu do rudého moře a 110 tak zvaných zástupců lidu ve službách zlaté internacionály vtáhlo jako rudí hrobaři těžce ohrožené vlasti do budovy, věnované „německému lidu“. Scheidemann však hned po vítězném jásotu odjel do Paříže a koncem března 1912 vystoupil v „Salle Wagram“ jakožto slavnostní řečník při oslavě vítězství francouzských socialistů s projevem o německém volebním vítězství. Proslulí francouzští umělci dali slavnosti své posvěcení. Od této francouzské slavnosti nad porážkou německé národní myšlenky pak už vede přímá cesta vývoje až k Versailles. Jistě, Francouzi se mohli radovat z vítězství roku 1912 nad Bismarckovým dědictvím. Bismarckem nazývaná „protiříšská většina“ tak dosáhla svého cíle a nejnešťastnější ze všech pruských králů a německých císařů stál již tenkrát nad hrobem jím tak pohrdané posvátné tradice svých velkých předků. Opona se zdvihla před posledním dějstvím otřesné tragédie, kterou kdysi začal tak pyšnými slovy: „Vedu vás vstříc nádherným časům“ a „Můj směr je správný a budeme v něm pokračovat!“ „Moji sociální demokraté“ se konečně stali vítězi, oslavováni Francouzi i Angličany. Pařížský list „République“ psal: „Jeho veličenstvo socialismus je velkým vítězem německých voleb. Nesmírná bída a svízele se zdvihají na druhé straně Rýna jako předzvěsti blízké katastrofy.“ Anglický „Evening Times“ zase soudil: „Každý voličský hlas ve prospěch německých sociálních demokratů znamená hlas pro chaos v řadách našeho nepřítele“ a „Morning Post“ prorokoval jako důsledek volebního propadu „občanskou válku“ a psal: „Co bude z Hohenzollernské dynastie za dvacet, možná už za deset let?“ Nakonec to ani tak dlouho netrvalo. Říšský sněm z roku 1912 se svou bethmannovskou¹ „většinou“ mouřenínskou povinnost vykonal. Německému národu se stal seabemrskáčskou rákoskou, boží metlou. Měřítkem Bethmannova konání nebyly ani na okamžik německé zájmy. Jeho domácí i zahraniční politika měla pouze jedinou zásadu: psí poníženost před cizinou. Byl v podstatě cvičeným medvědem na vodítku Wilsona a Northcliffa; takový byl ten Bethmannův pověstný „nový duch“. Cítil se příjemně pouze v bahně internacionalismu, blaženě si nechal „plivat na podávanou ruku“, a ve svém smutném bytí kráčel od jednoho seabeklamu k druhému. Naš lid záměrně vychovával k bezectnosti, k logice šnorerů² a podomních obchodníků.

Přes další socialistickou slavnost sbatržení v Paříži 1913, přes židovsko-socialistický skandál, přes zvolání socialisty Wendela v Říšském sněmu „Vive la France“ a konečně i přes záchranu sociální demokracie Bethmannem před rozbitím vlastenec-

¹ Bethmann-Holweg (29. 11. 1856 – 2. 1. 1921). V letech 1909-1917 byl německým kancléřem. Židovský původ Bethmanna-Holwega má za prokázaný Karl Nüse ve svém článku v listu „Michl“ (5. 2. 1918) na základě dokumentů archivu papežského stolce v Římě. Podle nich se jeho rodokmen odvozuje od Simona Morizte Bethmanna (1690), jehož syn Abraham se v Hanau oženil se Sárrou Jontowou. Jejich syn Jakob Jankel založil bankovní dům ve Frankfurtu. Matka říšského kancléře byla Francouzka Rougemontová (Rothsteinová). Nüse rovněž uvádí, že Bethmann byl členem italského zednářstva.

² V židovském žargonu „žebrák, ztroskotanec“; pozn. překl.

kými dělníky pak už vede přímá a tragická cesta německé politiky až k válce, prohrané nesmyslnou revolucí, a k zhroucení monarchie i ztrátě dědictví slavné minulosti.³ Jaká tragika spočívá ve skutečnosti, že oba parlamentarizační zákony z 28. října 1918, které Bismarckovu ústavu uložily k ledu a znamenaly sebesesazení monarchie, byly posledními zákony, vyhlášenými v Říšském věstníku zákonů, podepsanými císařem Vilémem II. a kontrasignovanými Maxem Bádenským. Německá revoluce se ve skutečnosti nedatuje 9. listopadem, nýbrž koncem září, kdy Vilém II. kapituloval. Co přišlo později, bylo již „neodvratné“. Pokud vůbec, pak je v případě posledního Hohenzollerna plně oprávněný výrok: „Tu l’as voulu, George Dandin!“

Tato cesta nevedla pouze k neštěstí vlastním zaviněním. A co je ještě horší, vedla k potupě a hanbě, k porušení daného slova a k nevěrnosti, ke zradě a podlosti, a hlavně do rudé výhně, takže se většina národa po zhroucení topila v hanbě jako zvíře v bahně. Zpravodaj francouzského listu „Matin“ v únoru 1919 psal: „Tato všeobecná poníženost bošů⁴ působí odporně. Od té doby, co jsem vkročil na německou půdu, nezabyl jsem se nepopsatelné nechuti.“ Co kdysi napsal internacionální svatý sociální demokracie Chaim Bükeburg alias Heinrich Heine:⁵ „Německému psu schází jen správný ohon k vrtění“, se bohužel během války a po ní stalo hroznou realitou. Zde máme skutečnou vůdčí politickou zásadu německé válečné politiky a zvláště pak politiky posledního a nejžalostnějšího Říšského sněmu, která znetvořila německé dějiny a stala se nevýslovným neštěstím německého národa. Zmíněný Říšský sněm z roku 1912, jehož zvolení lid zdravým instinktem nazval „židovskou volbou“,⁶ znamenal definitivní vítězství Bethmannova systému nad německým národem. Jeho infikace internacionálním jedem se konečně „podařila“. Důsledkem byla otupělost vůči všem národním hodnotám, nenávisť k vlastním skutečným představitelům, nahrazení politických myšlenek bankovní a obchodnickou politikou, tedy pravou kramářskou logikou Židů. A byla také příčinou našeho pádu.

³ Brémský list „Freie Meinung“ č. 2/19 přináší odhalení o velezradě sociální demokracie při vypuknutí války. Mimo jiné se tam uvádí, že Hermann Müller byl 1. srpna 1914 na jednání s Francouzi v Paříži a v redakčních místnostech listu „Humanité“ vedl rozhovory se Sembatem a Renaudem. Müller tam jménem předsednictva německé strany prohlásil: „V žádném případě nebudeme hlasovat pro válečné půjčky. V úvahu pro nás připadají pouze dvě možnosti, a to buď odmítnout půjčky přímo, nebo se zdržet hlasování.“ – A tento člověk byl ministrem zahraničí Německé říše! O tom, proč sociální demokracie vzdor danému příslibu nakonec přece jen pro válečné půjčky hlasovala, viz knihu E. Wacha *Die Sozialdemokratie*, vydanou J. J. Lehmannem v Mnichově.

⁴ Vlastně „boche“, tehdejší hanlivá francouzská přezdívka Němců; pozn. překl.

⁵ Jeho vlastní strýc jej nazval „hajzlíkem“.

⁶ „Ústřední jednota židovských státních občanů“ ve svém listu členstvo naléhavě vyzývala, aby se ze všech sil zasazovalo ve prospěch sociální demokracie.

II

Jidáš

Nyní se již dostáváme blíže k jádru věci. I nepříteli vlastenecky smýšlející jistě připustí, že ostudné události revoluční doby a bezectnost mamonismu a materialismu nevytryskly z hloubi duše německého národa. „Karnevalová komise“ jistě obce u Alzey zažádala místního francouzského velitele o povolení maskarního bálu. Odpověď: „Protože Francie truchlí pro své syny, nelze v obsazeném území takový nevhodný podnik povolit. Ostatně i Německo má závažné důvody k smutku a šetrnosti.“ A něco takové musí Němcům říci teprve nepřítel! V berlínských novinách se píše: „Vtančíme do nového roku. Ve stovkách berlínských lokálů vyhrává hudba k tanci. Valčík, foxtrot, onestep i twostep rozhybou všechny nohy jako začarované, sukně žen víří, dech se zrychluje, zátky šampaňského bouchají. ... Takový Silvestr dosud Berlín nezažil!“ Kdo má ještě srdce v těle a rozum v hlavě, musí dospět k závěru, že národ, který ještě před nedávnem s nadšením krácel za Bismarckem a Treitschkem, který zrodil Kanta, Wagnera a Schillera, zažil srpen 1914 a přinesl ve válce nesčetné oběti, by sám o sebe nikdy nemohl klesnout tak hluboko, a že do jeho těla i duše vniklo cosi cizího, co jej drží svým smrtícím kouzlem. Ostatně také jen toto přesvědčení dává naději, že německý národ není zcela a navždy ztracený, že se z bídy a ponížení opět dostane a po uzdravení bude mít zase budoucnost. Duše německého lidu je momentálně chorá, otrávená a nakažená.

Dokazují to již samotné zcela cizorodé rysy naší revoluce. Není opravdu divu, že tak dobromyslnému a trpělivému národu jako je německý, byly otupující propagandou s rozmyslem vyhnány z hlavy pocity národní cti. Také i samotnému císaři bylo včas a zcela jasně řečeno, že při pokračování v takovém metodickém šílenství musí nakonec skončit v troskách i trůn a vítězství ve válce. Císař však tak nepohodlné rádcy odměnil podle byzantského obyčeje; upadli v „nemilost“. A dokonce i říšská knížata odpykala odnětím císařské přízně opatrný pokus o vysvětlení neblahé podstaty Bethmannovy politiky. V odpověď na jeden takový pokus císař 29. listopadu 1915 telegrafoval Bethmannovi následující přání k narozeninám: „Blahopřeji vám, milý Bethmanne, z celého srdce k dnešním narozeninám, které jste bohužel už dvakrát musel prožít ve válce. Byl jste mi v této těžké době osvědčenou oporou, jejíž úspěchy si zaslouhují mého upřímného blahopřání stejně, jako vám závidí naši nepřátelé. Nechť vám toho prozřetelnost dopřeje i v dalších letech pro blaho císaře a říše, k vaší hrdé radosti!“ Až do dne svého pádu byl císař takový, jak dokazují jeho dopisy z 3. dubna 1890 a 12. června 1892 císaři Františku Josefovi I., uložené v rakouských archivech. Dosvědčují to i císařovy dopisy caru Mikuláši II. z let 1904-05. Nikdy a nikým nebyla monarchistická myšlenka ohrožena více než tímto panovníkem.

Není pak také divu, že politicky tak nezralý národ jako německý nemá jasno v příčinách svého neštěstí a že si oprávněný hněv veřejnosti hledá pod židovsko-socialistickým vedením falešné východisko a nepravé viníky, že právě tyto viníky zdvihá na štít a přibíjí na kříž nevinné, kteří jsou dnes jediným čistým svědomím. To je a také vždy byl do jisté míry přirozený jev lidské nezralosti a lenosti myšlení. Již starověk je ostatně bohatý na takové příklady. Židé pravdu a čistotu křižovali a také si vždy našli cizí žoldáky, kteří jim ve své zabeđenosti konali katovské služby.

Co však opravdu zaráží, jsou odporné a zcela neněmecké rysy této revoluce, která ostatně neodstranila žádný „systém“, nýbrž byla pouze korunováním a potvrzením starého. Žádná jiná revoluce nebo převratné hnutí v německých dějinách nemá jako tato znamení naprosté absence idealistického náboje. Prazvláštní revoluce, která se již od prvního okamžiku stala „obchodem“, novou metodou sebeobohacení a současně ožebračení lidu. Německá tedy nebyla. A jestliže pan Ebert ve své chatrné pozdravné řeči před Národním shromážděním revoluci velebil jako obrat „od imperialismu k idealismu“, pak je člověk na rozpacích, zda je větší lehkomyšlnost nebo směšnost takového žvástu.

Ale pojďme dále. Žádný německý mozek by nedokázal vymyslet formy, jimiž se tato revoluce uskutečnila, ani připravit cesty, po nichž pak proběhla. Sebeponížení na třídu bezectných a poznamenaných stržením národní kokardy a pozdvižením žalostných zbabělců na hrdiny, které jsme viděli v organizacích dobře placených „rad“ frontových dezertérů, vražedné choutky pomatených spartakistů, výsměšně zbabělé ponechání německých soukmenovců na východě jejich osudu – ne, nic z toho přece nebylo německé! Žádný z árijských hříchů není v tomto jevu obsažen. Máme leccjaké lotry, kteří se táhnou německými dějinami, ale neznáme v nich takového, který by zrazeného otce ještě vydal k posměchu nepřátelům: Cháma, jenž by odkryl hanbu otce svého, opravdu nemáme! Nemáme ani Jákoba, který tak bezostyšně podvedl svého slepého otce!

Tím jsme dospěli k samé podstatě věci. Chceme-li vědět, komu Němec děkuje za své nevýslovné neštěstí, za snížení na „boše“ a na méněcenný národ, chceme-li znát, kdo otrávil duši německého národa, pak musíme mluvit o těch, kdo tento svět obšťastnili Chámem. Tím se otázka bezezbytku vyřeší, pak zmizí mlha z očí všech, kdož nepatří k nešťastníkům, o nichž francouzské přísloví říká: „Nejhorší slepci jsou ti, kteří nechtějí vidět.“ Ostatně soudíme, že židovská nepoctivost při jednáních o příměří a mírových otázkách, stejně jako chování Židovstva v obsazených územích, poučí i toho nejhoupějšího německého Honzu.

Z obrovského množství příslušného materiálu si zde vybereme jen několik charakteristických příkladů. Když po německé revoluci a pošetilém ochromení dosud odolávajícího německého vojska „vítězný“ francouzský maršál Foch vtáhl do Saarlouisu,⁷ žádalo se od tamějších dívčích škol, aby maršálovi holdovaly. Německé školy to odmítly a vyhověla jediné židovská dívčí škola. Ještě krásněji odhalil podstatu věci vrchní rabín pro Lotrinsko dr. Nathan Netter. Byl to skutečný byzantinec a okatě dával najevo patriotismus. Jeho projevy v métské synagoze k císařským narozeninám bývaly proslulé. Byl členem první komory zemského sněmu a nositelem železného kříže. Co na tom, že vpád Francouzů změnil jeho smýšlení přes noc na oslavu „dobyvatelů“ Al-saska-Lotrinska? V přítomnosti elity vojenské a civilní správy sloužil děkovnou bohoslužbu a opěvoval osvobození Francií, svatou zemi svobody a civilizovanosti, ochránkyní a představitelkou židovských myšlenek ve světě. Co je Židovi dnes černé, bude zítra bílé podle toho, jak se mu právě hodí. Dnes se Židé překonávají v pomlouvání starého režimu i v pochlebování cizím dobyvatelům. Zvláště v tom vynikají bankéř Itzig a Davidsohnův list „Telegraph“.

⁷ Město na francouzsko-německé hranici poblíž Saarbrückenu; pozn. překl.

Jak už jsme si výše řekli, lidový instinkt nazval říšské volby 1912 zcela správně „židovskými volbami“. Vzájemné propojení rudé a zlaté internacionály vyšlo jasně najevo: bez ostychu zde poprvé pochodovaly před celým národem bok po boku. Všežidovský tisk jásal, že sociální demokracie nyní konečně vyhovuje společenským konvencím, a není tudíž nutné zakrývat vzájemné vztahy před veřejností. Se židovským heslem „boje proti pravici“ a typicky židovskými slovními padělkami „reakce“, „konzervativci“, „Velkoněmci“, „agrárníci“, „junkerši“ atd. byla hloupému německému Honzovi z mozku vymazána poslední stopa myšlení praotců i zdravého selského rozumu. Roku 1912 dozrál německý šosák. První zkoušku zralosti složil při židovském volebním kejklířství. Obstál v ní k radosti všech orientálců také ve Francii i v Anglii. Pak přišla válka s obrovským zklamáním, s nenadálým procitnutím vědomí německé velikosti v srpnu 1914. Tehdy jistí lidé strnuli zděšením jako kdysi při 12. všenněmeckých slavnostech 1913. Brzy se však vzpamatovali, ale ne vlastní silou, nýbrž Bethmanovou pomocí. On, který se v srpnu 1914 také třásl hrůzou, vyoplal z ubohého nedochůdčete rudo-zlatou bytost. Mimo to se bohužel ukázalo, že plamenný vzmach z roku 1914 nebyl ničím jiným než konečným příznakem latentní smrtelné choroby, posledním zoufalým vzepjetím otráveného po ztracené nevinnosti a čistotě. Lid se již až příliš „nakrmil od Židů“. Takový je přírodní zákon pro vladaře i národy!

A tak Jidáš Iškariotský i tentokrát zvítězil. Vůbec nejhorší však na tom je, zvítězil nejen nad Německou říší, nýbrž i nad duší německého lidu. Pomyslel už někdo na to, že v této válce zcela oněměla jindy tak rozezpívaná hrdla Němců? Jako byly volby roku 1912 židovskými volbami, tak byla i německá válka židovskou válkou v každém ohledu. Ve všežidovských novinách a knihách se tím nejpodlejší způsobem štvě proti údajným německým podněcovatelům války, proti „prodlužovatelům války“ a proti „válečným zločincům“. A právě chování a jednání všežidovských literátů bylo zbrojnicí spojenců pro jejich lživou propagandu, která nás nakonec zničila. Při tom všem se postupovalo podle starého židovského hesla: Chyťte zloděje! Pokud totiž v Německu byli váleční štváči, pak seděli právě v řadách židovských vůdců. Co demokracie a sociální demokracie po desetiletí spáchala stejně hloupým jako nebezpečným protiruským štváním, jak neblaze právě tyto kruhy ztížily mírovou politiku, jak často Bismarck musel právě proto pozvednout varovný hlas, to je velmi závažná kapitola sama pro sebe. Dnes soudí viníci nevinné. Toto židovské farizejství je znamením naší doby. Pro historii je nezbytné prokázat, že za téměř každým neblahým rozhodnutím německé vlády během této války stál židovský vliv. Takový důkaz bude postupně předložen. Nyní se jedná pouze o konstatování skutečnosti, proč je Juda vítězem v této válce, proč v ní Všežid dosáhl svého vytouženého cíle, a konečně že za nos voděný Němec se stal rohožkou pod jeho nečistýma nohama. Belgický vyslanec v Berlíně, baron Beyens, v „Revue des Deux Mondes“ (z 1. listopadu 1919) vypráví o svých „berlínských dojmech“ takto:

„Nejhorlivější a nejrozhodnější stoupence nachází spartakismus mezi židovským obyvatelstvem velkých měst. V Berlíně pracovali židovští obchodníci a intelektuálové již od druhého roku války na převratu a naléhali na mírové rozhovory. Dnes představují generální štáb komunismu.“

Naproti tomu židovská strana poukazuje na údajně významnou osobní účast Židů na válce. V židovském příspěvu na mou osobu se říká:

„S ‚Knihou Židových provinění‘ jste se dopustil chyby, která dokumentuje nízkou úroveň Vašich vědomostí. Proč jsou na vedoucích místech sdružení Židé? Protože právě ze Židovstva vycházejí nejschopnější hlavy. Proč jsou obchod a finančnictví v židovských rukou? Protože Žid je přesně myslící člověk, který umí užít svého prospěchu [sic!]. Kteří lékaři byli ve válce ti nejzdatnější a kdo na frontě nasazoval svůj život za věc vlasti? Byli to Židé. Je statisticky prokázáno, že existuje procentuálně více Rytiřů železného kříže než křesťanů. Tolik pro Vaše poučení.“

V rabínských spiscích a letácích jsou pro účast Židů na frontových bojích uváděna mimořádně vysoká procenta a z tohoto pohledu se pak odvozuje hotová nemravnost protižidovského hnutí. A jak se mají věci ve skutečnosti? Na základě úředních zdrojů je založen spis Otto Armina „Židé v armádě. Statistický průzkum podle úředních zdrojů“.⁸ Tu knihu si musí přečíst každý, kdo chce znát pravdu o dané věci! Pak doslova užasne při zjištění, co rabíni všechno provedli se statistikou, a nahlédne do zcela neslýchaných záležitostí. Není možné zde uvádět ani ve výtahu nějaká statistická čísla, a proto si ukážeme jen několik málo odkazů:

„Ztráty německé armády obnášely tehdy 11 %, židovské 5,4 %. Padlo přes 36 % všech aktivních důstojníků a z toho židovských 9 %. Ze všech židovských vojáků se jich jen 34 % účastnila přímo na frontě. Zato však tři pětiny všech Židů, kteří se nějak ocitli ve frontové oblasti, dostaly železný kříž, a počet Židů při povyšování na důstojníky byl dvojnásobný oproti Němcům. Téměř každý čtvrtý židovský voják se těšil přednostním výhodám. Je např. dokázáno, že u našich rakouských spojenců sami rabíni pomáhali ulejšťákům a dokonce si za to nechávali platit! Opravdu děsivý je však důkazní materiál o tom, jakými prostředky dokázali Židé zamezit skutečným statistikám, v čemž dokonce našli podporu úřadu říšského kancléře a říšského ministerstva financí. Přední Židé jako např. čestný občan Berlína a justiční rada Cassel, bankéř Max Warburg, předseda vyšetřovacího výboru o vině Němců pan Gothein, senátor Meyer, Nathan, Breslauer a další si nakonec na ministru obrany von Steinovi vynutili ujištění, že skutečná statistika o Židech ‚zůstane spát v trezoru‘.“

Jak známo podá-li se Židovi prst, zmocní se celé ruky, a proto se nespokojili ani s výše řečeným, a bezostyšným nátlakem si na ministrovi obrany vynucovali ještě zvláštní veřejné prohlášení o statečnosti Židů. K tak hluboké pokloně před Židy se ministr nakonec nedal přimět. Příslušné pasáže Arminovy knihy, kterou by měl číst každý Němec, jsou místy doslova dramatické. Jak hroznou moc mělo Židovstvo již během války, vyplývá ostatně také ze spisu rabína dr. Langeho „Židé, světová válka a revoluce“.⁹ Někdejší ministr obrany, Wild von Hohenborn, oznámil úmysl vydat úřední statistiku. Lange k tomu píše: „Ministr obrany musel kvůli takové antisemitské provokaci odejít.“ Tak velká byla již tehdy moc Židovstva, tak velký ale byl i jeho strach z pravdy! Dnes již víme, proč!

⁸ V originále *Die Juden im Heere. Eine statistische Untersuchung nach amtlichen Quellen*, Deutsche Volksverlag, München.

⁹ V originále dr. Lange, *Juden, Weltkrieg und Revolution*, Essen.

Je ovšem lhostejné, že se nám spílá do antisemitů. Snad přijde den, kdy to bude čestným označením; současně bude dnem osvobození Němců z vnitřních i vnějších útrap. Nevoláme po žádných pogromech na Židy, nechceme je zabíjet ani duševně, ani morálně či fyzicky. Necht' si zůstanou ve svém stylu; my pouze tento styl odmítáme pro sebe. Chceme uznávat židovskou národnost jako každou jinou cizí národnost, avšak v žádném případě nehodláme Židům přiznat více než ostatním cizincům, tj. právo hosta. A v každém případě odmítáme být ve vlastním domě služebníky cizích vetřelců. Tak pro nás vypadá židovská otázka. Chceme se vyhnout osudu, jaký kdysi Židé připravili hrdé a skvělé Západogótské říši ve Španělsku, osudu, kterému se náš již velice podobá. Stačí si přečíst Gn 47,13-25 a Sd 28-35! Ostatně na slovech tolik nezáleží, nýbrž na věci samé. Každý, kdo má smysl pro realitu, nemůže výše uvedenou skutečnost jen tak přejít, a kdo má v hrudi německé srdce, musí k ní zaujmout stanovisko. Osobní nenávisť je nám vzdálená. Nepopíráme, že jsou také německy smýšlející Židé a dokonce i takoví, kteří mají německou duši, jako např. Friedrich Julius Stahl. Avšak pro věc, o níž se jedná, to nemá žádný význam. Ostatně existují Židé – a nejsou to ti nejhorší –, kteří mají pochopení pro naše pojetí. Zkrátka a dobře, otázka německého bytí, záležitost obrody těla i duše Němců je také zcela židovskou otázkou. Kdo se tomu bude nadále vyhýbat, je buď žalostný slaboch nebo vědomý zrádce, a sám se tím stává Jidášem Iškariotským.

III

Židovské vítězství

Sotva kdo dnes ještě bude vážně pochybovat, že Juda zvítězil. Tato válka byla z německé strany v důsledku ochablosti vlády vedena podle židovských výpočtů, podle politických požadavků Judy, a proto jsme byli oloupeni o vítězství. Z toho důvodu také i po 9. listopadu bylo naše zhroucení navenek sotva povšimnutou vedlejší věcí a Erzberger mohl nerušen a nepozorován dále působit. Jako během války, tak i po ní byla středem zájmu vnitropolitická situace. Namísto bédování nad naší neslýchanou nouzí zněl – vítězný jásot nad „vymoženostmi revoluce“. Bylo to však zcela důsledné. Po 9. listopadu byl v Německu vítěz. Jeho vítězství bylo o to větší, že se k jeho „hosana“ v šíleném pomatení přidali i poražení.

Koho zajímá, kdo je v politickém hnutí vítězem, tomu stačí si prohlédnout, jaké lidi vyneslo do čela. Jak je tomu u nás? Uveďme si z členů první i dalších revolučních vlád alespoň několik jmen: Hirsch, James Simon, Haase, Bernstein, Rosenfeld, Schlesinger, Wurm, Cohn, Bresin, Katzenstein, Weyl, Landsberg, Gradnanuer, Preuß, Schiffer (kdysi Moses Schiffmann), Printz, Herzfeld, Heymann, Eisner (Salomon Cosmanovski alias Silberstein), Oppenheimer, Bauer, Ludo Hartmann, Adler, Königsberger, Jaffé, Fliedner, Haas, Löwengard atd. atd. až do nekonečna. Tak jen v Berlíně se mezi novými mocipány okamžitě objevilo 13 Židů. Rovněž v hlavních dělnických a vojenských radách a ostatních revolučních organizacích byli jako poháněči téměř sami Židé: Lewin, Manasse, Cohn, Fraenkel, Israelowicz, Löwenberg, Stern, Herz, Knoblauch,

Seligmann, Herzfeld, Lewinsohn, Ruben, Grünberg, Cohen, Katzenstein, Lipp, Toller, Lewine, Kaliski, Landauer, Nathan, Sontheimer, Mühlbaum, Cronauer, Sauber, Mühsam ze „Simplizissimu“, známý jako básník záchodků a pederastů, a ovšem ještě mnoho dalších. Rovněž zastupitelství Rakouska v Berlíně bylo plně v židovských rukou. Nové hlavy významných německých států, státní prezidenti a premiéři byli rovněž Židé, a ve Vírtembersku byl Žid ministrem náboženství. Rovněž důležitá policejní prezidia obsadili Židé, jako např. Lewy v Essenu, Sinzheimer ve Frankfurtu atd. Celkově se tedy v Říši včetně německého Rakouska Židé podíleli na prvních vládách asi 83 %. „Kam se hnete, všude narazíte na Židy“ (Dingelstedt). Podíl Židů na celkovém obyvatelstvu obnáší podle židovského časopisu „L'Univers Israélite“ asi 1,5 %. Tato statistika ovšem zahrnuje pouze ortodoxní a nikoli pokřtěné Židy, kteří jsou rasově i politicky povážlivější. V dělnických a vojenských radách vystupoval židovský prvek vždy do popředí. Rady „dezertérů“ jsou již samy o sobě ryze orientálním výplodem. A dokonce i frontová armáda se zčásti podřídila židovským vůdcům. Tak např. v čele vojenské rady 4. armády byl jistý Levinsohn a zastupoval půl miliónu německých šedokabátníků. Při „etapovité revoluci“ to všechno nakonec není tak divné. Komu se ani teď neotevrou oči, tomu není pomoci! Dokonce i samotným Židům začalo být brzy nepřijemné, že si v prvním nadšení z vítězství až příliš odkryli masky, čímž před okolím odhalili skutečnost naprostého převzetí veřejné moci do židovských rukou, a tak současně nezvratně dokázali, **kdo** přivedl válku k takovému konci, **kdo** udělal „vymoženosti revoluce“ a **kdo** je dnes vítězem.¹⁰ – Židovské „Echo“ v Mnichově psalo již v listopadu 1918 s viditelným podrážděním o taktické nerozumnosti svých soukmenovců:

„Všeobecný názor říká, že je až příliš mnoho Židů ve vládě, a to jak v Říši, tak i v Bavorsku. ... Pokud obecné nálady vystupují proti těmto vůdcům, kteří nevyšli ze širokých a zákonem odůvodněných voleb a udělala je jimi revoluce, pak asi nejednají chytře, setrvávají-li ve svých úřadech. Jejich zdatnost nenachází za takových okolností objektivního ocenění, v jaké snad doufali. Nepřízeň a nedůvěra neškodí pouze jim, nýbrž i veřejnosti a především Židovstvu.“

¹⁰ Žid A. F. Fried v prosincovém čísle své „Friedenswarte“ píše: „S radostným srdcem musíme my demokraté Západu děkovat za to, že zvítězili. Osvobodili tím také nás.“ Jak dlouho si ještě německý národ nechá líbit takové výsměšné hanebnosti? To ví jen Bůh, protože nikdy jsme se tak zoufale nebránili jako dnes. List „Jüdische Rundschau“ píše: „Pro židovský národ byla tato válka nejzákladnější a nejrevolučnější událostí v jeho dějinách od rozboření chrámu. To, co otcové po dva tisíce let nahlíželi jako nejvyšší vytoužený ideál, válka s netušenou rychlostí naplnila.“ Další židovský list „Bote aus Zion“ v září 1919 uvedl: „Nálada Židů je vzhledem k jejich úspěchu pochopitelně hrdá a sebevědomá. Toto sebevědomí se jednak opírá o peněžní moc Židovstva, do jehož pokladen vtékal během války proud zlata ještě mnohem více než předtím, jednak o víru, že Židovstvo vyniká nad ostatní národy duševní silou.“ Zhroucení Německa je tedy zapsáno do židovských účetních knih jako „úspěch“, který dodává hrdost a radost. Němec v nejhlubší potupě a bídě, Juda v hrdém pocitu „naplnění“. Žid Wohlgenut ve svém spisku *Der Weltkrieg im Lichte des Judentums* (Svět. válka ve světle Židovstva) píše: „Je stará agadická zásada, že se největší světové události odehrávají jen kvůli Izraeli.“

Dokonalejší příklad židovské taktiky si lze jen sotva přát. Tato dobrá rada ovšem přišla příliš pozdě. Hloupost se zkrátka jednou stala a orientálský vítězný oblouk z listopadu 1918 už nejde zатуšovat. Rovněž Maximilian Harden alias Isidor Witkowski dostal strach z vlastní kuráže: „Stáhněte se zpět a udělejte místo jiným v poměru k tomu, co je.“ Poslední řečnický obrat je přímo charakteristický. Míněno je jím: zahalte urychleně to, „co je“, neboť skutečné mocenské postavení Židovstva se z dobrých 83 % ještě plně neprojevuje; ani 100 % by k tomu, „co je“, nebylo tak příliš. Touže dobou Židovka Rahel Rabinowitschová v „Bavorském kurýru“ prohlásila, že odmítání židovské vlády lze jen sotva odbýt jako neoprávněný antisemitismus. Eisner není Němec ani Bavor, nýbrž Žid a cizinec, a není tedy projevem „nejnižších instinktů“, nýbrž zcela oprávněného zdravého citu, když se bavorský lid brání proti vládě cizáka:

„My Židé bychom se kategoricky opřeli, kdyby od nás někdo očekával, že si do čela židovského společenství postavíme Nežida. Eisner není terčem výtek proto, že je Žid a jako takový i věčně cizí německému, nýbrž proto, že jako Žid má tak nesmírnou troufalost se za této situace postavit do čela státu.“ – Poslední větou je projednávaný problém tak výstižně a tak dokonale popsán, že není třeba nic dodávat.

IV

Žid před válkou

Máme-li tedy jasno v záležitosti Judova vítězství nad Němci obecně, pak před námi vyvstává otázka, jak to bylo možné a co má za konečný cíl. Tyto otázky si nyní alespoň v hrubých rysech probereme.

Cesty, jimiž se Juda ubírá, jsou cestami nenasytné hltavosti. Prostředky, jichž k tomu používá, jsou nesmírně rozmanité, nám cizorodé a neobvyklé. Jejich soubor tvoří hustou síť, vrženou vyhlédnuté oběti přes hlavu bez toho, že to zpočátku zpozoruje, která se pak pomalu utahuje, až nakonec lapeného zardousí. V celé této jemně spředené mašinérii, řízené pevnou cílevědomostí jednotné vůle, nepozorovatelně zapadá jedno do druhého a vzájemně spolu souvisí. Proto bylo až dosud tak těžké od přírody bezelstnému Němci vysvětlit, oč se jedná. Německý člověk sice tu a tam cítil jakéhosi cizorodého trýznitele, pokud mu šlo o vlastní existenci, a občas si také povšiml podivného oslabení veřejné správy i nápadné ochablosti národního hospodářství. Ale příčiny těchto jevů s jejich naprostou jednotností a zcela záměrnou součinností mu zůstaly neznámé. Nebyly pro něj ničím jiným než náhodnými a nepříjemnými každodenními jevy. A také ovšem být podezřelý z „antisemitských“ nálad bylo skoro stejně špatné jako být „staroněmecký“ a „konzervativní“. A nejen to! Německý pivní politik, a zvláště pak vzdělaný a poučený, se nerad vystavuje nebezpečí dělat něco „nemoderního“ nebo dokonce sám uvažovat a jednat. To za něj obstarává – Žid! Dnes, kdy jsou židovské spiklenecké nitky viditelnější, bude snad také snazší Němci

vysvětlit, jakým způsobem nechal svůj vlastní osud tak pošetile a bez odporu zdeformovat.

Podíl Židovstva na německém kulturním i hospodářském životě byl již před válkou značně velký a neodpovídal jeho procentnímu zastoupení v obyvatelstvu. Zvláště pozoruhodné je přitom úsilí Židovstva o dobytí nejen hospodářského, ale také duchovního vedení národa. Žid Benjamin Disraeli a pozdější lord Beaconsfield přece ohledně revoluce z roku 1848 řekl: „Mohutná revoluce, která se v tuto chvíli (1847) v Německu připravuje, jež ve skutečnosti není ničím jiným než druhou reformací a o níž v Anglii nemá nikdo zatím ani tušení, se rozbíhá zcela pod patronací Židů, kteří si zmonopolizovali profesorské stolce v Německu.”

Podle Theodora Fritsche¹¹ bylo před válkou mezi 3 140 německými vysokoškolskými učiteli již 529 Hebrejců, z toho 302 profesorů a 227 soukromých docentů. Na návštěvnosti gymnázií a reálků se (při 1,5 % obyvatelstva) podíleli 12 % a v mnohých gymnáziích tvořili dokonce až 50 % žactva. K roku 1904 bylo v Berlíně na Sofiině gymnáziu 44 %, na Francouzském gymnáziu 47 % a na Vilémově gymnáziu 51,5 % Židů. Na pruských univerzitách tvořili židovští studenti kolem 10 %. Není potom divu, že např. mezi berlínskými lékaři je více než polovina Židů a mezi právníky dokonce čtyři pětiny. Za pozornost stojí také následující zjištění dr. Jakoba Segalla v 9. čísle Úřadu pro statistiku Židů:

„Jen v Berlíně vystoupilo v letech 1900 až 1908 asi 1 000 Židů ze „židovství“.

Počet smíšených židovských manželství rapidně stoupá a v roce 1904 činil 740 proti 277 v roce 1877. V Sasku se počet Židů v letech 1895-1905 více než ztrojnásobil, zatímco v Bavorsku a Vírtembersku stagnoval. V Prusku přicestovalo velké množství Židů z východu především do Berlína a do Braniborska. (Dnes už je židovská záplava z východu nedozírná!) Téměř šestina všech německých Židů a z toho pětina pruských žila roku 1905 v Berlíně a polovina v městech s více než 50 tisíci obyvatel. Velmi značný je také počet důchodců. V letech 1895 až 1907 vzrostl počet židovských ředitelů a vedoucích závodů ze 2 528 na 3 197. Téměř všechny obchodní domy založili Židé. Alespoň jeden příklad zničených samostatných existencí: obchodní dům Leonhard Tietz v Kolíně nad Rýnem měl v roce 1907 mezi vedoucími oddělení 20 % bývalých samostatných obchodníků. Procentní podíl ortodoxních Židů mezi vyššími říšskými a státními úředníky v roce 1907 obnášel 1,93. V justici bylo k roku 1907 na 906 židovských soudců, to je 4,28 %; židovští státní návladní tehdy byli pouze v Bavorsku. Na celkovém počtu státních návladních činil podíl Židů již tehdy 43 %. Také mezi lékaři a především mezi jistými specialisty je podíl Židovstva neúměrně vysoký.“

Žid Friedrich Blach ve svém spisu „Židé a Německo“¹² píše: „U židovských studentů medicíny je obtížné zjistit pravé pohnutky pro volbu povolání. Právě v této oblasti dosáhli skvělých vědeckých výsledků, právě zde však je také možné nejspíše nejjednodušeji uvést do souladu snahu po zisku s nejpřísnější vědeckostí.“ E. Dühring ve své důkladné a duchaplné studii¹³ k tomu mj. říká:

¹¹ „Geistige Unterjochung“.

¹² V originále *Die Juden und Deutschland*.

¹³ *Die Judenfrage als Rassen-, Sitten- und Kulturfrage*.

„Pro skutečnou a vážnou vědu jako takovou nemají Židé smysl ani dnes. Pokud se navenek vědou zabývají, potom pouze pracují jak nejlépe umějí s myšlenkami jiných, a jejich působení ve vědě má – byť i ne vždy bezprostředně – jen ekonomický charakter. Žid není nikdy géníem, nýbrž v nejlepším případě a ještě jen výjimečně talentem, který dokáže čachrování s cizími myšlenkami dodat náter vlastního výtvoru.“

A opravdu také neexistuje nic odpornějšího než bezmezná povznesenost neplodného ducha Židů vůči naivním Němcům, která se tak ráda halí do falešného pozlátka vynikajícího intelektu! Ve skutečnosti je židovské myšlení stařecky sterilní, zaprážené do rabulistického umění prastaré talmudské školy bez jakékoli tvůrčí síly a postavené pouze na myšlenkách materialistických cílů. V podobě lichotek to Žid Schmeitzer vyjádřil takto:¹⁴ „Pro národohospodářskou matematiku se každý evropský národní mozek ukázal jako zcela impotentní. Pouze mozek Židů zvládá nejintenzivnější spojení těchto dvojích početnických mocnin a nemilosrdně jich používá k zruinování počtářských slabostí.“

Takto se Židé vtlačili právě do hospodářsky nejvlivnějších povolání a tím jsou také podle Friedricha Blacha dány „snahy a možnosti vykonávat rozhodující vliv na osudy celého národa“. Ostatně i časopis „Ústřední jednoty německých státních občanů židovského vyznání“¹⁵ v listopadu 1911 připustil: „Dosud si nikdo nemohl nijak zvlášť stěžovat na nával Židů do oborů, které vyžadují namáhavou duševní práci, vědecký idealismus a vyčerpávající oddanost věci, ale současně málo vynášejí.“ Anglický Žid Castle před válkou napsal:

„Skutečně je zde názor, že nejnovější fáze vývoje Německé říše je specificky semitským, ale rozhodně ne německým jevem. Německé banky jsou téměř zcela v rukou Židů a tato rasa je kvasem jejich obchodu. Pan Ballin, architekt největší lodní společnosti na světě Hamburg-Amerika Linie, pan Rathenau, organizátor přední evropské elektrotechnické společnosti AEG, i Loewové, kteří získali světovou pověst německým ručním zbráním, ti všichni jsou Židé a v jejich výčtu by bylo možné pokračovat téměř do nekonečna. Židé jsou také čteně zastoupeni mezi vynikajícími představiteli právní vědy, medicíny, umění, hudby, literatury, činohry a žurnalistiky. Nacházíme je všude jako lidi se znamenitým čichem pro přání a vkus publika a vynikají také organizačními schopnostmi. Celý Berlín je opravdu jejich naprostým vlastnictvím!“

Lékař dr. G. Lomer¹⁶ publikoval v Harderově „Budoucnosti“ (č. 12, 1910) poučný článek o „masovém rozmachu Židů“ a výstižně říká:

„Cesta k rozhodujícímu ovlivňování hostitelského národa vede přes akademické profese a tedy přes vyšší školství. ... Celkově připadá na 80 Němců 1 Žid, mezi univerzitními učiteli je však 12 Židů. U zemských soudů v Berlíně bylo v roce 1906 již 16 %, u obvodních soudů 11 %

¹⁴ „Internationale Monatschrift“, Januar 1883.

¹⁵ V originále „Zentralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens“.

¹⁶ Pan dr. Lomer mi písemně poslal výslovné ujištění, že je čistokrevný Árijec a že výše uvedený článek, který tehdy napsal s přáním najít přijatelný kompromis, je v důsledku změny jeho usuzování již dávno překonaný. Nepovažuje už za možné zneškodnit nadvládu Židů jejich asimilací a následným uzavřením východní hranice.

židovských soudců. ... Neoddiskutovatelná nadvláda Židů ve vyšších a pro duchovní život národa rozhodujících profesních stavech musí mít přirozeně za následek převahu židovského vlivu v našem veřejném životě. Židé mají obrovský a tak často podceňovaný mocenský prostředek v tisku, který z největší části ovládají, ale především vlastní k vedení války nezbytný mamon: kdo by chtěl popírat, že takový stav věcí musí v každém přemýšlivém člověku vyvolat úzkost.“

Artur Trebitsch z Vídně, sám židovského původu, shrnul povážlivost takového vývoje následujícími slovy:¹⁷ požidovštěný znamená umrtvený; největším hříchem židovského ducha je, že bere to, co vytváří jiný.

V

Duchovní mor

Židovský charakter a židovské nebezpečí se obvykle posuzují pouze z hlediska hospodářského konkurenčního boje. Bezpochyby se to dotýká jedné z podstatných projevových forem židovské otázky, ale v žádném případě ne rozhodující. Později uvidíme, že velkým cílem Židů není pouze vydělávání peněz a lichvářské vykořisťování ostatních, nýbrž že se skrývá mnohem výše. Juda baží nejen po těle druhého, ale především po jeho duši. **Proto je mu nejpřednější a základní potřebou zničení duševních sil, přičicích se jeho cílům, nebo jinak řečeno snaha připravit je o jejich charakter a udělat z nich bezcharakterní lidi, a tím je současně zbavit vlastní vůle, vzít jim národní cítění i vědomí, vyrvat je z historických kořenů a přesadit na půdu „čistého rozumu“.**

Jeden z našich všežidovsky orientovaných učenců, jako hrobař německé ústavní myšlenky známý profesor Anschütz to s nechtěnou sebekritikou vyjádřil takto:¹⁸ „Při práci na ústavě jde o odstranění všeho ‚jen historického‘ ve prospěch rozumného.“ Tento židovský „rozum“ (míněn je kalkulačnický rozum) vede suchou cestou ke slučování všech věcí, počínaje náboženstvím a školou až k „normalizaci“ podrážek, a přes nastolení nerozumné „rovnosti“ všeho nerovného vede k vykořenění rázu i charakteru a tím nakonec k sebezničení, k němuž jsme dnes dospěli. Jedná se o ďábelský počín, o umělé rozložení národního rázu i jeho vývoje, ale především jeho historických kořenů. Na místě organického nastupuje anorganické. Tím je však také řečeno, že takto zpracovaný organismus musí sám zahynout. Ruku v ruce s tím jde cílevědomé ničení árijského idealistického světonázoru, umrtvení

¹⁷ V rámci berlínské přednášky z 30. ledna 1919.

¹⁸ „Deutschen Juristenzeitung“, 1. Februar 1919.

ideální síly duše a tím výchova k bezduchému, prázdnému a neplodnému materialismu. Čestní Židé to sami přiznávají. Tak např. Moritz Rappaport:¹⁹

„Žid je představitelem materialistického světového názoru. Svým bezpříkladným intelektuálním a analytickým nadáním se stal vůdcem ostatních národů, ukazovatelem do oblasti materialismu. Národy se nechávají vést; chtěly by odporovat a nemohou, protože nedorostly dialektickému nadání a přemlouvacím schopnostem Židů. Neschopnost odporovat argumentům materialistického pojetí života je skutečnou příčinou antisemitismu. ... Židé neuplatňují poznatky srdce jako poznatky, ničí v sobě i v ostatních víru v nadpřirozený smysl života, podkopávají náboženství ... a tím se stávají hrozným nebezpečím pro národy, mezi nimiž žijí.“

Podobně se vyjadřuje také židovský spis „Nová epištola k Hebrejům“.²⁰ „Antisemitismus zastupuje znovu probuzený idealismus.“

Je nesporné, že k vykořenění a zvrácení národa je nejlepší a nejjistější cestou nejprve naprosté odebrání vážnosti k jeho dějinné minulosti, úcty a posvátného ostychu před vším velkým a čistým, a poté i zbavením smyslu pro čest. Národ, který ztratil cit pro čest, je jako padlá žena – ztratil všechno. Neživotnost vede nezbytně také k fyzickému rozkladu. Zákon „psychofyzické jednoty“ totiž neplatí pouze pro jednotlivé bytosti, nýbrž i pro národní celky. Zde ostatně spočívá důvod židovské nenávisti proti německé národní pevnosti. Jak nevraživými prostředky je například bojováno proti Sedanské slavnosti. Revoluce také zde přinesla tolik vytoužené „naplnění“. Zvláště pak famózní pronásledovatel vlastenců a obrazoborec v křesle pruského ministra náboženství, pan Haenisch, se horlivě snaží uspokojit Judu. Poučuje nás o tom interpelace německé národní frakce z 2. září 1920: „Den, v němž byla na bitevním poli u Sedanu založena německá jednota, nesmí být (podle Haenischova zakazujícího výnosu) oslavován. Žáci, kteří se nedostaví na vyučování, aby se mohli zúčastnit národní slavnosti, jež má v jejich srdcích oživovat vzpomínky na německou velikost, mají být přísně potrestáni.“ – Takové a podobné věci si musí dnes německý národ nechat líbit. Sám pro sebe však Juda uvažuje jinak. Dodnes slaví své tek purim na památku masového povraždění perských vlastenců. V lipských novinách „Neueste Nachrichten“ z 20. prosince 1919 bylo otištěn následující inzerát:

Městský obchodní dům. Dnes v sobotu o 7 hodině: Makabejská slavnost národní židovské organizace Lipsko. Spoluúčinkující: Paní Eugenie Wilms-Ezendraiová, sl. Betty Kindermannová (zpěv), pan Sonini Sonabend (židovské lidové písně), pan Felix Robert Mendelsohn z Berlína (cello). Slavnostní řečník pan dr. R. Chamizer. Režie Joszio Goldstein.

Co by se asi tak stalo, kdyby Němci chtěli oslavovat bitvu v Teutoburském lese?²¹ Jaký pokřik židovské tiskové kloaky by se strhl?

¹⁹ Rappaport, *Sozialismus, Revolution und Judenfrage*, Tal & Co. Leipzig.

²⁰ V orig. *Neue Epistel an die Hebräer*, podrobně citováno u Dintera, *Sünde wider das Blut (Hřích proti krvi)*.

²¹ Bitva v lese poblíž dnešního Detmoldu, kde spojené germánské kmeny vojevůdce Arminia (Hermannův Cheruska) porazily na hlavu tři římské legie pod Varrovým velením; pozn. překl.

Ve službách odnárodňování Němců je ovšem také projednávání „otázky viny“ na válce. Neblaze proslulý vyšetřovací výbor Národního shromáždění, v němž pod předsednictvím Žida Gotheina zasedají Židé Cohn, Sinzheimer, Katzenstein a Bonn k soudu nad německým národem, je ryze židovským filtrovacím aparátem na německý smysl pro čest! Příjemce stříbrňáků Cohn jako čestný soudce nad Hindenburgem a Ludendorffem; šlo by o největší frašku světového divadla, kdyby to nebylo tak velice smutné! Jak dlouho ještě mají tak nezměrné útrapy trvat? Kdy konečně rozpozná německý měšťan, německý dělník, že to **on** je křižován? Podobný a vedle toho i praktický význam má otázka vydávání osob: kromě zničení německého vědomí cti je to navíc bezohledná metoda k oloupení německého národa o nejvzácnější síly. Dále je zde člen zahraničního výboru, „německý“ socialista a český Žid Kautsky, který svou lživou a velezrádnou knihou o německé „vině“ uvrhl na německý národ nevýslovné utrpení. Kde je vlastní zdroj tak ďábelského židovského hledání německé viny? Ví to ten, kdo v listopadu 1919 v listu „Glocke“ s cynickým výsměchem vypoověděl: „Kautsky si chtěl náramně vydělat a současně se zavděčit ... rozhodl se vyvolat politickou senzaci i využít válečné konjunktury a sáhl hluboko do kapes čtenářského publika.“ – Takto dokáže Juda z výprodeje německých duchovních hodnot udělat ještě lukrativní obchodní podnik. Nejhorší ze všeho ale bylo uznání výhradní německé viny v „mírové smlouvě“. Na této lži o vině visí Německo jako odsouzenec na oprátce.

Zneuctění německého národa se Judovi podařilo. Prostě mu naočkoval své vlastní historické hříchy tím, že v něm vypěstoval pocit studu, takže se revolucí stalo z Německa jedno obrovské divadlo komedie. Základním prostředkem, s nímž Juda pracoval, je německá sociální demokracie. Pod židovským vedením nelitovala žádné námahy a nevynechala jedinou příležitost k připravení národa o vědomí národní cti. Zvláště aktivní v tom bylo židovsky ovlivňované mládežnické hnutí sociální demokracie. Stačí k tomu jen nahlédnout do současných zpěvníků a cvičebnic sociální demokracie pro mládež. Kdo by chtěl dnes zkoumat příčiny odporného spartakovského hnutí, nemusí k tomu nejprve sestoupit do sovětského bahna; všechno potřebné najde doma.

Duchovním otcem židovského oplození socialistického znetvoření je „hajzlík“ Heinrich Heine²² alias Chaim Bückenburg: „Cokoli německé je mi odporné, a ty jsi bohužel Němec. Všechno německé na mě působí jako dávidlo.“ – Eduard Möricke o Heinem řekl: „Nedokázal bych s ním být pohromadě ani čtvrt hodiny pro lživost jeho charakteru.“ – Jistý sociálně demokratický list psal: „Je těžké plně porozumět Heineho velikosti; jeho slávu opatruje jen bojující proletariát. Je to jediné dělnická třída, která nabízí Heineho odkaz.“ – Když mu sociální demokraté chtěli před válkou postavit pomník, francouzský list „Figaro“ napsal: „Zřídí-li Němci opravdu Heinemu pomník, pak tentýž den mohou Francouzi klidně demobilizovat jeden armádní sbor.“ – Mehring ve svém díle o sociální demokracii říká: „Nejvlastnějším jádrem sociální demokracie je nenávist k vlasti.“²³ –

²² Viz pozn. 5.

²³ O významu postoje sociální demokracie ve válce i o povolování válečných půjček sociálně demokratickou frakcí viz E. Wach, *Die Sozialdemokratie a Die Kriegsverlängerer*, vydal J. F. Lehmann v Mnichově.

Revoluční šmelinář a „lidový pověřenec“ Barth, který jak známo požadoval Hindenburgovo zatčení a odsouzení za velezradu, 4. května 1919 ve „Společnosti pro praktické vzdělávání lidu“²⁴ prohlásil: „Můžeme se jen radovat z toho, že Německo už nemá co ztratit ze své národní cti. ... Německý národ si musí národní myšlenky vyrvat ze srdce a musí myslet internacionálně.“ Tento vůdce německých dělníků ryzí povahy a pevných zásad také zahraničním představitelům vysvětlil, že jsme velmi dobře schopni platit na reparacích tolik, kolik si jen nepřátelé budou přát.

Juda si však neudělal svůj nástroj jen ze sociální demokracie, nýbrž i z nespočetných „nestranických“ občanských společností proniknutím do jejich výborů, kam postupně zanesl nezájem o národní myšlení a tím je posléze postavil do služeb politického směru svobodomyšlnosti, tzn. Židovstva. Uveďme si zde alespoň jako příklad novinami „Berliner Tageblatt“ podporovanou „Společnost pro šíření lidového vzdělávání“.²⁵ Nelze zde opomenout také požidovštění německého ženského hnutí. Stranické zneužívání takových spolků a společností ve smyslu plané židovské kultury muselo zákonitě vést k zmatení celého ideového okruhu, ke zničení zdravé a přirozené národní vůle a také k vykořenění národního cítění. Je ostatně dosti dobře známo, že se Židé snaží vtlačit všude tam, kde jim dosud nenaslouchají. Nejen v politických spolcích a svazech, ale i při nejrůznějších společenských akcích jsou stále znovu podnikány pokusy v tomto směru, většinou s úspěchem – a poté s nevyhnutelnými důsledky! Takto Juda infiltuje celou národní existenci a působí v ní jako „ferment rozkladu“. Připomeňme si např. snahy o proniknutí do spolku „Wandervogel“,²⁶ při nichž bylo použito výhrůžek, slibů i peněz. Heslo k tomu zcela otevřeně vydala vedoucí židovských mládežnických jednot Cora Berlinerová v časopisu Ústřední jednoty německých státních občanů židovského vyznání (po našem: židovské rasy). Wandervogel se infiltraci bránil, protože chtěl zůstat národnostně jednotný, pro což ovšem neměl Juda pochopení. Rozzuřilo to rovněž vždy ochotnou Judovou pomocnici, Pokrokovou lidovou stranu, a několik měsíců před válkou Wandervogel ostře napadla v pruské poslanecké sněmovně. Když to nejde po dobrém, půjde to po zlém!

Význam i cíl židovského duševního moru pro náš otrávený národ bude asi nejzřejmější z básně Hebreje Paula Mayera v židovském časopisu „Akce“:²⁷

Hle jak bez kořenů spěchám letem,
nesezdán s okolním světem,
a pro žádný falešný domova svod,
mi srdce nespadne do kalhot.

Byť i nás odháníte od vlastních prahů
nezbavíte se nás, svých vrahů,
neboť se z vašich zdrojů napájíme
a lakotu si z cizích pokladen ukájíme.

²⁴ V originále celým zněním „Gesellschaft für praktische Volksauklärung und Steigerung der nationalen Arbeitskraft“.

²⁵ V originále „Gesellschaft für Verbreitung von Volksbildung“.

²⁶ Německý skauting, doslova „tažný pták“; pozn. překl.

²⁷ V originále „Die Aktion“ č. 5 z ledna 1913.

Třeba je má duše jenom hnusný hlíst,
i tak hromadím kořist na kořist,
a vzdychají ty vaše dívky ryzí,
po mně, vyvrheli pouště cizí.

Přec jen jsem chytrý dosti,
jak na strunu hrát k rozeznění,
neřestí vašich, vaší nepravosti.

K vlastnímu svému potěšení
veselé já hry si hraji,
jimi má pýcha, zpupnost zrají.

Prazvláštní, subtilní,
vám skryté cíle kata,
k nimž pobízí mě
temná krev Asiata.

VI

Církev a škola

Nejvíce škod však působí průnik Judy do křesťanské církve a do školy, ale právě tato skutečnost se stále ještě podceňuje. **Je prokazatelné, že za vším podstatným ve škole i v církvi ve smyslu „moderního reformního hnutí“ stojí Jidáš Iškariotský.** Je to i tzv. liberální teologie, jejíž bezmyšlenkovití tahouni naší školní reformy, vedení na ohlávce „bezpečných vědeckých poznatků“, jsou zcela v neodolitelné moci všežidovské ideje. Existují liberální teologové, kteří nás chtějí osvobodit od údajného „židovského písemnictví“; ve skutečnosti však takové židovské písemnictví vytvořili teprve oni. Jsou tím podobni přemoudřelému, který nejprve pokácel ovocný strom, který měl prořezat. Platí to především o teologii školních reformátorů protestantské jednoty, o novoprotestantství. Rabín Bäck z Düsseldorfu o takovém druhu křesťanství prohlásil: „Rozhodující skutečnosti a pojmy byly tak rozmělněny, že v podstatě nezůstalo nic, co by vzdělané německé Židovstvo nemělo také.“ Proto je i ryze židovská pseudopedagogická myšlenka „výuky morálky“, navíc čistě vědecky naprosto nesmyslná, také jen mýdlovou bublinou z kalné internacionální pěny. Toto nové křesťansko-německé náboženství je vyfabrikováno podle receptu: „Křesťan, pohan, žid i Hotentot, my všichni věříme v jednoho Boha.“ – Ve skutečnosti se však tento Bůh jmenuje Jehova a zákonem tohoto náboženství i morálky je Talmud. Podstata judaismu, který již pronikl do křesťanské církve i do školy, je od základu farizejská, a to tím farizejštější, čím „liberálnější“ je jeho pláštík. V jedné ze židovských učebnic²⁸ se říká:

²⁸ E. Hecht, *Handbuch der israelitischen Geschichte*, páté vydání.

„Farizeji byli podle svých principů nejušlechtilejšími představiteli a udržovateli židovství.“

Jak nádherná budoucnost nás čeká, ukazuje velebení „evangelicko-židovské bohoslužby“ v San Franciscu jistým novinářským pisálkem:²⁹

„Tichou a opravdu osobitou slavnost, která sice nebyla pořádána u příležitosti Ježíšova narození, skrze níž však vanul velebný a posvátný duch radostného vánočního poselství a míru na zemi, zahájili v synagóze 30. listopadu členové evangelické církevní obce ‚First Congregation Church‘ a izraelitského ‚Temple Emanu-El‘. Byla to podzimní děkovná slavnost, která židy a křesťany přivedla ke společné bohoslužbě, a ze synagógy udělala živoucí chrám tolerance a pokoje. Prostě a důstojně proběhla slavnost, vyplněná liturgií a kázáním evangelického faráře. A když pak rabín vyslovil požehnání, vznášel se vysokým bohostánkem tiše a přece pro mnohé tak slyšitelně zpěv anděla na Svatý večer: Sláva Bohu na výsostech! Mír i spokojenost lidem na zemi.“

Opravdu pěkná vyhlídka do budoucnosti! Dnes ji však u nás už vidíme skutečnou jako „vymoženost revoluce“. List „Neue Westfälische Volkszeitung“ oznamoval začátkem července 1919 z Detmoldu:

„Nedávno byl na zdejší měšťanskou školu uveden židovský kazatel Rülff, kterého místní vláda ustavila jako řádného učitele na evangelické obecné škole. Zemský poslanec, městský rada, vydavatel učebnic a představený školní rady Stärke pozval k zahajovací slavnosti celé učitelské kolegium s dodatkem, že klade důraz na účast všech pedagogů. K zahájení slavnosti zazpívaly školní děti: ‚Zůstaň při nás se svou milostí Pane Ježíši Kriste.‘ Taková slavnost nebyla na naší škole dosud nikdy uspořádána; ještě o několik týdnů dříve musel jeden starší učitel potichu opustit svou katedru. Na toto místo kandidovalo několik německých učitelů a účastníků války – nyní je však přeskočil cizí civilista.“

A přesto jsou pořád lidé, kteří se ze svinstva „výdobytků revoluce“ neumějí vymanit! Proto je stále znovu třeba jim ukazovat, jak se Juda s rouhavou podlostí otevřeně i skrytě snaží podkopávat základy křesťanského náboženství, které tak nenávidí, a pokračuje v tom při každé příležitosti a za všech okolností. Tak např. Siegmund Feldmann ve „Vossischen Zeitung“ nazval křesťanské učení „novým učením, které v blížeňské lásce vyšlo ze sevřených rtů muže z Galileje“. Kdo by si při takové nestoudnosti nevzpomněl na Goetheho slova: „K vysmívání Bohu na kříži stačí jediný žebrácký Žid.“

Hrozná nenávist ke Kristovu kříži, která se tak často projevuje pošetile a rouhavě, je pro židovský způsob myšlení charakteristická. Projevuje se tím však duševní zoufalství z vlastního pádu. Židovstvo se dopustilo hříchu proti Duchu svatému, nedocenilo posvátné světové poslání, které bezesporu mělo, a z požehnání se stalo nepravostí pro lidstvo, které chce strhnout do svého vlastního hříchu. Charakteristické jsou na tom především bázeň, odpor a nechut před Kristovým jménem, které se projevují jeho rouhavými opisy. Profesor Graetz³⁰ nazývá Krista „znovuzrozeným s maskou smrti“. V židovských náboženských knihách

²⁹ „Frankfurter Zeitung“ z 24. prosince 1911.

³⁰ *Geschichte der Juden*.

se Kristus objevuje např. jako „černokněžník“, „blázen“, „bezbožník“, „bastard“, „pes“, „modlár“, „dítě hříšné rozkoše“, „syn děvky“, „oběšenec“, „Bileám“³¹ a podobně. V novém vydání knihy Mose de Leona je Kristus nazýván „pošlým psem, zakopaným na hnojišti“. V díle Konstantina Brunnera (Leo Wertheimera) „Židovská nenávist a Židé“³² se mj. říká:

„Jde o věc, na kterou se nezapomíná snadno a již také nelze zamlčet, že totiž veliký, největší a náš nejproslulejší muž je z inferiorní rasy Židů. Tento opravdu od tak dávné doby mezi kulturními národy zdaleka nejproslulejší muž, který svou slávou daleko překonává všechny ostatní a je tak proslulý jako sám milý Bůh, je Josefův syn. Mním tím přirozeně Josefova syna, jehož otec byl tesař a matka kaděnice, a je nazýván jménem Kristus.“

Máme před sebou typickou ukázkou duchaprázdného židovského vtipkování ruku v ruce s nestoudným rouhačstvím. Podobnými věcmi by se dala zaplnit objemná kniha. Tak například nedávno znovu prošla všežidovským tiskem často se opakující reklama v podobě křesťanského úmrtního oznámení. Ve smutečním rámečku bylo pod křesťanským křížem napsáno: „Zemřel Satan“. O co se v případě tohoto odporného židovského pošklebku jedná? O doporučení děl židovského básníka Arthura Landbergera „Jak zemřel Satan“, „Nevěstka Lu“, „Hilda Simonová“ atd. Nebo si připomeňme dr. Alfreda Kempner-Kerra, který se v listu „Berliner Tageblatt“ stará o pěstování vkusu hloupých německých Honzů. Ve své cestovní skice „Jerusalem“ nadšeně líčí své soukmenovce, „kteří po Mojžíšovi a Kristovi dali lidstvu Spinozu a Marxe“. A o Kristovi pan doktor říká: „Cítil jsem se trochu zaujat galilejským lichotníkem, přestože jsem se tomu bránil.“ Jinde jej oslovuje „přivázaný Iciku, pokojný rabíne Jošuo ..., milý pověšený antimilitaristo! Je blízký mému srdci, byť i s poněkud trapným podtextem.“ Nebo stačí číst následující nestoudné židovské rouhání.³³

Eucharistie

Za křesťanský obřad my ji obyčejně máme,
však takovou u starých Peruánců také nalézáme!
V temnu svých chrámů se scházivali
a krev obětního beránka tam požívali.
Také zde se zbožnou myslí krev polykají,
a pošetile ji za svého skutečného Boha mají.
pozůstatek kanibalské krvežíznivosti,
avšak i vynucování si boží příznivosti.
Pro vzdělaného je to rovno duchovnímu otroctví,
kdy se svět už zbaví takového bláznovství?

Tak nečisté urážení si dnes musí německý křesťan nechat líbit ve své vlastní zemi od rouhavých židovských vtipálků! Není třeba dodávat, že žádná státní moc nezasáhne; vládní místa jsou však pohotově při sledování a pronásledování „antisemitských

³¹ Viz Chamberlain, *Grundlagen I.* – Bileám byl černokněžník Moabitů ve Starém zákoně (Nu 22 ad.); pozn. překl.

³² V originále *Judenhaß und die Juden*; srv. také č. 34 „Allgemeiner Zeitung der Juden“ z 28. srpna 1918, vyd. Rudolf Mosse!

³³ Siegfried Eichenlaub, *Judenchristliche Erkenntnisse und Bekenntnisse. Bibeljuden. Babeljuden. Berliner Juden*, Deutscher Liederverlag Berlin W 15.

hnutí“. Nakonec si zde ještě uvedeme, co říká o judaismu Friedrich Paulsen ve svém „Systému etiky“:³⁴ „Je opravdu velice podivné, že si nárokuje rovnoprávné postavení s náboženstvími civilizovaných národů věrouka, k jejímž základům patří mrzačení těla a sadistické zabíjení zvířat.“ – Již starý Tacitus soudil:³⁵ „Judaeorum mos absurdus sordidusque“ (Mravy Židů jsou odporné a hnusné).

Žid rovněž stojí za odlukou církve a státu. „Bezkonfesní výbor“ i „bevěrecký“ bulvární plátek „Cesta“³⁶ jsou pevně pod židovskou kontrolou. Široce organizované hnutí pro vystoupení z církve, které před válkou vyvolalo hanebné jevy mravní zvrácenosti, bylo řízeno Židy jako Waldeck-Manasse a jemu podobnými. Židovská politická tendence všech těchto „religiózně reformních“ hnutí vysvětluje z článku Hermanna Fernause³⁷ v červencovém čísle 1914 listu „Cesta“, v němž k zničení německé národní síly doporučuje preventivní prostředek! Mimo jiné se tam říká: „Máme mimořádný zájem na tom, aby německá porodnost nadále klesala. Tím bude jistota německého vítězství vzhledem k obrovskému růstu slovanských a ruských mas zavčas oslabena ..., takže demokratické hnutí získá převahu ... Německo bude muset udělat Francouzům jisté ústupky ve věci Alsaska-Lotrinska.“³⁸

Proč místo odluky církve od státu nepodporujeme odluku státu od Židovstva? „Berliner Tageblatt“ ovšem již před deseti lety soudil, že křesťanský stát i ve své „zlepšené podobě“ je překonanou věcí.

Rovněž nové hnutí za vystupování z církve je plně pod židovským vedením. V této národu i církvi nepřátelské akci vedle „ministra náboženství“ ve výslužbě Adolfa Hoffmanna hraje první housle fanatický „Svaz ateistů“,³⁹ jehož předsedou je židovský lékař dr. Zepler. V přednášce z 18. listopadu 1919 nazval křesťanství „dvoútisíciiletým zločinem světových dějin, zločinem duchovního ujařmení vy-

³⁴ V originále *System der Ethik*, 4. vyd., str. 518 ad.

³⁵ „Hist. V 5“.

³⁶ V originále „Komitee Konfessionslos“ a „Der Weg“.

³⁷ Autor nechutné parodie na „Deutschland, Deutschland unter alles“.

³⁸ Zde se dostáváme k velmi zajímavému a důležitému bodu. Máme totiž před sebou jeden z nejhanebnějších důvodů k válce. Juda nenávidí „plodnost“ Germánů. Ve francouzských a belgických novinách se dnes zcela bezostyšně přiznává, že zdravý přírůstek Němců byl jednou z podstatných příčin války. F. Heinemann nám v „Zürcher Zeitung“ č. 51/19 za „vinu“ předhazuje „rapidní rozmnožování teutonského kmene“. Známy je také Clemenceauův výrok: „Vingt million de trop“ (20 milionů Němců musí být vyhladověno). List „Echo de Paris“ z 10. ledna 1920 napsal, že Francie musí definitivně dostat rýnskou hranici. Zbývající část Německa má ještě 88 miliónů obyvatel, ale může uživit nanejvýš 80 miliónů; 8 miliónů tedy musí zmizet, vystěhovat se: „Tím Německo znovu najde hospodářskou i morální rovnováhu, kterou potřebuje ke klidu.“ Mír tedy má Německu přinést hřbitovní klid a k tomu je potřebné zničení německé natality. Ve službách těchto snah stojí také židovské metody znemravňování, výchova k předčasnému a nevázanému sexuálnímu styku, zrušení trestů za nepřírozené smilstvo, a ovšem hlavně potraty. Všechno jak známo patří k židovské „osvětě“. Proto se nyní všude pořádají „osvětové večery“, židovští lékaři neúnavně žvaní o nezbytnosti omezení porodů v Německu, o požehnání „depopulace“ atd. Stačí číst např. zprávu berlínského týdeníku (č. 24 z 13. října 1919) o činnosti židovského lékaře dr. Goldsteina, jehož list „Osvěta“, čtrnáctideník pro obyvatelstvo a reálnou politiku je hotovou sbírkou důkazů pro naše tvrzení. Žid Sonthheimer vychvaluje „antikoncepci“ jako prostředek k usmíření! Je to skutečně děsivé, co si dnes Němci musejí nechat nabízet; ještě strašnější však je, že si to nechávají líbit.

³⁹ V originále „Bund der Konfessionslosen“.

nalezením a vnucením křesťanství.“⁴⁰ Zepler navrhuje „pustit se přímo do dětí a v drobných spiscích s přihlédnutím k jejich chápání vysvětlovat, jak a proč jsou výukou náboženství obelhávány a že by tam předkládanému učení neměly věřit.“ Juda je cílevědomý a neoblomný včetně otravování a mrzačení nevinných dětských duší. Při současných poměrech je nakonec samozřejmé, že za stejný provaz táhne i celá rudá internacionála. Při tom je zcela bezvýznamné, že se alibisticky ukrývá za heslo: Náboženství je soukromou věcí.

I když zcela odhlédneme od rasové a národní stránky židovské otázky a přidržíme se pouze této d'ábelské nenávisti Judy ke křesťanství, pak je doslova neřešitelnou záhadou právě téměř naprostá lhostejnost a neschopnost pochopení pozitivně věřících kruhů evangelické církve vůči otázce všech otázek. Můžeme si zde uvést jen některé z pozoruhodných příkladů. Situace se má dnes tak, že v katolické církvi je mnohonásobně větší porozumění a smysl pro tyto věci včetně z toho vyplývajících národnostních i religiózních závazků, než v církvi Lutherově. Až na nepatrné výjimky zde zůstává evangelická církev svému národu nekonečně více dlužná. Provinila se nadto nebezpečnou vnitřní rozpolceností, v níž se ocitli její ne právě nejhorší členové, rozkolem, jenž vede až k naprostému nepochopení křesťanství a novým zmatkům, které jsou škodlivé jak pro církev samotnou, tak i pro národní hnutí. Co říci na články jako např. v misijním časopisu č. 22/1920, kde se o Židech mj. říká: „Jsme naplnění hořkou bolestí, když vidíme, jak je tento ubohý národ štván sem a tam a soustavně pronásledován. ... Židé nám přece nikdy neuškodili ...“ – A tak pořád podobně a tak dále. Plačtivý tón, který není navíc podložen znalostí věci, přece není duchem Kristovým; je to jejich vlastní duch, který promlouvá z takových článků a přednášek! Je nejvyšší čas, aby se evangelická církev vrátila ke svému počátku. Za daného stavu věci doporučujeme zvláště duchovním, aby se začeti do Lutherových spisů z roku 1543 „O Židech a jejich lžích“ a „O šem-ham-foraš“.⁴¹ Luther tam totiž říká: „Slunce nikdy nesvítlo na žádný jiný tak krvelačný a pomstychtivý národ než na ten, který si nechává zdát, že je národem Božím a proto má a musí vraždit a rdousit pohany. A je rovněž od něj ušlechtilé, když od svého mesiáše očekává, že celý svět pobije a usmrtí svým mečem. ... Žid resp. židovské srdce je tak kamenné a d'ábelsky tvrdé, že s ním nic nehne ... a pak přijde jejich mesiáš, celému světu vezme všechno zlato a stříbro, a rozdělí je mezi Židy.“ Více než kdy jindy platí Lutherovo napomínání duchovních: „A vám, milí pánové a přátelé, jak farářům tak kazatelům, bych chtěl velice vážně připomenout váš úřad a také abyste i své farníky varovali před věčnými újmami, jak dobře víte, tedy aby se chránili před Židy a vyhýbali se jim!“

A do třetice všeho dobrého byl nyní vedle již výše zmíněných „ateistických“ spolků vytvořen ještě „Svaz nadkonfesijních“, a sice jistým panem dr. Katzem, který chce všude zakládat „nadkonfesijní domy“ s přidruženými „domovy mládeže na sociální a nadkonfesijní základně“. V projektu se mj. říká: „Duchovně příbuzní budou společně pracovat. Propojení s kulturními středisky v zahraničí dodá nadkonfesijnímu hnutí internacionální rozmach. O věc se již zajímají finančníci.“ Jako „výkvět Německa“ jsou mezi spolupracovníky uvedeni Axel von Firlitz, Hans Friedenthal, Augustin Gaul,

⁴⁰ Podle „Der Weg“ srpen 1919, str. 213.

⁴¹ V originále *Von Juden und ihren Lügen* a *Vom Schem Hamphores* ve 32. svazku Lutherových sebraných spisů, vydal Karl Hender, zpracoval dr. Irmischer.

Hermann Gura, Otto Hettner, Arthur Holitscher, Willy Jaeckl, Cäsar Klein, Arno Nadel, Max Pechstein, Bruno Taut a James Simon.

Každému německy smýšlejícímu bez ohledu na vyznání se musí přičít, když ve všežidovských novinách čte troufalé posuzování německých religiózních otázek, a ještě když se navíc Žid přímo nabízí za patrona křesťanských snah o církve a školu. Zvláště to platí o úsilí po moderní školské reformě. Ta totiž bují ze židovské mateřské půdy a zahřívá jí slunce „Berlínského deníku“.⁴² Nenávist vůči křesťanské víře, pavědeckost „ateistického“ vyučování a „simultánní škola“ za účelem „oduševnění náboženství“, to jsou jedovaté bylinky z Judova pařeníště. Samospasitelný židovský „rozum“ a židovský všelék rozumového rovnostářství „jednotných škol“ tedy triumfují i zde. Je třeba číst naše učitelské noviny, aby člověk poznal, jak hluboce již všežidovská otrava pronikla, jaká se zde šíří nenávist vůči národním historickým hodnotám, a s jak bytostně židovskými prostředky se zde pracuje („opravdoví luteráni“ proti Lutherovi; ve skutečnosti hrobaři svobody!) Pak také rozpoznáme jednotnou frontu proti všemu „velkoněmeckému“ a „antisemitskému“.

Zarážející je především to, jak vítězství všežidovského kulturního nesmyslu v oblasti náboženského vyznání automaticky v sobě zahrnuje také vítězství nad vlasteneckým vyznáním! Národní, vlastenecká myšlenka se zde stává čistě státně občanským pojmem a k zahalení pravdy se pouze občas používá prázdných slov jako „vlastenecké“ a „národní“. Tyto pojmy se tedy již před válkou staly prázdnými skořápkami. Jako průkopník všežidovsky zaměřené školní politiky se mimořádně osvědčil Saský učitelský svaz se svými pseudopedagogickými „Lipskými učitelskými novinami“ a „Saskými školskými novinami“.⁴³ Svaz výrazně napomohl k podkopání religiózního i vlasteneckého vědomí v německém učitelstvu a stal se podporovatelem nebezpečného a obsahově neupřímného pacifismu, na nějž náš národ pod Judovým vedením také nakonec doplatil. V saských úředních novinách uveřejnilo školní muzeum Saského učitelského svazu v prosinci 1919 svolání k frontovým bojovníkům i válečným a civilním zajatcům. Obsahem svolání byly vymyšlené zprávy o přátelském smýšlení různých příslušníků nepřátelských států. Celý výplod byl publikován k posílení myšlenky Společnosti národů v Německu! A to všechno ve stínu vražedného „míru“, znásilňování německých žen černými „Francouzi“ a hrůzného zacházení se zajatci.

Člověk neví, zda se má smát nebo plakat! Není divu, když po židovské revoluci byla některými našimi učitelskými novinami nadšeně přivítána „reforma“ školy s jejím zrušením výuky náboženství a odstraněním všeho „nacionálního“ z učebnic. Hans von Hentig ve své vynikající kriminálně psychologické studii „Fouché“⁴⁴ říká: „Ve všech historických periodách hráli učitelé významnou roli.“ Podrobnější studium vede k zajímavému závěru o psychických souvislostech, které Bebel 3. února 1893 v Říšském sněmu dal najevo těmito slovy: „Jsem proti všem autoritám, jak nebeským, tak pozemským.“ Náhodou se nám dostal do ruky návrh nového programu Nezávislé sociálně demokratické strany, v němž se židovský roz-

⁴² V originále „Berliner Tageblatt“.

⁴³ V originále „Leipziger Lehrerzeitung“ a „Sächsische Schulzeitung“.

⁴⁴ Verlag Mohr, Tübingen.

kladný princip ukazuje v plné a odpuzující nahotě: „USPD⁴⁵ si klade za úkol ... osvobodit především proletariát od víry v jakoukoli autoritu. ... Musí zvítězit myšlenka systému dělnických rad, aby byl každý třídně uvědomělý dělník osvobozen od pocitu autority ...“ Tomu se dnes učí již i mládež; Jidáš Iškariotský tu promlouvá z každého slova! A co je zde rovněž k smíchu i pláči současně? Ti samí lidé, kteří se odjakživa řídili touto internacionalistickou zásadou a tím zkazili duši národa, se dnes náramně diví a bědují, že národ je jich autoritu odhodil na smetiště.

„Kdo má mládež, tomu patří i budoucnost.“ Dvě desetiletí zneužívání školy k stranickým všežidovským cílům, které je bohužel tak málo bráno na vědomí, má velice závažné důsledky. Nesporná infiltrace učitelských svazů ve velkých městech židovským kulturním morem a všežidovskou myšlenkou představuje pro otázku obrody sama o sobě obrovský úkol.

Nejhorší na věci je, že duševním morem napadení sami nepozorují, co se s nimi stalo, čímž je proces léčby nesmírně ztížen. Dotyčný je opravdu posedlý; je jako postižený spavou nemocí, který slintá a zuřivě kolem sebe mlátí, když jej chce lékař probudit. Považuje lékaře za nejhoršího nepřítele, za lupiče svého největšího štěstí – smrtelného spánku! K léčení takto chorého je proto třeba mnoho opatrnosti, rozvahy a trpělivosti. Sebeklam nemocného spočívá v tom, že se nákaza většinou projevuje idealisticky, zabalená do chytře vypočítaných myšlenek svobody, na něž Němec obzvláště slyší, nebo v líbivě lesklém kulturním hávu, do něž se bodrý německý Honza tak rád halí, aniž by sebezmeně tušil, že na sebe vzal židovské Nessovo roucho.⁴⁶ To však je právě sama podstata smrtelného ochoření: kdo je jí alespoň v části svého duševního bytí ovládnut, beznadějně propadá zkáze: qui mange du juif atd. Němci se to stává osudem: jsou to jeho mnohostrannost, až příliš velké pochopení pro cizí svéráznost, jeho touha všemu porozumět a všechno promíjet, až chorobná snaha po „objektivitě“, které pak z něj vůči vlastnímu národu udělaly extrémního subjektivistu a nakonec až pohrdače sebou samým. Fichte⁴⁷ v podobné souvislosti říká: „Je mi dobře známo, že se různými učenými tribunály nechá mnohem spíše napadat veškerá mravnost i její nejvzácnější produkt – náboženství – než židovský národ.“ Pro literární prvek našeho politického vývoje je příznačné, že i zde německá kapitulace před Judou má prokazatelně literární kořeny: je to osudové neporozumění Lessingovu Nathanu Moudrému. Kdyby byl Lessing tušil, jaké kukaččí vejce tím Němcům vložil do hnízda a s jakou naivitou Němci jeho literární bajce neporozumí, možná by vůbec svého Nathana nevytvořil. Treitschke⁴⁸ o tom píše: „Nádherná bajka o třech prstenech, jejíž hluboká ironie se přece nechá tak snadno rozpoznat, protože pouze jeden z prstenů je pravý, byla zcela bezmyšlenkovitě vyložena tak, jako by byl

⁴⁵ USPD – Unabhängige Sozialdemokratische Partei Deutschlands, tzv. nezávislí socialisté, kteří se r. 1915 odtrhli od tzv. většinové SPD. Jádrem roztržky bylo stanovisko k válce; (většinová) SPD ji nadále podporovala, nezávislí byli proti další podpoře. V letech 1919 až 1920 se stala druhou nejsilnější politickou stranou Německa. V roce 1924 však přestala existovat a její stoupenci přešli buď ke komunistům, nebo se vrátili k většinovým socialistům; pozn. překl.

⁴⁶ Jedem napuštěné roucho, v němž za hrozných bolestí zahynul Herkules; pozn. překl.

⁴⁷ *Beitrag zur Berichtigung der Urteile des Publikums über die französische Revolution.*

⁴⁸ *Deutsche Geschichte*, V, str. 631.

Lessing stejně zabeđený jako jeho interpreti, jako by násilnický islám i ztuhlou mumií judaismu opravdu chtěl stavět na roveň náboženství lásky a svobody.“

Z těchto důvodů naprostou většinu našich religiózních a pedagogických reformátorů jako jsou Troeltsch, Harnack, Baumgarten atd. spolu s jejich tiskovinami tedy plným právem považujeme za bezmyšlenkovité uctívače čistě materialistické a nikoli nábožensky odůvodněné pacifistické ideje, kterou Juda a spojenci našim pedagogům naočkovali a přivedli nás tam, kde nyní jsme. Roku 1917 Capus v listu „Figaro“ řekl: „Pacifismus sice sám o sobě není velezradou, ale je jejím spojencem.“ Jak by jinak bylo možné, že se žádný pacifista nepohoršuje nad krvežíznivým imperialismem Anglie a Ameriky, tedy ve skutečnosti imperialismem Judy?

Je přirozené, že dnes již také máme „socialistický svaz studentstva“, který se otevřeně zasazuje za „přehodnocení všech politických i etických hodnot“, podporuje pacifismus a hlučně vystupuje proti ochraně našich hranic. V jeho čele stál studující filosofie – Rothschild. Na frankfurtské univerzitě vznikla „internacionální skupina studentů“, která se počátkem srpna 1919 představila veřejnosti pod heslem boje „proti vlastenčení a šovinismu“. Židovský přednášející, který měl jako osobní ochranku německé dělníky, svůj projev korunoval slovy: „Nestvůra leží na zemi s vytrženými jedovatými zuby. ... Stoupněme jí na šíji, aby se její hlava již nikdy nezdvihla.“

Čistě pro úplnost dodáváme, že dnes nejsou výjimkou ani dezertéři jako vysokoškolští učitelé. Během války v letadle uprchlý a svými protiněmeckými intrikami proslulý profesor Nicolai-Levinstein dnes klidně přednáší na berlínské univerzitě. Ostatně obsazení německých profesorských stolic je od revoluce kapitolou pro sebe. Německé kultuře se musí za každou cenu utnout kořen.

VII

Umění, divadlo, literatura

Prostředky, jichž Juda používá k zničení německé národní duše, zde samozřejmě nebyly právě řečeným ani zdaleka vyčerpány. Známe je cílevědomé požídatství divadla, literatury a umění obecně, které již před válkou došlo tak daleko, že je zcela ovládl vysloveně židovský směr, a německý umělec nebo spisovatel se často vůbec nemohl prosadit.⁴⁹ Mimořádný význam v tom připadá rozvinuté židovské reklamě, o níž by se také daly napsat celé svazky. Židovstvo je celek s pevným ručením, podnik vzájemné podpory a pomoci, sdružení k vzájemnému vychvalování. **Do tohoto kroužku se nedostane nikdo, jenž k němu od přírody – tj. rasou – nepatří**

⁴⁹ Již římský Tacitus říká: „Židé prokazují věrnost a milosrdenství pouze svým soukmenovcům.“ Stejně soudí i Juvenal: „Židé ukazují cestu a vedou ke zřídům jen obřezané.“ – Zmíněná soudržnost Židů měla nesmírný význam před revolucí především ve vysokém státním úřednictvu. Žid tká svou pavučinu výhradně v prostředí vlastní čeledi. Kdo k ní nepatří, má vyhlídky na postup jen tehdy, nechá-li se duchovně obřezat. Korytářství, korupce a podobné odporné věci nekvetly v žádném z „prohnilých starých režimů“ tolik jako v novém. Další z „vymožeností revoluce“!

nebo se mu neupíše duší. Platí to pro advokacii jako pro umělce, pro lékaře i pro novinářského pisálka! Divadlo bylo tímto uzavřeným kroužkem „uděláno“ stejně jako burza; židovští umělci jsou „objevováni“, ostatní prostě zamlčováni. V dobré paměti je ještě případ Dinter.⁵⁰ Podle okolností někdy židovská reklama dostává opravdu groteskní podobu. Uvedeme si zde jako ukázkou způsob, jakým byl „udělán“ vynálezce Salvarsanu,⁵¹ profesor Ehrlich. Frankfurtský list „Pochodeň“⁵² o něm mj. psal:

„Pouze jediné jméno září z nebe diamantovým písmem ... vděčné lidstvo kle-
sá uctivě na kolena před tímto géníem, před Paulem Ehrlichem. ... Židovstvo ze
sebe vydalo dva velké muže: Krista a Ehrliche. Jsme šťastni, že nám bylo
dopřáno pohlédnout do tváře jednomu z mesiášů, že jej můžeme nazývat našin-
cem a tisknout mu ruku, pokud ještě putuje ve světle tohoto světa! Až jednou
památku velikých mužů pohltí temnota noci a jméno samotného Bismarcka se
stane pouhou legendou, bude k nám z hvězd nadále plamenně zářit Ehrlichovo
jméno. Velký Nazaretský prosil o požehnání nebes národům zde na zemi, avšak
Ehrlich mu dodal konkrétní tvar. ...“

Je velice smutné a současně pošetilé, že se i německé noviny a časopisy nechá-
vají zneužívat pro židovskou reklamu, jako tomu bylo např. při smrti starého Lindaua,
hrdiny aféry Schabelské. Pro židovské pojetí je příznačné, co Žid Mauthner psal na
Lindauovu obranu:

„Cit pro spravedlnost mi zakazuje označit Paula Lindaua za padoucha jen pro
jeho pohled na život [!], který s ním sdílelo devět desetin novinářů, že to-
tiž pero je zbraní, které se smí užívat i k vlastnímu prospěchu. Podle
mého neměnného přesvědčení se většina divadelních kritiků každodenně dopou-
ští bezpráví, jehož se měl dopustit pouze Paul Lindau, a které z něj dnes dělá
bezmála zločince. Ptám se svých kolegů: kolik příznivých kritik a článků sami
napsali, aby si vysloužili ohnivý úsměv krásné herečky? Kolik z nich dělá totéž
co Lindau, aniž by byli při tom přistiženi? A proto mne tak zlobí, že se
Lindau při něčem takovém nechal přistihnout.“

Kariéra německých divadelních umělkyň vede často přes ložnici židovského novi-
náře a jako vždy je zde jediným zločinem „nechat se přistihnout“. Při příležitosti Lin-
dauovy smrti ostatně český list „Venkov“ dospěl k pozoruhodnému závěru ohledně
Židy tak často probírané otázky, proč je „Němec“ v zahraničí tak neoblíbený. Mj.
se tam píše:

„Lindauova osobnost by nestála za to, aby se o ní zvláště v zahraničí tolik psa-
lo, kdyby nebyla vysloveným typem Berlíňana. V Paulu Lindauovi se plně
projevuje ten Berlín, jaký se vyvinul po vítězství nad Francií v roce 1870:
velkoměsto kapitalistického měšťáctva ... sídlo ekonomického a morálního ma-
terialismu. Zakladatelé a obyvatelé toho města se horečně ženou za slávou, požit-
kem i nádherou a snaží se jimi zakrýt naprostý nedostatek skutečné kultury. Jako
opravdoví polovzdělanci se křečovitě opičí po Paříži ... avšak nemohou skrýt, že

⁵⁰ Srv. Dinter, *Moje vyloučení ze svazu německých dramatiků* (*Mein Ausschluß aus dem Verband deutscher Bühnenschriftsteller*), München, J. F. Lehmanns Verlag, a dále Dinter, *Weltkrieg und Schau-
bühne* (Světová válka a jeviště), tamtéž 1915.

⁵¹ Salvarsan byl ve své době „záračný“ lék proti syfilis; pozn. překl.

⁵² V originále „Fackel“.

jsou pouhou náhražkou, která je trvale neúnosná. Pod pařížskou šminkou však u celé Lindauovy generace stále znovu proráží cosi komického: vrozená berlínská povaha se svým banálně střízlivým nacionalismem a stejně samolibou jako neplodnou nafoukaností. Toto berlínství vytvořilo jedno z největších a současně i nejškodlivějších měst světa a uvedlo na kolbiště světové a kulturní politiky nepanovačnější a současně nejodpornější nacionální typ. Dnes toto imperialistické berlínství utrpělo zničující porážku. Jde o víc než o pouhou náhodu, že nepřežil právě jeho typický představitel a chvalořečník, který tak často s lehkým pousmáním přežil ztrátu vlastní důstojnosti.“

Nejsou to tedy zlí „Velkoněmci“, kteří vyvolali nenávist k německému jménu v zahraničí. V Anglii jsou ostatně Žid a Němec prakticky synonymem! Ještě horší však je, když se německé duševní vlastnictví skutečně svěří do rukou Židům. Co z toho pochází, ukazuje pověření židovského historika Guhrauera vydáním Goethovy korespondence s Knebelem. Guhrauer tam prostě vypustil všechno, co se mu nelíbilo, jako například větu: „K vysmívání se Bohu na kříži stačí jediný žebrácký Žid.“⁵³

Výchova vkusu a citění Němců se současným otupování vůči vznešené prostotě a mravní velikosti jsou i hlavním důvodem, proč se Juda zmocnil prostředků umělecké výchovy a zbavuje nás duchovní mužnosti kavárenskou hudbou, negerskými tanci, nechutnými operetami a dalšími pokleslostmi. Zvláště otřesnou kapitolou je židovský filmový mor, který svými „osvětovými filmy“ ubíjí poslední zbytky vrozené německé mravnosti, a náš národ si navyká na sexuální perversity. Židovský lékař dr. Hirschfeld se svým výborem servíruje nepřírozené neřesti německé mládeži ve „vědecké“ omáčce. Nepřírozené smilstvo se již dnes v zahraničí nazývá německou neřestí: le vice allemand, the German evil! Moritz Goldstein v „Umělecké hlídce“⁵⁴ hrdě prohlásil, že Židé spravují duchovní bohatství Němců. Na jiném místě zase píše o „německo-křesťanských blbcích a tupcích“. A má pravdu stejně, jako měl pravdu Adolf Bartels, když prohlásil: „Vysávají nám morek z kostí a kradou nám duši.“ Ostatně existují i upřímnější Židé, kteří jsou jiného názoru než pan Goldstein, a právě řečené přiznávají. Tak např. Konrad Alberti Sittenfeld⁵⁵: „Nelze bohužel popřít, že moderní umění a zvláště divadlo je korumpováno výhradně Židy. Divadlo je pro Židy předmětem k procvičování ironie, a nejnebezpečnější rys této vlastnosti spočívá v tom, že se toto nechutné vtipkování překládá drze světu jako opravdová kritika.“ Je tedy nějaký div, že tato velká válka zůstala zcela bez německé písně? S jím samým vynalezenou a zcela nesmyslnou internacionální kulturní povídačkou pak Žid, který sám žádnou kulturu nemá, dělá tak skvělé obchody ve světoobčanském Německu. Jak velké je manko elementárních znalostí v této oblasti, je zcela zřejmé z projevu, který pronesl Lichnowsky v Londýně těsně před vypuknutím války a k velkému gaudiu anglosaských taškářů tam ze sebe vydal následující moudrost: „Pojem národa“ je prý „mezistupněm individuality lidstva“ a „národní ideály“ musejí být „upraveny podle moderních [!]“

⁵³ Viz Chamberlain, *Goethe*.

⁵⁴ V originále „Kunstwart“, březen 1912.

⁵⁵ „Judentum und Antisemitismus“ v „Gesellschaft“ 1889.

potřeb“.⁵⁶ Časem snad tito mudrci vynaleznou jednotnou rasu⁵⁷ a naučí nás triku, jak udělat z hrušek jablka. Nepochybně je v očích těchto chytráků zločinem proti neurčitosti a rovnosti, že příroda neplodí „ovoce“, ale výhradně jablka, hrušky atd.

Pozoruhodné objasnění toho, jak daleko to dnes už Juda dopracoval v oblasti umění, nám podává Karl Storck v listu „Hlásný“.⁵⁸ Jako „papež“ židovského umění vládne Max Liebermann nad svými věřícími, jejichž kruh má ostatně i povážlivou politickou působnost. Liebermann je Riezlerovým tchánem a Bethmannovým oblíbencem, který ještě na jaře 1914 potvrdil své obchodnické nadání: „Války už nebudou bojovány, nýbrž kalkulovány, a dnes výsledek těchto kalkulací jako kdysi výsledek bitev rozhoduje o výhodách, jichž jeden dosáhne, zatímco druhý na sebe musí vzít škody a nevýhody.“ Tato myšlenka sice byla stejně jako celý systém opravdu hloupá, ale nová nebyla. Již o dva roky dříve ji velebitel systému Walter Steintal vyslovil mnohem krásněji: „Naše války nyní budou vedeny na listech čtverečkovaného papíru. Každý státník si pro sebe vypočítá své šance. A na čím lístku budou šance nejmenší, ten se musí stáhnout, prohrál.“ – Takto se tedy odvíjejí v židovském mozku osudové otázky bytí a nebytí. Později se k tomu ještě vrátíme. Liebermannova sestra je provdána za židovského bankéře Warburga, který rovněž sehrál a dosud sehrává svou politickou roli. Bethmannova chytrost jej použila k politické misi navázání styků s ruským ministrem Protopopovem. Nelze předpokládat, že by Bethmann tímto způsobem chtěl sabotovat separátní mír s Ruskem. Stalo se a my platíme účet. Ale zůstaňme ještě u umění.

Tak například Paul Kassirer, organizátor kulturních záležitostí a čestný člen berlínské Secese, byl jmenován státním komisařem propagační výstavy německého umění v neutrální cizině. A protože v zájmu péče o německé kulturní zájmy seděl v ministerstvu zahraničí další muž Liebermannova ražení, Robert Breuer alias Friedländer, a ředitelem německého muzea ve Stuttgartu se stal redaktor „Frankfurter Zeitung“, Fritz Wertheimer, pak to vypovídá o osvědčeném židovském smyslu pro rodinu, ale současně také o zaprodání téměř všech německých záležitostí židovské oligarchii. S jak nezměrnou pýchou pohlížel Juda na své vítězství nad německým uměním, o tom

⁵⁶ V tomto kolosálním nesmyslu, kterému však po židovském výplachu mozku „vzdělanci“ věří a papouškují jej, se ostatně také jasně projevuje velký nedostatek vzdělání, jako vůbec „intelektualismus“ naší doby nespočívá pouze v nedostatku vůle, ale i v nedostatku vědění. Platí to především o představitelích našeho nového systému. Za opovržlivostí jeho představitelů se skrývá náležitá porce duševní neschopnosti a neznalosti, tedy obyčejné hlouposti. Tak jako je všechno, právo, kultura, hospodářství, tělo i duch podmíněno národně, je tomu také s pocitem lidství. Nejde o žádnou věc samu o sobě, nýbrž pouze o filosofickou abstrakci, která k praktické hodnotě musí mít konkrétní základnu (nikoli tedy „mezistupeň“) národnosti. David Friedrich Strauß: „K pocitu lidství se lze vzepnout pouze na základě národního citění.“ – Ostatně nově předkládaný „národní duch“ není duchovním výplodem Rousseaua a Voltaira, nýbrž má starogermánský původ. Práva svobodného muže byla u Germánů chráněna lépe než ve všech moderních revolučních státech. Svět nepokročil, nýbrž se „rozvíjí“ v reakčních, atavistických kolejích.

⁵⁷ Od té doby se to už dávno děje! Vysokostupňový zednář a zakladatel Panevropy Coudenhove-Kalergi ve své knize *Praktický idealismus* roku 1925 napsal: „Člověk budoucnosti bude míšencem. Dnešní rasy a kasty padnou za oběť postupnému překonávání předsudků, prostoru a času. Eurasijsko-negroidní rasa budoucnosti, vnějším vzhledem podobná staroegyptské, nahradí dnešní rozmanitost národů a rozmanitost osobností ...“; pozn. editora.

⁵⁸ V originále „Türmer“ z prosince 1917.

svědčí slova Waltera Rathenaua:⁵⁹ „Staré Prusko si v Menzlovi⁶⁰ postavilo svůj pomník ... v Liebermannovi portrétuje nové velkoměstské Prusko sebe sama.“ Všude zní heslo: „Historické je odstraněno ve prospěch nejracionálnějšího“ – čím více kořenů německého dubu se utne, tím dříve se zhroutí. Židovské mimikry zde jako ostatně všude hrají velkou a možná rozhodující roli. Mohl by tak působit na německou veřejnost Heine, kdyby na jeho dílech místo „Heinrich Heine“ stálo správně „Chaim Bückeburg“? Byl snad Harden⁶¹ tak hloupý, aby působil pod skutečným firemním označením „Isidor Witkowski“? Tak z Lublinera se stal Bürger, z Arona je tu L'Arronge, z Herzmana Levyho se stal Julius Rodenberg, z Rosenfelda je hrdě znějící Roderich Fels, Isidor Obstgarten se změnil na Roberta Bergera, atd. Zákon skutečného jména firmy musí být v novém Německu i v duševních záležitostech teprve prosazen.

Nikdo nepopírá, že Židé jsou ve vlastním smyslu logičtí. V případě Němce, ochotného věřit každé hlouposti, ale naopak neschopného uvěřit v cizí podlost a být sám podlý jen ke svým soukmenovcům – židovské výpočty vycházejí. Tak například když Julius Meier-Gräfe k velké radosti všech pomlouvačů bošů a Hunů prohlásil: „Ti všichni, Böcklin, Klinger, Thoma⁶² atd. svým nevalným a primitivním antropomorfismem ukazují, že případ Böcklin je také případem Německa. Co těmto mužům zcela schází, tomu se říká kultura. Ta ostatně chybí všem Němcům.“ – Snad bude situace lepší, až se z německého muzea v Norimberku stane židovský obchodní dům. V svolání, podepsaném rabínem dr. Freudenbergem, Samuelem Blochem, tajným radou Gerngrosem a dalšími se říká: „Máme v úmyslu začlenit do germánského muzea v Norimberku sbírku takových starožitností, které jsou charakteristické a důležité pro život Židů v Německu.“ – Ředitelství muzea vyjádřilo ve „Všeobecných novinách Židovstva“⁶³ svůj nadšený souhlas, neboť „celkový rozvoj našeho vlasteneckého ústavu“ závisí na tom, aby na něm spolupracovaly všechny kruhy „našeho národního svérázu“. Tak daleko již dnes jsme!

Máme sice Goetheho, Cornelia, Wagnera, Reitschla a mnoho dalších, ale schází nám „kultura“; zachránit nás může pouze židovský pravěk a židovský modernismus! Jak to řekl Arthur Trebitsch 30. ledna 1919 ve své berlínské přednášce: „Požidovštěný znamená umrtvený; největším hříchem židovského ducha je, že bere to, co vytváří jiný.“ – A právě to nazývá Žid „kulturou“! Avšak materialismus se v životě národů ještě nikdy neprokázal jako tvořivý faktor! Historie nám ukazuje, že kde se dostal k vládě „duch“ materialismu, vedl národy vždy k barbarství; to se ostatně prokázalo znovu na nás samých. Přesto však pořád ještě nechce Němec vidět, kde je příčina jeho neštěstí!

Soudobá „kultura“ je také zcela židovská, což ovšem bylo od začátku smyslem hry. V červnu 1919 vyšel v Berlíně projekt „Výstavy 1848“ za účelem oslavy židovské revoluce. K výstavnímu výboru patřili Eduard Bernstein, prof. Oscar Vie, dr. Ludwig

⁵⁹ V časopisu „Kunst und Künstler“. Rathenau byl ostatně také spřízněn s Liebermannem.

⁶⁰ Adolf von Menzel (1815-1905) byl proslulý berlínský malíř a ilustrátor; pozn. překl.

⁶¹ Maximilian Harden (1861-1927), politický spisovatel a kritik období Viléma II., vydavatel časopisu „Zukunft“; pozn. překl.

⁶² Vesměs němečtí výtvarníci; pozn. překl.

⁶³ V originále „Allgemeine Zeitung des Judentums“.

Fulda, prof. Friedländer, Fritz Engel („Berliner Tageblatt“), dr. Wenzel Goldbaum, dr. Ludo Hartmann, dr. Alfred Klaar, ministr Preuß, prof. Sängner, prof. Richard Stettiner, Lothar Brieger atd. Ex oriente lux! Jak to správně řekl Goethe:⁶⁴ „Jak bychom mohli Židům dopřát účast na vyšší kultuře, jejíž původ popírájí?“ Bohužel je tomu tak. Židé udělali z Německa hotový kulturní nevěstinec a naše duchovní bohatství pečlivě spravují – až po pornografické pohlednice a filmy „německé“ filmařské firmy Ornstein. Patří tam také židovský umounělec d’Annunzio (Rapaport-Rüble), o němž Viktor Hahn tak nadšeně píše: „Elegán stylu Gabriel d’Annunzio, v němž konečně zase poznáváme velkého básníka.“ Židovský bulvární plátek „Ulk“ přinesl v polovině ledna následující „vtip“: „Černá-bílá-červená. Tyto barvy jsou stále ještě aktuální, protože mnohý Němec zčernal, zbledl a zbrunátněl.“ Nevýslovné utrpení Němců je pro Judu potěšení, zmrtvýchvstání a – vítězství! Staré německé přísloví říká: Co jednomu připadá jako houkání sovy, zní druhému jako zpěv slavíka.

Ubohá duše německého národa. Opravdu není divu, že je chorá, na smrt chorá. Co se však německému národu děje, také není žádný div. Německý národ přišel nejen o své štěstí a budoucnost, ale co je mnohem horší, ztratil také svou čest. Nechal se bez-trestně vychovávat po židovsku. Národ, který během boje o život třeba jen týden bez odporu snášel to, čemu říkáme současný systém a naopak ještě ukřičel každého, který chtěl se židovským otravováním školy skoncovat – takový národ musel ztroskotat. Pak si musí také nechat líbit, co o něm říkají londýnské „Times“: „Morální páteř německého národa je zlomena. ... Jeho národní hrdost nás mnohokrát udivila, ale nyní z jednoho extrému upadl do druhého; arogance se změnila na poníženost, z hlasitého vychloubání se stalo žalostné zoufalství. Není žádná důstojnost v jejich snášení porážky. ... Jeden svaluje vinu na druhého, na Hohenzollerna, na Ludendorffa, na Tirpitz. Němci měli dříve až příliš hrdosti, nyní nemají žádnou. ... Jak úplně jiní byli Francouzi po roce 1871!“

VIII

Politická náказа

Nyní se dostáváme k politice. Je jasné, že Juda neusiloval a nakonec také nedosáhl svého vítězství jen kvůli německé duši, ale také z hmatatelných důvodů, i když obojí spolu souvisí. S horlivostí Jidáše Išariotského šířil zvenku i zevnitř zhoubné bludy k ošálení sentimentálních Němců, a metodou „přehodnocení všech hodnot“ dosáhl toho, že elementární zásadu každého národního bytí zcela odstranil z německého myšlení, cítění a chtění. Juda přirozeně nepomýšlel na to, aby sám vstoupil na půdu těchto bludů a uplatnil je na své myšlení a konání. Tuto veteš má Žid pouze pro druhé a je lhostejné, zda hauzíruje se zbožím nebo s „idejemi“. Sám dobře ví, že m o c

⁶⁴ Viléma Meistra léta učednická, III 2.

je základem všech věcí i platformou práva a kultury. A Žid po moci nesmírně baží! Neexistuje ani zdaleka žádná srovnatelná lačnost po moci jako právě židovská. K tomu se později ještě podrobněji dostaneme. K dosažení moci pracuje Žid vždy podle duchovních sil své oběti a trpělivě vyčkává, až jsou její mocenské prostředky zralé k dobytí. Pak už ze své oběti dělá otroky své vůle a objekt neomezeného vykořisťování. Také v tom dosáhl dnes Juda svého cíle a není pouze správcem duchovního, nýbrž i správcem nebo lépe řečeno neomezeným uživatelem politického i hospodářského vlastnictví našeho národa. Toho skutečně dosáhl!

K tomu samozřejmě potřeboval dobýt politickou moc. Tu představovaly tři mocenské pozice: lidové zastupitelstvo, císař a vláda. Příslušný vývoj, sahající až do počátku 19. století, je velice pozoruhodný, ale zde se jej můžeme dotknout jen letmo. Židé pro něj vytvořili zavádějící výraz „emancipace“; o nic takového se ve skutečnosti nejednalo! Právně a hospodářsky může být „emancipován“ pouze soukmenovec, který z historického nebo nějakého jiného důvodu dosud zcela nemá všechna práva, která právní a hospodářský řád jeho národa zaručuje plnoprávným občanům. Takto lze sice hovořit o emancipaci německých žen nebo německých dělníků, ale ne Židů! Takzvaná emancipace Židů znamená mnohem spíše umělé zasazení cizího národního a státního prvku do německého národa i státu a vydání jeho práv cizákům. Předpoklad, že se Žid naprostou „emancipací“ a neomezeným přijetím do německého státní svazku stane Němcem, je stejně velkým a osudným omylem jako představa, že vystoupením ze synagogální obce ztratí své židovství. Žid zůstává Židem! Právě „reformní“ a pokřtění Židé představují zvýšené nebezpečí pro hostitelský národ. List „Berliner Tageblatt“ začal k ošálení až příliš mnohých razit pojem „německých státních občanů židovského vyznání“. Jde o pojmový protimluv, o nesmyslný význam, tedy nesmysl jako takový. Hruška není jablko, i kdyby visela na jabloni, vlk není beránek, byť i byl zahalen do beránčího roucha.⁶⁵ Žádný Němec se nemůže stát Židem. Chaim Bückeburg alias Heinrich Heine se vyjádřil takto: „Křest je pro Žida obyčejná voda a rychle oschne.“ Výše již zmiňovaný dr. Lomer prohlásil: „Z nacionálního pohledu většinou kosmopolité jsou Židé praporečníky vysloveného rasového egoismu. ... Celá rasa se v zásadě cítí jako jedna jediná velká rodina, jejíž členové se směrem ven vzájemně podporují bez ohledu na právo a slušnost.“

Dr. Lomer dále mluví o „protikladu mezi židovskou rasou a vlastními Evropany“. – Rasové mišeni vede na základě zkušeností ve většině případů

⁶⁵ Naši předkové se v těchto věcech orientovali mnohem lépe. Časopis „Die Zeiten“, vydávaný prof. dr. Danielem Voßem, přinesl v lednu 1819 článek Ernsta Trautvettera, v němž se mj. říká: „Proti Hebrejům, Galilejcům, Římanům atd. se přece nestavíme jako křesťané, ale jako Němci, jako soukmenovci rodem a jazykem. Jestliže se tohoto rozdílu nedbá, pak naše žaloby nemají žádný podklad. Pouze naše německství nám dává právo vyloučit každého Neněmce z vlastnictví německé půdy a občanských práv. Ó lidská hlouposti! Kde se narodí židovská duše, tam musí zůstat nenarozené německé dítě, a kde se Žid stane občanem, tam se musí německý bratr vystěhovat do ciziny. I kdyby se Hebrej stal třeba stokrát křesťanem, zůstane vždy Neněmcem, cizincem.“

Dokud tuto pravdu všichni Němci jednomyslně neuznají a nezačnou podle ní jednat, bude hrozná implantace židovského kmene pokračovat stále rychleji: od Hebrejů vyšlo duchovní potlačování národního života a buď se k boji s ním probudíme, nebo budeme všichni ztraceni! Němci, braňte se proti tomuto všežravému hmyzu.“

k vítězství židovské krve. V románu „Cesta na Sion“⁶⁶ Žida dr. Kurta Münzera se nachází následující přiznání:

„Zkazili jsme krev všech ras v Evropě. Dnes je již ostatně všechno požidovštěné. Naše vlohy jsou ve všem živém, náš duch vládne světu. My jsme pány a kdo má dnes moc, je výtvozem našeho ducha. Je možné nás nenávidět a odhánět, ale nepřátelé mohou triumfovat pouze nad naší fyzickou slabostí: nikdy se nás už nezbaví; zažrali jsme se již hluboko do všech národů, zhanobili jsme všechny rasy a zlomili jejich sílu svou vyčpělou kulturou. Náš duch již nelze vyhubit.“

Právě proto je politika páchání škod nejúspěšnějším Judovým prostředkem k dosažení jeho cílů. Stará germánská moudrost říkala:

„Dítě se nechává vždy vést tou nejhorší rukou.“ Je tedy zcela výstižné, když prof. Gans říká: „Křest není k ničemu. I po stovkách generací zůstáváme stejní jako před třemi tisíci lety. I po desateronásobném křížení je naše rasa dominantní; jeho výsledkem budou mladí Židé.“

Arthur Landsberger v románu „Milionář“ říká:

„[Ze židovství] nelze vystoupit ani přestoupit. Mluvil jsem o tom podrobně s etnology a všichni byli téhož názoru: Představte si černocho, který by prohlásil, že opustil své černošství a přestoupil na němečtí! ... Lze to pociťovat jako přednost nebo nevýhodu být Židem – to je pouze otázka náhledu! Ale jedno je zcela jisté – nelze na tom nic změnit, i kdybychom se třeba každou neděli nechali znovu pokřtít!“

Stejně se vyjadřuje židovský historik Graetz o Börnem a Heinem:⁶⁷ „Oba se sice navenek židovství zřekli, ale jenom jako bojovníci, kteří se chopili zbroje a vlajky nepřítelů, aby jej mohli tím jistěji zasáhnout a zničit.“ – Poslední poznámka je současně nejvýstižnějším potvrzením židovské bojové metody, tj. boje pod falešnou vlajkou! Velmi významné slovo k podstatě věci napsal v románu „Endymion“ velký anglický Žid Disraeli a pozdější lord Beaconsfield:

„Nikdo nesmí s rasovým principem zacházet lhostejně, protože **je klíčem k světovým dějinám**, a dějepis je často tak zmatený jen proto, že jej psali lidé, kteří neznali rasovou otázku a příslušné souvislosti. Jazyk a náboženství netvoří rasu – tu vždy dělá krev!“

Tato slova by si měl každý státník a politik uložit hluboko do paměti.

Zmíněné vzájemné ručení samozřejmě nedbalo ani všech příslušných omezení války. „Hanavský zpravodaj“⁶⁸ svého času z Beuthenu oznámil:

„Když zdejší židovští občané slavili svůj svátek smíření, bylo do synagogy ... odvedeno 37 ruských válečných zajatců. Po náboženských obřadech je pak komerční rada Grünfeld nechal na svůj účet pohostit v uzavřeném lokále plzeňským pivem a rituálním jídlem.“ – „Hamburský cizinecký list“⁶⁹ psal 16. září 1914

⁶⁶ V originále *Der Weg nach Zion*.

⁶⁷ *Geschichte der Juden*, díl 11, str. 367.

⁶⁸ V originále „Hanauer Nachrichten“.

⁶⁹ V originále „Hamburger Fremdenblatt“.

o pohřbu tureckého Žida Abrahama Mamana: „Přestože mrtvý voják neměl v Kolíně žádné příbuzné ani známé, shromáždil se početný pohřební průvod. Před lafetou kráčeli pěchotní poddůstojníci, za rakví představitelé obou židovských synagog a židovských dobročinných spolků.“

Je přece zcela přirozené, že se Žid nemůže dostat z vlastní kůže a bylo by nanejvýš pošetilé očekávat od něj, že by své myšlení, cítění a chtění změnil podle charakteru německví, ale ještě pošetilejší a hlavně nebezpečnější je představa jistých stran a dokonce i některých nacionálních politiků, že by Žid mohl spáchat takové harakiri. Je samozřejmé, že Žid posuzuje záležitosti německého národa podle charakteru a požadavků své vlastní rasy a snaží se je v tom směru řídit. Jeho mravní provinění spočívá právě v tom, že z vypočítavosti a vládychtivosti tuto velice prostou a samozřejmou věc popírá a všemožně skrývá. Otcem tzv. „antisemitismu“ není vlastně Žid jako takový, nýbrž jeho pokrytecká přetvářka, odporná skutečnost, že Juda z nízkých pohnutek nechce být navenek Židem. Považuje za své nezadatelné právo zmocňovat se duchovního i materiálního bohatství hostitelského národa v jeho vlastní uniformě, protože je to pohodlnější cesta k vítězství, a okamžitě začne bědovat a křičet o „antisemitismu“, když se mu falešná uniforma strhne z těla! A právě při tom je dobře vidět, jak velice Žid vězí v zakletí své krve; však také naprosto nemůže a nechce myslet jinak než židovsky. Asi nebude zapotřebí nějak zvlášť dokazovat, s jakou absolutností postupuje ve všech domácích i zahraničních záležitostech našeho národa. Tak například Gothein mluvil o židovské otázce takto: „Nemusejí snad nutně nejlepší přátelé Německa v zahraničí [!] ochabnout ve svém úsilí o spolupráci německého lidu na kulturních úlohách světa? Má pak pro ně vůbec ještě smysl chránit hornoslezské Židy před polskými pogromisty, kdyby mělo Německo v židovské otázce směřovat k podobným poměrům?“⁷⁰ – To je dostatečně jasně řečeno, stejně jako když Gothein ve snaze setřást mnichovské bolševiky ze židovského klína říká: „Nejsou nakonec židovští komunisté z Mnichova méně nesympatickými jevy než zvířecky suroví „árijské“ zabijáci v Mnichově?“ Hans Cohn má naprosto pravdu, když říká:⁷¹

„My Židé původem i historií jsme dnes ve svém myšlení a cítění utváření faktorem krve.“

Politický dosah tohoto vzájemného ručení byl během války přirozeně ještě mnohem povážlivější a nebezpečnější. Nejedná se tedy o otázku konfese nebo státní příslušnosti, nýbrž o otázku rasy.⁷² „Asimilace“ a „parita“ jsou vysloveně podvodné židovské fráze, jimiž se zakrývá skutečný stav věcí. Sami to občas přiznávají, především jsou-li rozzuřeni. Tak například Felix Rosenblüth v „Židovských rozhledech“⁷³ v návalu hněvu uráží křesťanské mládežnické spolky jako „nečisté rostliny asimilátorské parity“ a dělá tím ze sebe korunního svědka pro naše tvrzení. Dr. Jakob Klatzkin se v židovském studentském sdružení v Basileji nechal strhnout k následujícím slovům:

⁷⁰ „Hallesche Zeitung“ 256 z 18. Června 1920.

⁷¹ Sborník *Vom Judentum*, Verlag Curt Wolff, Leipzig.

⁷² Pompeius svého času dopravil do Říma tisíce židovských otroků. Jak zaznamenal Philo, musel je nakonec propustit, protože se „ničím nenechali donutit k odložení svých obvyklých mravů“. Tito propuštěnci se pak stali „fermentem rozkladu“ pro římskou říši.

⁷³ V originále „Jüdische Rundschau“ z 22. Října 1913.

„Nejsme Němci, Francouzi atd. a kromě toho i Židé; naše židovství není nadstavbou německví atd. stejně, jako není jeho podloží. Tato dvě bytí se vzájemně vylučují. Jsme Židé bez spojovací čárky i bez škrť, Židé bez doložky a bez výhrad. Jsme naprosto a bytostně cizí, znovu to opakuji, jsme cizím lidem v jejich středu a také jím chceme zůstat. Mezi jimi a námi je nepřekročitelná propast; cizí je nám jejich Bůh, jejich mýty a ságy, jejich národní dědictví, cizí jsou nám jejich tradice, mravy a obyčeje, jejich religiózní i národní svatyně, jejich neděle a svátky, které jsou pro nás hrůznou připomínkou hanebností, spáchaných na našich otcích. Cizí je nám také jejich národní myšlenka, radosti i strasti jejich národního života, cizí je nám historie jejich vítězství i porážek, jejich ohavné hrdinské činy, cizí jsou nám jejich národní snahy, tužby a naděje. Jejich zemské hranice neomezují náš národ a jejich hraniční spory nejsou našimi. Naše jednota přesahuje všechny okolnosti a rozdělení jejich patriotismu.“

Na shromáždění „Ústřední jednoty německých státních občanů židovského vyznání“ 17. května 1913 dr. Arthur Brünn uvedl:⁷⁴

„Dále bych chtěl ještě krátce definovat své stanovisko k tomu, že jsme velice dobří němečtí vlastenci, dobří němečtí občané, do jisté míry i proniknutí silným německým kulturním cítěním, ale že nemůžeme mít německé národní cítění.“

Vídeňský „Židovský lidový list“⁷⁵ v lednu 1903 psal:

„My Židé v důsledku své rasy a orientálního původu, následkem oné bezedné etnologické, ideové a kulturní propasti, která nás odděluje od árijských národů a především od Germánů, nejsme schopni si ani v nejmenším nárokovat německé mravy a obyčeje. Jedním slovem nemáme s Němci vůbec nic co do činění.“

Toto vlastní a pro rasového myslitele snadno pochopitelné základní židovské pojetí se odráží v postojích německých Židů v zahraničí. Z obrovského množství nesmírně zajímavého materiálu si uvedeme alespoň následující.

Údajný Švýcar, Sir John Brunner, ve skutečnosti však německý Žid, pronesl 1. října 1915 v Chertsey u Londýna veřejný projev. Z tiskových zpráv vyjímám následující větu:

„Dlouho jsem měl pro Německo jen slova chvály, ale již před třiceti lety jsem dospěl k přesvědčení, že je pro Němce hanbou zůstat takovým, jaký je, když se může své národnosti zříci.“

Johann Anton Ellert, ředitel Drážďanské banky v Londýně a s největší pravděpodobností Žid, každopádně ženatý s dcerou poangličtělého německého Žida Sira Roberta Harta (čti: Hirsche) uvedl pod přísahou 11. a 12. prosince 1917 v procesu proti Listu „Daily Mail“ ve věci urážky na cti:

„Nejsem toho názoru, že bych byl Německu nebo německému císaři povinen věrností. Moje sympatie patří zcela Anglii a z Německa si přeji zmizet co nejdál to půjde. Podepsal jsem rozhořčenou petici zde žijících Němců [!] králi po poto-

⁷⁴ „Im Deutschen Reich“, červenec/srpen 1913, citováno podle Dinterova románu *Die Sünde wider das Blut*.

⁷⁵ V originále „Jüdische Volksblatt“.

pení Lusitanie. Nemám v úmyslu znovu kdy získat německou státní příslušnost. Jsem ovšem ještě zdejší ředitelem Drážďanské banky a jako takový dostávám roční gáží 1 500 liber. Vůbec nikdy jsem nebyl Němcem, protože jsem se narodil v Brémách ještě dříve, než bylo Německo [sic!].“

Vzdor tomuto opravdu podivuhodnému prohlášení mu soud přiznal symbolické odškodné jeden farthin (asi dva feniky).

Žid Sir Josef Jonas, narozený 1845 v Bingenu nad Rýnem, od r. 1892 až do vypuknutí války německý konzul v Sheffieldu, uveřejnil v létě 1915 v „Sheffieldském telegrafu“⁷⁶ následující prohlášení:

„Předně bych chtěl říci, že od útlého mládí jsem si ošklivil pruský militaristický duch. Jsem důrazným odpůrcem německé válečné strany a nelidského chování včetně potopení Lusitanie. Podle svých sil dělám všechno pro slavné vítězství britských zbraní a tím i odstranění militarismu v Německu. Jsem hrdý na to, že mohu být britským poddaným.“

Jonas se po léta těšil z mimořádně velkého odbytu výrobků své továrny na parní kotle a stroje v Německu, kde byl jeho zástupcem pan von Gontard. Vzdor tomu byl Jonas kvůli prozrazení anglického výrobního tajemství von Gontardovi ještě před válkou odsouzen r. 1918 k pokutě dvou tisíc liber a anglický král jej zbavil propůjčeného titulu ‚Sir‘. Nijak by nás nepřekvapilo, kdyby se po mírovém urovnání znovu stal německým konzulem. Bylo by to ryze židovské!

Heinrich Samuel, „narozený v Německu z německých rodičů“, byl obžalován ze zatajení národnosti, a před londýnským policejním soudem 19. září 1918 prohlásil:

„Jsem Žid a v mých žilách nekoluje ani kapka německé krve. Moje sympatie jsou výhradně na anglické straně. Jako Žid nemám žádnou národnost.“

Tento muž několika stručnými slovy přesně vyjádřil cítění každého Žida. Žid má pouze židovskou národnost a podle toho také musí být příslušně hodnocen.

Sir Isidor Spielmann, Žid německého původu a nyní velmi bohatý obchodník starožitnostmi v Londýně, zveřejnil v srpnu brožuru „Otevřený dopis Maximilianu Hardenovi“, začínající slovy:

„Soudě podle Vašich článků jste jeden z mála Němců, kteří ještě neztratili zdravý lidský rozum ...“

a po neuvěřitelně podlých obviněních na adresu Německa končí nadějí, že konec války by mohl být definitivním zničením Pruska.

Od 12. května 1915 po celý týden publikovaly londýnské „Times“ podpisy v Anglii žijících Němců (většinou ovšem Židů) pod prohlášením, obsahujícím také větu:

„Chceme tímto vyjádřit své nejhlubší opovržení zemi, která vede válku tak barbarsky jako Německo ...“

Malá ukázka z podpisů: Samuel Bär, H. Hirst (čti: Hirsch), Augustin Cohen, A. Kohnstamm, Samuel H. Weiler, Augustin Wolf, dr. Josef Strauß, Harry Heymann, Benno Wolf, Sir Felix Schuster, Sir Sigismund Neumann, Sir Ernest Cassel, G. A. Köttgen, Paul Windmüller a stovky dalších. Mezi podepsanými je jen málo takových, kteří si svá jména poangličtili! S výjimkou Sira Edgara Spencera (ženatého s dcerou zemřelého admirála von Stocha) byli všichni podepsaní Židé.

⁷⁶ V originále „Sheffield Daily Telegraph“. Prohlášení bylo také otištěno 3. října 1915 v kolínském listu „Kölnische Zeitung“ pod titulkem „Na pranýř“.

Naturalizovaní skuteční Němci byli v Anglii mnohdy i po celoživotním členství vyhozeni ze všech klubů, pokud nepodepsali následující prohlášení:

„Ztotožňuji se s národním pocitem, který v této zemi probudila vnucená válka. Vyjadřuji svůj odpor a rozhořčení nad válečnými metodami nepřitele. Znovu prohlašuji svou upřímnou a opravdovou poddanskou věrnost Jeho Veličenstvu a ujišťuji upřímnou oddanost své adoptivní vlasti. U vědomí své občanské povinnosti nabízím jako britský poddaný všechny síly a schopnosti k dispozici vládě Jeho Veličenstva na podporu vítězného ukončení války.“

Žid německého původu Arthur Schuster vydal v lednu 1918 v Londýně knihu „Britains Heritage of Science“, v níž se všemožně snaží dokázat, že o všechna odvětví vědy se Anglie zasloužila více než Německo. K přiblížení celkového tónu a obsahu spisu uvádím pouze následující větu:

„Bacon se narodil roku 1214, tedy v době, kdy Prusové měli asi tolik tušení o duševní práci jako černí domorodci v Austrálii a vězeli ještě hluboko v pohanství. Teprve v posledních sto letech začalo Německo vydávat vědecky vzdělané divochy, ale je stále daleko za Anglií, přestože se horlivě a lstivě snaží využívat anglických objevů pro německý průmysl.“

Přesně stejně je tomu i v Americe. Stačí si jen přečíst knihu amerického vyslance v Konstantinopoli (v Mannheimu narozeného německého Žida) Morgentaua „Secrets of the Bosphorus“ k zjištění, že Žid provozoval v Americe stejně protiněmeckou politiku jako v Anglii.

Tentýž německý Žid Morgentau ve veřejném projevu v říjnu 1918 v New Yorku řekl:⁷⁷

„Zcela rozhodně podporuji návrh zanést válku na německou půdu a do té doby v žádném případě neuzavírat mír. Utrpení, které Německo přineslo jiným zemím, musí poznat na vlastním těle. Je nesmysl dělat rozdíl mezi německou armádou a německým národem. Každý Němec žízní po vraždách, požárech, pustošení a násilném smilstvu. Německý národ je třeba za válku potrestat jako celek.“

Pěkné je také následující prohlášení v listu „Times“ ze 14. května 1915:

„Doufám, že stovky mužů, kteří byli kdysi jako já německými poddanými, dnes veřejně osvědčí svou nenávist a znechucení k vlastní zemi, v níž se – jak ke své hanbě musejí přiznat – narodili a jak doufám už tak nebudou muset činit. – E. Wollheim.“

Jako pozoruhodný dodatek k otázce židovské „národnosti a státní příslušnosti“ si zde zmíníme ještě následující. Židovský Sir Alfred Mond, hrající v Anglii velice významnou roli, roku 1920 před britským soudem pod přísahou na otázku: „Musíte přece být Němec, když má vaše rodina německé jméno, po dlouhá léta je v Německu usazená a Vy jste se tam také narodil?“ odpověděl takto:

„V Německu narozený Japonec se tím nestává Němcem, a Žid, který se narodí v Německu, je stejně tak málo Němec. Je to otázka krve a rasy. Pokud se Anglosas narodí třeba v Itálii, není rozhodně Ital, nýbrž zůstává Angličanem, a britský zákon to tak výslovně stanoví.“

⁷⁷ Projev byl publikován v listu „Evening News London“ 18. října 1919.

Mezi advokátem a Sirem Alfredem Mondem pak došlo k následující rozpravě: „Protože jste však zde naturalizován, považujete se za Angličana?“ – „Nikoli za Angličana, nýbrž za britského poddaného.“ – „Musíte však náležet k nějaké národnosti?“ – „Ano, k židovské.“⁷⁸

Nejvyšší federální soud USA za války rozhodl, že německý Žid není „Němcem“. Němci však o tom všem vědí svoje: „německý“ Žid už vítězně dosáhl své „emancipace“ a nemá více zapotřebí hrát si na schovávanou; nyní je nejen emancipovaný, ale vysloveně panuje. Statisticky na 83 procenta, ve skutečnosti však na 100 procent. V nové židovské „říšské“ ústavě se však vítězství této emancipace, německé samovlády, projevuje famózním ustanovením: „Nikdo není povinen odhalit svou příslušnost k religióznímu společenství [!].“ Tím dosáhl Juda svého privilegia a všechny německé záležitosti má před sebou jako na dlani.⁷⁹

Rovněž tzv. dnešní vláda, vytvořená po obnovení „ústavněprávních poměrů“, není ničím jiným než výkonným výborem Velkožidovstva. Juda působí nejen přímo svými židovskými členy vlády, nýbrž také nepřímo tím, co se dnes nazývá veřejná státní správa. Tlak Židovstva je tak intenzivní a neustálý, že dnešní vládu lze bez přehánění nazvat židovskou autokracií. Nestane se nic, co by se Judovi nelíbilo, a stane se všechno, co si přeje! Žijeme pod židovským terorem! V Německu už není v politickém, hospodářském či kulturním ohledu nic, co by nepodléhalo židovskému schválení. Kdo je alespoň poněkud seznámen se stavem věci a především nahlédl za kulisy, ten také ví, že nejde o žádné přehánění. Dnes panující sociální demokracie není ničím jiným než Židovým koloniálním vojskem, a to tím rozhodnějším, čím je radikálnější: duchovní obřezání pokračuje levicovým vývojem. O tom si podrobněji povíme v následující kapitole. Kromě toho ještě Juda obsazuje důležité státní úřady přímo Židy (premiéři Pruska a Saska byli Židé), nebo Židům oddanými poskoky. Tak například bylo na ministerstvu zahraničí zřízeno zvláštní židovské oddělení, v jehož čele stojí prof. dr. Sobernheim. Stálým spolupracovníkem oddělení byl také ruský Žid Nachum Goldmann. Rovněž zpravodajské oddělení ministerstva zahraničí se stará o zásobování Židovstva důležitými infor-

⁷⁸ Bližší k tomu viz v Rheinländerově letáku „Die ‚deutsche‘ Juden in England während des Krieges“ („Němčtí“ Židé v Anglii za války), vyd. J. F. Lehmann, Mnichov.

⁷⁹ Velice nebezpečnou „novotou“ revoluce je vedle neomezeného přistěhovalectví východních Židů nejen velkorysé udělování státního občanství, ale také libovolná změna jména. Židovské mimikry se nyní uplatňují tak říkajíc en gros. Ze Seligsohna se stává Sölling, z Kohna Karbe nebo Kurth, z Levyho Lernau, z Levysohna je Leonhard atd. Jakého původu jsou tisíce takových cizáků, o tom svědčí od začátku nové éry žádosti o udělení státního občanství, podané městské radě v Berlíně a samozřejmě jí také povolené! Vyjímáme z nich alespoň následující jména: Moses Kempe, Samuel Weiß, Cipra Lauser, Isack Abraham März, Steinwel-Dorn, Pepi Arak, Chaim Borgen, Moses Badian, Bernhard Joffe, Chaim Engländer, Richard Rosmahel, Elkan Mandelberg, Benno Kempe, Samuel Friedner, Josef David, Salamon Colemann, Leon Blumenthal, Siegmund Bösen, Salamon Feldstein, Jakob Cargher, Moritz Schwager, Bernhard Einzig, Ehie Koppel, Erich Bernstein, Barisch Buchband, Jossel Schrager, Pinkus Horowitz, Isidor Gehler, Schia Gehler, Elie Fiedelmann, Samuel Ehaleiner, Bernhard Weinstein, Sacharie Fink, Ester Lasker, Josef Silbermann, Mayer Fluß, Erna Radbruch, Ilona Radbruch, Kuno Bernblum, Mendel-Moritz Silberblatt, Charles Nattenheimer, Abel Lubitsch, Abraham Sack, Jüdes Verständig, Leo Korin, Heinrich Feigenbaum, Leopold Blahdorn, Simon Weinberger, Leon Katz, Jakob Weinberger, Salamon Brenner, Jankel Gierer, Koppel Teppich, Israel Rosenzweig, Moses Blasbalg, Moses Fliederbaum, Maurice Brandsdorfer atd.

macemi. Jednotlivým odborům ministerstva obrany byli přiděleni „zplnomocnění státní sekretáři“. Jejich jména? Goldschmidt, Löwy, Schlesinger, Nieswand, Watschinsky, Zucker, Riepenhausen a Brunn. Oficiálně měli za úkol „přezkoumávat podněty, rady, stížnosti a žaloby“. Do ministerstva hospodářství byla jako první ženský člen povolána referentka dr. Kora Berlinerová, o níž byla zmínka již v kapitole V. Na podrobnější vypsání všeho dalšího by nestačila ani samostatná kniha.

Neslýchaný judaizační tlak, jemuž jsou dnes vystavena všechna státní místa, je asi nejlépe zřejmý z postoje k otázce východních Židů, o jejíž nebezpečnosti není třeba mluvit. Polská a haličská židovská pakáž proudí od revoluce po statisících přes hranice a nechává si zde bez problémů „udělovat státní občanství“. Dokud se ještě nechopil moci, vyjadřoval se i Juda k této otázce dosti opatrně. Tak např. roku 1912 při stých oslavách emancipace dr. Chaim Weitzmann prohlásil:

„Každá země má svůj saturační program pro Židy, každá země snese jen jistý počet Židů, nechce-li si zkazit žaludek. Německo má již příliš mnoho Židů. ... Židé neznají žádné politické a geografické hranice. Svět by neměl zapomínat, že existuje židovská otázka, která by jednou mohla být krvavá.“⁸⁰

Dnes již Juda nemá takovou opatrnost zapotřebí, dnes je diktátorem, a proto jsou hranice pro Židy široce otevřené! Výnos pruského ministra vnitra Heineho z 1. listopadu 1919 všem berlínským policejním prezidentům prakticky paralyzuje odpor proti přistěhovalcům a znemožňuje jejich vypovídání ze země. Současně se také ze soukromých „židovských pomocných organizací“ stává jistý druh státních úřadů tím, že na ně byly přeneseny příslušné organizační a kontrolní pravomoci. Ano, tak daleko jsme to skutečně již dopracovali ve své německé vlasti! Výše zmíněný ministerský výnos byl mj. odůvodněn tím, že „zásady humanity nedovolují vyhostit ani východní Židy, kteří přicestovali do Německa bez předepsaných přistěhovaleckých povolení“, protože by byli doma „vystaveni trestu za vyhýbání se vojenské povinnosti“. – Máme před sebou znovu klasický příklad dezertérské politiky, na níž je postavena celá vládní moc revoluce, a současně také ryze bethmannovskou „humanitu“, která začíná u Neněmců a především u Židů, ale vlastní národ bezohledně obětuje cizím zájmům. Jestli masovým přistěhovalectvím cizáků bude muset německý národ ještě více hladovět, zvýší-li se tím nezaměstnanost Němců a obyvatelstvo bude uvrženo ještě hlouběji do nekulturnosti – to je zcela lhostejné! Jak úřední výnosy na způsob výše uvedeného působí v praxi, ukazuje dobře oběžník vestfálského pracovního úřadu v Münsteru z července 1920:

„Tzv. židovský pracovní úřad v Duisburgu podporuje systematické přistěhovalectví východožidovských pracovních sil v naší oblasti. Jeho působení již mnohokrát neblaze zkomplikovalo činnost našich pracovních úřadů. Zmíněný židovský úřad se neřídí potřebami německého národního hospodářství, nýbrž požadavky východních židovských přistěhovalců. Proto příslušné pracovní úřady naléhavě žádáme, aby do budoucna odmítaly jakou-

⁸⁰ „Deutsche Tageszeitung“ č. 472 z 26. září 1919.

koli spolupráci se židovským pracovním úřadem, a dále aby si při telefonických hovorech s Duisburgem ověřovaly, zda mluví s městským pracovním úřadem nebo se židovským.“

Starala se snad „německá“ vláda o návrat německých válečných zajatců stejně láskyplně jako o záchranu židovských dezertérů z východu? Socialistické noviny opravdu nechutně pomlouvaly naše statečné bojovníky, protože prý „projevili více vědomí povinnosti, cti a lásky k vlasti, než je policejně přípustné“, a jedním dechem si tytéž noviny vinou k srdci židovskou lůzu z východu, protože jinak by byla „vystavena [zaslouženému] trestu za dezerci. Může snad něco lépe osvětlit podstatu věci? Není doslova odporné, když úřady při návratu našich jednotek z Pobaltí varují před nebezpečím zavlečením asijských chorob, ale tisíckrát horší morové nebezpečí východních přistěhovalců vítají s otevřenou náručí?

Není divu, že dnes stojí věci takto: Němec odchází, Žid přichází. Kalný proud se po tisících a tisících valí přes německé hranice. Tato „díra na východě“ je ještě mnohem nebezpečnější než na západě. Lichva a šmelina neustále rostou a dosáhlo se tím jediného: posílení revolučního „německého“ proletariátu. Revoluce se tak živí a sílí zdrojem, z něhož vyšla! K polovině ledna 1920 přivandrovalo jen do Berlína asi sto tisíc východních Židů. Podle úředních odhadů se do města přistěhuje denně stovka Židů. A to je třeba vzít ještě v úvahu, že asi jen třetina přivandrovalců se úředně přihlásí, zatímco zbývající dvě třetiny se této povinnosti vyhýbají. Stačí si pročíst příslušnou zprávu ředitele Laporta z berlínského bytového úřadu.⁸¹

Ruku v ruce s bezprostředním podporováním politické nákazy importem židovské krve jdou snahy židovské vlády o rozbití jakéhokoli náznaku hnutí árijské sebezáchovy. Za tím účelem se bezohledně využívá státních mocenských prostředků a slouží k tomu i výše zmíněné židovské špiclovské a kontrolní orgány. Již v září 1919 list „Vpřed“⁸² prozradil, že z podnětu „státního komisaře pro dozor nad veřejným pořádkem“ se bude tvrdě postupovat proti „antisemitské propagandě“. Má se tedy zasahovat i proti zákonem povolené osvětové činnosti! Jinak řečeno, antisemitismus má podléhat výjimečnému režimu a Němcům se má policejně zakázat a odebrat jakákoli možnost sebezáchovy! A navíc státní ústřední dozor nad antisemitským hnutím založil jako duchovní vůdce dr. Kurt Rosenfeld; jak se rozumí, na účet německých daňových poplatníků! Kvůli vnějšmu ospravedlnění tohoto odporného postupu byl vymyšlen kolosální podvod tzv. štvání k pogromům. Autorům je samozřejmě známo, že jde o čirý nesmysl, stejně jako že v Německu až dosud vyšly všechny násilnosti v rasových sporech výhradně ze židovské strany. Celá revoluce a její průběh nejsou nakonec ničím jiným než pogrom na nenáviděné Němce! Již po dlouhou dobu jsme svědky horlivé činnosti státní moci proti rasové osvětové práci. Připomeňme si jen zabavení tiskovin Výboru pro lidovou osvětu, ničím nepodložený dlouhodobý zákaz listu „Německý týdeník“, nesmyslné Noskovo obvinění v Národním shromáždění, že prý Kunze ve svém listu vyzýval k pobití všech berlínských Židů, vzpomeňme si na tajné dekrety státního návladního a nynějšího státního komisaře pro veřejný pořádek

⁸¹ Č. 581/19 „Berliner Tageblatt“.

⁸² V originále „Vorwärts“.

v Prusku dr. Weismanna a na mnoho dalšího. Zmíněný výnos je tak pozoruhodný, že si zde zaslouží přetištění:

Hlavní státní návladní
u Zemského soudu I. 67
Berlín 29. listopadu

Již po měsíce je v Německu jak ve městech tak i na venkově provozována antisemitská propaganda, a to v různých spolcích i pomocí letáků, která má podle všeho za cíl podnítit obyvatelstvo k násilným činům a narušení veřejného pořádku (§ 130 státního zákoníku). Abychom měli pro případné trestní řízení přehled o rozsahu antisemitské propagandy, žádám tímto o informaci, jaká zjištění byla dosud v tomto ohledu udělána, a zvláště prosím o důkladné vyjádření k následujícím otázkám:

1. Existují v místě spolky nebo pobočky spolků, které se zabývají nebo zabývaly antisemitskou propagandou, a jakým způsobem? Jsou vítány přesné údaje o jménech a adresách spolků, o jejich vedoucích členech i jimi pořádaných projevech a tiskovinách.

2. Jsou antisemitsky činné také jednotlivé osoby? Jména, adresy a druh jejich činnosti.

3. Vycházejí časopisy nebo noviny, v nichž se píše proti židovskému obyvatelstvu? Přesné označení novin a časopisů, jména a adresy odpovědných redaktorů, a žádoucí jsou také údaje o zvláště výrazných článcích s přiloženými výtisky dotyčných novin a časopisů.

4. Jsou v místě rozšiřovány letáky s antisemitským obsahem? Od koho pocházejí a kým jsou rozšiřovány? Je žádoucí přiložení několika exemplářů.

5. Je tamním trestním orgánům známa antisemitská propaganda? Žádoucí je přesné označení obviněných, spisová značka a příslušný úřad, a podle možností také výsledek trestního řízení.

6. Dávají o sobě vědět hnutí na obranu proti antisemitismu a jakým způsobem?

Prosím o podrobné sdělení, přesné informace, a co možná nejrychlejší vypracování zprávy.

Weismann

Juda vládne a chce u moci zůstat i nadále, a kdo se tomu vzpírá, stává se nepřítelem veřejného pořádku a škůdcem státu jako kdysi křesťan v zanikajícím Římě, když nechtěl obětovat Nerovi. Už nám schází jen Circus maximus se lvy, ale snad i to ještě přijde.

Po tom všem není vůbec divu, že se dnes židovské organizace všeho druhu vypínají jako úřady a s diktátorskými gesty usilují o zotročení hospodářského i duchovního života Němců. O tom by se dalo velice dlouho vyprávět, například i z osudů této knihy. Jisté knihkupectví nám sdělilo, že mu byl židovskou stranou zakázán prodej materiálů pro naše lidové vzdělávací kurzy pod hrozbou výpovědi z jejich obchodních místností. Příznačná je v tom smyslu také následující korespondence:

Berlín 21. května 1919

Hellwingovo vydavatelství a knihkupectví Hannover.

Vaše vydavatelství nedávno anoncovalo knihu „Vnitřní zábrany silné zahraniční politiky“⁸³ od Franze von Bodelschwingha. V nabídce je také následující věta:

„Sociální demokracie a Židovstvo, podporovány ještě vládní povolností a nepostavené stranami na pranýř jako vlastizrádci, vpadly do zad neporaženým frontovým jednotkám.“

Zmíněná anonce se dostala do rukou také početným židovským právníkům, členům naší jednoty a zákazníkům Vaší firmy, a přirozeně mezi nimi vyvolala obrovské pobouření.

Lze plným právem pochybovat o tom, že dnes, kdy nás před zánikem může uchránit pouze semknutost všech stran a konfesí Německa, je vydání takového díla vhodné. Jistě je však třeba co nejostřeji odsoudit skutečnost, že zcela pašálně označuje nejen německé sociální demokraty, ale všechny německé Židy za vlastizrádce.

Rádi bychom věřili, že příslušná pasáž odpovědným pánům ve vydavatelství unikla jen nedopatřením. Proto Vás tímto prosíme o úplné stažení knihy nebo přinejmenším o zastavení její další distribuce.

Prosíme o laskavé sdělení v této věci a zůstáváme s plnou úctou

Ústřední jednota německých státních občanů židovského vyznání.

Pak následoval další dopis:

Berlín 25. srpna 1919

Hellwingovo vydavatelství a knihkupectví Hannover.

Dovolujeme si upozornit, že jsme na naše opakované přípisy dosud nedostali žádnou odpověď.

Co nejzdvořileji Vás tímto upomínáme o odpověď na naše psaní a zůstáváme v úctě ... atd.

Stejně jako rakovina tělo, rozežírá i tato politická nákaza judaizace německý národ.

IX

Lidové zastoupení

Pokud jde o způsoby získání politických mocenských prostředků německého lidu, je lidové zastoupení všem plně na očích. Propustku do zaslíbené země zde tvoří všeobecné a rovné volební právo; Žid Ferdinand L a s a l l e (vlastně Feist Lasal) měl také vliv na jeho zavedení. Největšími viníky jsou však německá svobodomyšlnost a židovská strana; k tomu není třeba komentáře. Byl to úžasný pohled, když 6. března 1914 Pokroková lidová strana v Říšském sněmu během projevu poslance Boettgera opustila demonstrativně sál. A proč vlastně? Protože Boettger „urazil“ list „Berlínský

⁸³ V originále *Innere Hemmungen kraftvoller Außenpolitik*.

deník“ hrozným obviněním, že jeho skutečným strůjcem je hrstka Židů. Tedy demonstrativní stávka za Judu.⁸⁴

Totéž platí o Demokratické lidové straně, zrozené pod ochrannými křídly „Berlínského deníku“ a Rudolfem Mosesem ihned vybavené potřebnými penězi. Způsob, jakým se to naši Židé snaží popřít, je stejně dojemný jako charakteristický. Tak např. se jisté kruhy v Berlíně pana Dernburga (kterého mezi sebou hrdě nazývají svým „mužem s hlavou Asyřana“) snažily ve volbách vydávat za syna evangelického faráře. Pěkné bylo také prohlášení poslance Hoffa v listu „Kielské noviny“,⁸⁵ že „demokracie nyní musí spolu se socialisty vzít do rukou osud Německa“, protože „v posledních letech pokrokaři společně se sociální demokracií prosazovali upřímnou vlastenec-kou politiku tím, že se stavěli proti zhoubným pletichám konzervativců a Velko-němců.“ Opravdu pozoruhodné doznání. V „Lübeckém oznamovateli“ a „Eßlingen-ských novinách“⁸⁶ byla otištěna následující výzva: „Stranou německého Ži-dovstva je Německá demokratická strana. Židovští voliči, splňte 19. led-na svoji povinnost!“ Ve všežidovských „Vratislavských ranních novinách“⁸⁷ (Leopold Freund) se říká:

„Spoluobčané mojžíšského vyznání! Hlasujte v neděli pro Německou demo-kratickou stranu! Nenechte se zlákat německými nacionalisty; jsou to zakuklení antisemité. Pouze u demokratů jsou naše zájmy dobře zabezpečené, jen mezi nimi jsou naši souvěrci [!] vůdčím a rozhodujícím elementem.“

Demokratický poslanec prof. Gerland z Jeny na veřejném shromáždění v Lieg-nitzu 17. září 1919 prohlásil:

„Když se o demokratické straně říká, že je stranou Židů, pak zde tímto pro-hlašuji: ano, jsme stranou Židů. Jestliže se dále na plakátech za mým jménem objevuje připsáno: přítel Židů, pak zde prohlašuji, že to je pro mě čestný titul.“⁸⁸

Sancta simplicitas!⁸⁹ Židovská, tedy internacionálně kapitalistická podstata této strany je okamžitě zřejmá i z toho, že kráčí ruku v ruce se sociální demokracií. Viz např. „Frankfurtské noviny“ z 20. prosince 1918: „Nejnebezpečnější společný protivník stojí napravo od nás“ (Spartakus je tedy mnohem méně nebezpečný než ně-mecký vlastenec). Jestliže německý národ v politováníhodném pomýlení této ryze ne-německé straně odevzdal při prvních volbách tolik hlasů, podal tím jen bolestný důkaz svého duševního ochoření. Avšak ještě víc než počet voličských hlasů dokazuje demo-kratická strana, že si německý národ z velké části zasluhuje to, co jej čeká! Stranický sjezd demokratů v červenci 1919 znovu přesvědčivě ukázal neplodnost a vnitřní ne-

⁸⁴ Podivné světlo na židovské sebeoceňování vrhá skutečnost, že se nejnověji k eliminování nacionál-ních vůdců používá podle metody tvrzení, že jsou židovského původu. Počítá se s tím – a často ne-neprávem – že se tak podaří otupit jejich vliv. Jde o velice obratnou spekulaci na ducha šosáků, zá-vist a nepřízeň Němců. Tak kupříkladu i takový muž jako Graefe-Goldebee se musel veřejně hájit proti nařčení ze židovského původu („Deutsche Tageszeitung“ 604 ze 6. 12. 1919). Známe ještě mnohé další podobné případy.

⁸⁵ V originále „Kieler Zeitung“.

⁸⁶ V originále „Lübecker Anzeiger“ a „Eßlinger Zeitung“.

⁸⁷ V originále „Breslauer Morgenzeitung“ z 26. ledna 1919.

⁸⁸ „Deutsches Wochenblatt“ 23/19.

⁸⁹ Svatá prostoto!

svobodu strany, založené k udržování německého Honzy v nevědomosti. Je dokonce docela dobře možné, že se v nějakém berlínském plátku brzy objeví výzva k založení „nové strany, internacionální občanské strany“. Výzva bude směřována na „vzdělané, pokud možno bohaté a individualisticky zaměřené muže. A vůdčí idea?: Národ je soukromou věcí!“ Vzhledem k patrnosti věci není ani třeba zvlášť dokazovat, že také sociální demokracie je židovským výtvořem a mocenským prostředkem.

Duchovními otci německé sociální demokracie se v pařížském židovském klubu stali Marx (Mordechai), Börnstein, Bernays, Moses Heß a Chaim Bückeburg (Heinrich Heine), kteří již tehdy vydávali „Vpřed“,⁹⁰ záhy Guizotem potlačený. Sociální demokracie zůstala dodnes cizorodou odrůdou na německé půdě. Je přece zřejmé, že z německé duše nikdy nemohly vyjít sociálně revoluční a internacionální myšlenky, které svou chaotičností a nepřirozeností způsobily takové škody německému dělnickému hnutí, a jeho oprávněným emancipačním snahám nasadily pouta. Jde o nefalšovanou rostlinku ze židovského pařeníště. V březnu 1921 Wally Zeplerová v listu „Svoboda“⁹¹ napsala:

„Zajisté že Židé byli nejen zakladateli moderního socialismu, ale také mnoho jeho nejlepších vůdců byli a jsou Židé. Je to vyznamenáním pro Židy i vysvědčením pro německé dělnictvo, že rozpoznalo velikost těchto židovských mužů a jejich idejí.“

Přinejmenším alespoň upřímné doznání. Kdo však zná německé dělnictvo, ten také ví, jak usilovně se proti tomu bránilo i jakých prostředků lži a podvodů používali Wilhelm Liebknecht a jemu podobní, aby z něj udělali to, čím dnes bohužel je: koloniálním vojskem Židů, bezmyšlenkovitou hlasovací mašinou a zneužívaným mocenským prostředkem židovského velkokapitálu.⁹² – Hlavní tiskový orgán sociální demokracie vydává Singer & Co., a početné stranické noviny včetně šéfredaktorů jsou rovněž v židovských rukou. Na stockholmskou konferenci 1917 byli Nezávislími socialisty vysláni následující reprezentanti: Haase, Bernstein, Herzfeld, Stadthagen a Kautsky. Čtyři Židé a jeden Čech; to už bylo nápadné dokonce i časopisu „Mezinárodní listy“!⁹³ Počátkem července 1919 se objevil seznam navrhovaných ministrů Nezávislých socialistů pro vytouženou republiku rad; byl to hotový katalog „našinců“! Tak například resort justice byl připraven následovně: Haase, Rosenfeld, Cohn a Werthauer. Také zde platí, že čím „nezávislejší“, tím služebnější. Rovněž nejnovější a nejkrvelačnější orgány spartakovců jsou téměř výhradně židovské. Tak například ve středním Německu působící „Šibenici“ tvoří tři Židé Pleßner, Marcus a Salinger. Ostatně sám „Vpřed“ ve své ilustrované zábavní příloze oslavoval Marxe jako „potomka stáleté pravověrné židovské rodiny s nepřetržitou vůdcovskou řadou rabínů, předávanou z generace na generaci“. K májovým osla-

⁹⁰ V originále „Vorwärts“, tradiční list německé sociální demokracie.

⁹¹ V originále „Freiheit“.

⁹² Je ostatně skutečně pozoruhodné, že ještě nikdy nesedělo v německé vládě tolik nesmírně bohatých lidí jako v „lidové vládě“ po 9. listopadu 1918. Rozhodně tím však nemáme na mysli pouze pány Simona a Rosenfelda.

⁹³ V originále „Internationale Korrespondenz“.

vám 1899 vyzýval „Vpřed“ německé dělníky společně „vystoupit v duchu s Mojžíšem na horu Oreb a z její výše nadšeně pohlédnout na srdce oblažující a přátelsky zvoucí Kanaán [budoucí židovský stát].“

Nyní se zarazí mnozí, jimž není dáno politické myšlení. Okolnost, že sociální demokracie je podle svého programu antikapitalistická a že si přeje zvrátit současné poměry, totiž právě jim prakticky znemožňuje uvěřit, že je poddajným nástrojem mezinárodního židovského velkokapitálu. Jaký by, prosím vás, mohli asi mít bohatí Židé zájem na společenském převratu? A přece je věc v zásadě dosti prostá a pro toho, kdo chce vidět, také zcela jasná.

Přidržíme se nejprve obecně známých a zjevných skutečností. Alianci mezi Všežidovstvem a sociální demokracií nelze sebemeně popírat.⁹⁴ Ve volebním boji se s jistou útrpností často mluví o tom, že svobodomyšlnost (demokracie) je ubohý přívěsek velkého rudého bratra, pod jehož ochrannými křídly vede bídny život. Navenek to tak vypadá a povrchního pozorovatele také může snadno ošálit. Ve skutečnosti se má věc právě naopak: nejvyšší velení nemají v rukou Scheidemann a Liebknecht. Není pochyb o tom, že se sociální demokracie od samého počátku projevovala jako židovské koloniální vojsko, že vystupovala s nesmírnou a bezohlednou energií vždy a všude, kde se jednalo o vysloveně židovské zájmy, a také že stejně tvrdě a nelitostně hájila zvláště velkokapitalistické zájmy Židovstva. Netřeba dodávat, že při tom velmi často úplně ignorovala vlastní stranický program. Takto Juda např. burzovním a bankovním zákonodárstvím vždy stříhal německou ovci sociálně demokratickými nůžkami. Sociální demokracie také ustavičně hlasovala proti daním, postihujícím velkokapitál. Např. roku 1881 proti burzovní dani stejně, jako v letech 1885, 1894 a 1900, roku 1909 také hlasovala proti zvýšení akciového kolku, talonové dani atd. Vystoupila také proti zvýšení cla na šumivá vína, hlasovala proti clu na ústřice, kaviár a luxusní zboží, byla proti zdanění koňských dostihů, pak proti jeho zvýšení atd. Vedle popichování a štvání proti produktivním stavům, především zemědělství, jde ruku v ruce až úzkostlivé hájení židovské spekulace s obilím a dobyt看em. Zájmové společenství Židovstva a sociální demokracie je velice dalekosáhlé. Sionistický list „Svět“⁹⁵ roku 1906 sděloval:

„Dnes již nejsou možné téměř žádné volby bez žebrání u židovské buržoazie. Teprve u příležitosti posledních vídeňských voleb do obecní rady mohl židovský ‚Dělník‘ zveřejnit důvěrný oběžník sociálně demokratické volební komise bohatým Židům, v němž se s poukazem na ‚stále brutálnější antisemitismus‘ prosí o příspěvek do volebního fondu. Socialistické ‚Dělnické noviny‘ jsou zamilovaným listem mnoha zámožných Židů a byly již dříve židovským kapitálem zachráněny před úpadkem. Okázale přepychový dělnický dům ve Vídni v ceně statisíců zlatých děkuje za svůj vznik penězům židovského milionáře.“

⁹⁴ Velký vídeňský starosta dr. Karl Lueger řekl: „Sociální demokraté jsou hýčkaná dítka židovských listů. ... Co z toho plyne? Že názory a působnost sociální demokracie nejsou velkokapitálu ani v nejmenším škodlivé. ... Činnost sociálně demokratické strany platí nejbohatší Židé. Na shromážděních sociálních demokratů lze svobodně nadávat na všechno, na náboženství, na stát i na vládu, pouze Žid je před tím chráněn; o něm se vůbec nesmí mluvit! To přece dobře ukazuje, kdo je skutečným pánem sociální demokracie!“ – Když seděl Bebel ve vězení, poslal mu vydavatel listu „Frankfurter Zeitung“ Loeb Sonnemann 20 lahví vína a k propuštění pozdrav s blahopřáním. Viz Bebel, *Aus meinem Leben*.

⁹⁵ V originále „Welt“.

Vídeňský „Židovský lidový list“⁹⁶ napsal:

„Podporujeme sociální demokracii kde a jak to jen jde, ale buďme při tom opatrní, aby široké masy nepostřehly, že sociální demokracie je pouhým koloniálním vojskem Židů.“

Rovněž synagoga se vždy těšila péči rudých kulturních borců, a stejně tak výše zmíněná „emancipace“ Židů je v podstatě také jejich husarským kouskem. Bezpochyby jen z lásky k bližnímu se sociální demokracie postarala, aby rozbujelé šmelinářství této války nevyšlo najevo, ba sama napomáhala vytvářet ony válečné hospodářské metody, které z Němců udělaly objekt nejhrubšího vykořisťování, střednímu stavu zlomily páteř a staly se bohatou židovskou žní. Německý vůdce socialistů a český Žid Kautsky říká:⁹⁷ „Pouze vítězný proletariát může dát Židům plnou emancipaci a proto má na jeho vítězství zájem celé Židovstvo.“ – A byla to znovu sociální demokracie, která židovskému lichvářskému kapitálu přispěchala na pomoc a uchránila jej před lidovým hněvem tím, že ruku v ruce se židovským tiskem obrátila oprávněnou nenávist trýzněného národa proti statkářům a agrárníkům. Tak například po válce pan Landau ve shromáždění sionistů v Berlíně prohlásil:

„Měl jsem možnost nahlédnout do Židy obviňujících materiálů z časů války. Jejich zveřejnění by vedlo k zabíjení Židů na ulicích. Je mi líto, že Židé zavinili příčinu k vzniku takových materiálů a nabádám vás k hluboké vděčnosti sociální demokracii, jejíž vítězství bylo jedinou záchranou Židů v Německu.“

Snaha revoluční sociální demokracie za všech okolností chránit Židy, židovské záležitosti a ze židovského lichvářského kapitálu dělat „tabu“, se především ukázala během revoluce.⁹⁸ S nesmírnou horlivostí bylo v Německu potlačeno všechno, co by bylo Židům nepříjemné a mohlo by národ poučit o skutečných souvislostech. Tak například když se ve znamení svobody projevu a tisku objevovaly v Berlíně známé červené letáky, jimiž se národnostně citící vojáci snažili klidnou a věcnou formou poučit své kamarády o nesporné židovské převaze ve vládě i ve vojenských a dělnických radách, byly likvidovány ohněm i mečem. Muži berlínské bezpečnostní policie pod velením Eichhorna neblahé paměti dostali rozkaz letáky zabavovat a jejich kolportéry zatýkat. Ve veřejné žalobě veteránských vydavatelů letáků, z nichž jeden bez soudního procesu putoval bez okolků do vězení, se mj. říká:

„Noví židovští ochránci pořádku, ještě nedávno frontoví ulejšváci, si dokonce troufali rvát nám z rukou tyče našich transparentů! Mnohokrát byli naši kamarádi při kolportování letáků na ulici zadrženi, odvezeni na strážnici a nejodpornější lůzou poté dopraveni do vězení!“

Výjimkou nebyly ani domovní prohlídky a protiprávní zatýkání zcela nezúčastněných osob, u nichž se pouze předpokládal „zájem“ o poučení o stavu věci. Vedle této činnosti oficiálních socialistických bezpečnostních sil se zvláště vyznamenali Maka-

⁹⁶ V originále „Jüdisches Volksblatt“. Srv. „Staatsbürgerzeitung“ z 3. srpna 1889.

⁹⁷ *Rasse und Judentum*.

⁹⁸ Také komunardi v Paříži okrádali a pobíjeli pouze své vlastní soukmenovce. Židovský velkokapitál jim byl posvátný. Zatímco na jedné straně domy i historické památky Francouzů hořely a rozpadaly se v trosky, nebylo v palácích Rothschildů rozbito jediné okno!

bejci, podporovaní ze západního Berlína Položidem L i e b k n e c h t e m , jinak proletářem s údajně zdaněným příjmem 48 000 marek. Když se Hall-Halsen a Strobel, člen výkonné rady, obrátili otevřeným dopisem na německý národ a z čistě „paritních důvodů“ pouze požadovali odstranění nepoměru, kdy se „v nové vládě nachází 80 % Izraelitů“, byl z role vybočivší Strobel svou stranou ihned přísně potrestán a zbaven místa ve výkonné radě. Když zase první předseda sociálně demokratického svazu knihařů, E m i l K l o t h , v září 1919 publikoval zcela věcné pojednání o židovské nadvládě, list „Vpřed“ na něj zuřivě zaútočil a pod heslem „muž přes palubu“ psal následovně:

„Je skutečně politováníhodné takové pomýlení jednoho z nejzasloužilejších a nejopravdovějších soudruhů. Nestojí za to obsahově polemizovat s jeho n a b á d á n í m k pogromům [!]. Zbývá pouze co nejrychleji jej vyloučit ze strany, aby jeho běsnění alespoň nemohlo být nadále spojováno s označením ‚sociální demokrat‘.“⁹⁹

V okrese Hersfeld-Rotenburg zase sociálně demokratický leták soplí zběsilými výpady proti antisemitskému osvětovému spisu, který se však ani v nejmenším n e z a b ý v á z á l e ž i t o s t m i d ě l n i c t v a . V letácích jsou dělníci vyzýváni, aby „svými pěstmi“ ztrestali „protižidovské štváče“. Například v inzertní části „Hersfeldských novin“ čteme:¹⁰⁰

„Jako sociální demokraté [!] budeme umět ochránit své izraelitské spoluobčany. Nepůjde-li to jinak, pak třeba tvrdou dělnickou pěstí. Dělníci, jednejte podle toho, a dejte antisemitským štváčům pádnou odpověď p o ř á d n ý m k o p a n c e m ! “

V srpnu 1920 si zase „nezávislí“ přístavní dělníci v Emdenu hrozbou stávkou vynutili zákaz vlasteneckých písní na ostrově Borkumu! Kvůli ohrožení zájmů německých dělníků? Podobných příkladů by se dalo uvést ještě nespočet. Velmi pěkné také je, že listy „Svoboda“ i „Vpřed“ ve zprávách o procesu s mnichovskými vrahy rukojmí pečlivě zatajily jména ž i d o v s k ý c h obžalovaných, především L e v i n é s e a L e v i e n s e !¹⁰¹ – Tak naprosté je provázání mezi Židovstvem, lichvářským kapitálem a sociální demokracií. Když se po hrůzných zkušenostech vlády dělnických a vojenských rad v židovské mafii probudilo poznání, kde je příčina zla, vydala bavorská „lidová vláda“ následující výnos:

„Státní ministerstvo vnitra. Docházejí nám žaloby, že se občas v denním tisku i v letácích objevují štvavé materiály proti židovskému obyvatelstvu. Proti takovým jevům je třeba důrazně zakročit. Nejdříve to bude možné s onou částí tisku, s níž jsou úřady vydáváním úředního listu nebo jiným způsobem ve formálním spojení. Avšak i k postupu proti zbývajícimu tisku lze najít vhodnou cestu. Jest-

⁹⁹ Viz „Deutsche Tageszeitung“ č. 465 z 19. září 1919. Srvovnej také zmíněný článek Emila Klotha, „Einkehr, Betrachtungen eines sozialdemokratischen Gewerkschaftler über die Politik der deutschen Sozialdemokratie“ (Úvahy sociálně demokratického odboráře o politice německé sociální demokracie), Deutscher Volksverlag, München.

¹⁰⁰ V originále „Hersfelder Zeitung“ z 11. září 1919.

¹⁰¹ Když se vláda Bavorské republiky rad chýlila ke konci, nechali její vůdci bestiálně povraždit přesně nezjištěný počet civilních rukojmí. S dopadenými vrahy se konal zmíněný proces, v němž padlo několik rozsudků smrti; pozn. překl.

liže např. u letáků chybí podle tiskového zákona údaje o tiskárně a vydavateli, pak je to již důvodem k zakročení.

Bamberg 7. června 1919

ministr Endres“

Typický ministr z Judovy milosti! V tutéž dobu ostatně „Berlínský deník“ psal:

„Z kompetentních míst se nám sděluje: Tisk [?!] vyjadřuje své rozhořčení nad nečinností úřadů vůči šíření antisemitských štvavých letáků. To však není na místě, protože policejní úřady dělají všechno možné k zamezení tomuto darebáctví. Tak například v úterý bylo policejně zabaveno kolem 2 000 takových štvavých letáků přímo v místě výroby. Byla ostatně přijata i další opatření, jimiž se má zamezit jejich rozšiřování na ulicích a pod.“

Německý národ si ovšem má nechat bez odporu líbit každodenní židovské otravování a špinění své cti, jak jsme si ukázali v VIII. kapitole.

Kromě toho naprosto nelze popřít velkorysou židovskou finanční podporu sociální demokracii. Rovněž tak spartakovci a bolševici jsou vydržováni ze židovských pokladen. Ernst Heilmann píše:

„Liebknecht kolem sebe shromažďuje velice pochybné elementy a dezertéři se vychloubají, že jsou jeho nejspolehlivější jednotkou; na druhé straně jsou to milionáři a kapitalisté, kdo podporují bolševické hnutí.“¹⁰²

Jak známo, synovec von Schwabacha, šéfa bankovního domu S. Bleichröder, věnoval dva miliony marek na založení bolševických novin. Dalo by se uvést ještě mnoho podobných případů, které vrhají pozoruhodné světlo na tak říkajíc milostný poměr mezi židovským velkokapitálem a sociální demokracií. Platí to o sociální demokracii všech odstínů, tedy i na bolševismus. Věří snad skutečně někdo, že těsné vztahy milionářského obchodníka s uměním Paula Kassirera a jeho ženy herečky Tilly Duriouxové k bolševismu jsou zcela náhodným jevem? Dokonce i samotnému listu „Vpřed“ je takové podbízení se „ušlechtilým anarchistům“ příliš, mluví o „diktatuře Kassirerova klubu“, a mj. říká:

„Mnohonásobný milionář Paul Kassirer založil elegantní klub, v němž si dává dostaveníčko módně oděná část berlínských nezávislých. ... V západoberlínské ulici Bellevue si Kassirerův klub pronajal celé patro, kde se nedávno domlouvalo, kdo by měl převzít novou revoluční vládu. Šéf klubu, zámožný pan Kassirer ... se po vypuknutí války přihlásil jako dobrovolník; ne sice přímo do zákopů, ale za člena císařského autoklubu, když ještě před tím využil vlastenecké konjunktury jako podkladu pro luxusní časopis, který Liebermanna a ostatní přední moderní umělce postavil do služeb válečné euforie. Kassirerovo nadšení pro válku ochladlo, když byl jako frontové služby schopný člen Císařského autoklubu oblečen do uniformy obyčejného pěšáka. Dobré konexe jej však záhy takového osudu uchránily a za účelem „německé kulturní propagandy“ byl poslán do Švýcarska. Když se v létě 1918 německé válečné štěstí na západě obracelo, náš milionář svým obchodnickým instinktem vycítil, že vysokých zisků lze v knižním obchodě dosáhnout pouze radikalismem. Okamžitě se přidal ke straně nezávislých a uzavřel vydavatelské dohody s nejpřednějšími spisovateli. ... Do Kassirerova klubu ... docházejí pánové dr. Breitscheid, exministr Simon, šéfredaktor „Svobody“ dr. Hilfferding a Helmut von Gerlach, který

¹⁰² Viz list „Chemnitzer Volksstimme“.

ve svém listu „Pondělní svět“ znevažuje všechny strany kromě nezávislých a komunistů. ... Členové Kassirerova klubu si tedy už rozdělují ministerská křesla a ostatní státní úřady; prozatím se ještě páni při setkání jen usmívají jako římsí auguri, věštcí, kteří se všichni navzájem znali.“

To se tedy dočítáme nikoli ve „velkoněmeckém“ listu, nýbrž ve „Vpředu“!

Nechť si však nikdo nemyslí, že se bázliví židovští milionáři chtějí takovými dary a podporami vykoupit, aby byli necháni na pokoji, a že tedy jde jen o nějaký druh pojistné prémie. To by byl hrozný omyl. Od samého počátku existující finanční propojení zlaté a rudé internacionály je naprosto účelové v tom smyslu, že podstatné cíle obou těchto směrů jsou společné: zničení národního vědomí a národní myšlenky, které oba potřebují k dosažení svého cíle. – Na sionistickém shromáždění v březnu 1906 v Berlíně, kde byl definován postoj k tehdejší ruské revoluci, za všeobecného potlesku zaznělo:

„Bezprávnost židovského národa je otázkou panujícího společenského řádu. Proto musí Židé takový společenský řád svrhnout spojením se sociální demokracií. Bude-li sociální demokracií nastolena rovnoprávnost všech společenských vrstev, potom i Židovstvo samo od sebe dostane požadovaná práva. Německá sociální demokracie a Židovstvo by proto měly společně pracovat na převratu stávajícího společenského řádu. Ruská sociální demokracie pro svou slabost revoluci neprovedla. Udělala to však německá sociální demokracie převážně v zájmu ruských Židů, kteří také pro ni shromáždili většinu peněz.“¹⁰³

Ke všemu řečenému přistupuje ještě okolnost, že Juda jako takový nemá zájem na zadržení politického a hospodářského bankrotu státu, o nějž usiluje sociální demokracie. Právě naopak! Pro Judu byl až dosud jakýkoli rozklad ve velkém i v malém nesmírně výnosný obchod – tak jako jsou zvířata, která vždy „dopadají na všechny čtyři“ i tam, kde si ostatní lámou nohy a vazy. Bohatství nejvýznamnějších internacionálních Židů povstalo z finančního rozvrácení Německa i ostatních nežidovských zemí. Např. Rothschild nesmírně vytěžil z nejhoršího finančního krachu jižního Německa.¹⁰⁴ Ne-

¹⁰³ K podobným závěrům dospěl svob. pán Liebig v lednovém čísle „Obnovy Německa“ (Deutschlands Erneuerung) 1919, kde se také vyjadřuje k politice Centra. Tou se zde nemůžeme podrobněji zabývat. Není však pochyb o tom, že Židovstvo tuší v katolické církvi svého nejhoršího nepřítele. Jiná věc je, zda politika Centra vždy odpovídá zájmům katolické církve. Mnoho dobrých katolíků se obává, že právě přes Centrum Juda škodí nejvíc zájmům katolické církve a vidí v tom vysvětlení Erzbergerovy politiky.

¹⁰⁴ K pochopení podstaty věci je zde třeba alespoň nastínit, jak povstalo nesmírné bohatství Rothschildů. Lantkrabí Vilém IX. Hessenský měl přes 80 miliónů zlatých, převážně v anglických bankách, když r. 1806 musel přehnout před postupujícími Francouzi. Před útekem ještě předal několik miliónů frankfurtskému směnárníkovi Mayeru Amschelu Rothschildovi, který peníze uschoval ve svém sklepě do vinných sudů. S těmito penězi pak obchodoval, aniž by z nich musel platit úroky. Záhy také nabyl volného dispozičního práva i nad milióny, uloženými v anglických bankách, z nichž platil 2 % úroků. Pak začal obchodovat se všemi tehdejšími válečnými stranami a tak se stalo, že nahromadil obrovský majetek ještě před tím, než nastal po uzavření míru čas velkých státních půjček. V letech 1815 až 1926 si u Rothschilda evropské státy vypůjčily 1 200 miliónů marek! Alespoň jeden příklad Rothschildova zisku při takové transakci: roku 1818 Prusko uzavřelo první půjčku ve výši 5 miliónů liber šterlinků. Schválilo Rothschildovi 5 % úroků, avšak jako první polovinu

přetržité revoluce ve středo a jihoamerických státech byly zlatým dolem Wallstreetu a jihoamerických boháčů. Židovo štěstí a cesta vzhůru začíná obvykle úpadkem jiných; E. Rathenau začal také jako bájný fénix!

Přemnoha bezelstným Němcům bylo během války záhadou, proč tolik Židů po hladovém míru mohlo usilovat o rezignaci na obranu před nespravedlivým válečným odškodněním. Za tím přece muselo vězet něco zvlášť chytrého – a proto se německý Honza stal nákladním soumarem a zuřivě se bránil každému, kdo jej chtěl těžkého břemene zbavit. Řešení hádanky již bylo podáno výše. Státní bankrot je ještě rentabilnější než soukromý konkurs, zvláště když židovská burza udělala ze státních dluhů nejvýnosnější obchodní artikl, a nepřetržitými hody je pro židovský kapitál „socializace“, kterou nelze uskutečnit bez obřích transakcí, mobilizace a likvidace. Proto všežidovský tisk proti reparacím nejenže nebojoval, nýbrž je vítal ba dokonce podporoval.

Nepochybně jsou i v sociální demokracii lidé, kteří si rozhodně nepřejí konečné vítězství Judy (o nichž si později ještě promluvíme) a věřejí, že mohou Židů a jejich kapitálu použít jako pouhého nástroje a proto jim stačí jít kousek cesty společně. K takovým nejspíš patří také nezávislý tak lynčovaný Auer. Pro své árijské cítění stranickými kolegy nepovažovaný za zcela ryzího socialistu v listopadu 1918 na kongresu bavorské sociální demokracie mluvil o tom, že se v jednotlivých stranických organizacích Bavorska probírá „rasová otázka“ a že mu byly předloženy početné stížnosti. Právil doslova:

„Tvrdí se, že většina Židů se systematicky vyhýbá těžké vojenské službě, ale když se někde stanou nadřízenými, jednají s obyčejnými vojáky i s civilisty povýšeně a urážlivě. Ve dvou písemných stížnostech se uvádí, že izraelité arogantně vyžadují úctu ke svému religióznímu přesvědčení, zatímco na víru a city jiných neberou sebemenší ohled. Dále se tvrdí, že svou hrabivostí vyhánějí nesmyslně ceny a situaci ještě zhoršují černým trhem. V jednotlivých městech byly vypracovány seznamy izraelitských ulejků, spekulantů a šmelinářů a předány úřadům. Byly mně rovněž zaslány takové seznamy se žádostí o podporu při jejich

půjčky (2,5 milionu liber) obdrželo jen 70 % nominální hodnoty, zatímco druhá polovina byla rozdělena na dvě části po 72,5 a 75 %, z čehož však Prusko neobdrželo celou částku, neboť bylo stanoveno, že v prvním roce Prusko splatí znovu 3 %. Ještě větší zisky však měl Rothschild z obchodu se státními papíry. Protože se většina z nich nalézala v jeho držení, mohl podle potřeby nechat jejich kursy stoupat nebo klesat. Tím současně získal vliv i na politiku. Ministři začali být na něm závislí a některé nepohodlné přímo svrhl tlakem na státní papíry. Ještě později začal Rothschildův kapitál ovládat celý tehdejší svět rozšířením firmy do pěti velkých států (Heman, *Die historische Weltstellung der Juden*, 1882). Profesor Sombart říká: „Jméno Rothschild znamená víc než firmu, představuje celé na burze činné Židovstvo, protože pouze s jeho pomocí mohli Rothschildové dosáhnout dominantního postavení, ba vyslovené samovlády na burze.“ Rothschild však rozhodně není historicky první král peněz. Ani jeho metody nejsou nové, jako když se např. londýnský Nathan Meyer Rothschild prostřednictvím židovských agentů v Bruselu dozvěděl o výsledku bitvy aliance s Napoleonem a pak nechal rozšířit falešnou zprávu, čímž dosáhl neslýchaného poklesu burzovních papírů. Poté téměř všechny skoupil a když v příštích dnech dorazila do Londýna zpráva o skutečném výsledku bitvy, byl jedním rázem „hotový muž“. Žid Medina vyplácel anglickému vojevůdci Marlboroughovi (1650-1722) ročně 6 000 liber (120 000 marek) jen za to, aby dostával z první ruky všechny zprávy o polním tažení. – Kníže Metternich psal roku 1845 rakouskému vyslanci v Paříži: „Dům Rothschildů hraje ve Francii mnohem větší roli než jakákoli cizí vláda. ...“

projednávání. Na jednom ze seznamů se nachází na 60 jmen s přesnými údaji o společenském postavení a adresách.“

Patří sem konečně i lidé jako Heilmann, který grálovým rytířům z „Berlínského deníku“ napsal do památníku:

„Naším nepřítelem je kapitál a jeho zosobněním je mnohem spíše Berlínský deník než pruský král, více parlamentní buržoazní republika než pruská úřednická správa, vedená převážně studovaným dělnictvem bez majetku pouze z vědomí povinnosti.“

Za zmínku také stojí, co napsal socialistický „Vpřed“¹⁰⁵ v čísle 3/19:

„Nic nám tak drasticky neosvětluje vliv moci židovského kapitálu jako tiskové plantáže Mosse a Ullstein. Tyto noviny bují s rozpínavostí, vlastní všem močálovým rostlinám, a přerůstají a rdousí kolem sebe všechno, co míří za vlastním životem. ... Moc židovského kapitálu již nesmí vzrůst natolik, aby se nakonec nikdo neodvažoval vyslovit pravdu. ... Požadavek po zbavení národů židovského vlivu a po jistém odžidovštění svých životů tedy má určité oprávnění. ... Všichni zde zřejmě až příliš trpíme židovské vůdce ...“

Tito lidé jsou bohužel outsideři bez významu a ohlasu ve straně, pevně ovládané Židem.

Snaha využít Žida, jak bylo výše řečeno, je nejtěžším omylem všech sociálních demokratů, kteří ještě nejsou sami požidovštěni. Sociální demokracie již dnes není samostatná a stala se ubohým otrokem cizích pánů. Mezi sociální demokracií a Židovstvem není poměr rovného s rovným, nýbrž podřízeného a pána. A čím „nezávislejší“ je při tom sociální demokracie, tím závislejší je na Judovi. Pomatené provolání bavorské dělnické a vojenské rady po zabití Eisnera končí slovy: „Kurt Eisner je mrtev, ale jeho duch žije v řadách proletariátu!“ V tomto sebevýsměchu je hluboký smysl a bohužel rovněž i velká pravda. Eisnerovi nástupci se jmenují Lewiné, Landauer, Mühsam, Lipp, Toller a Lewien! Při Eisnerově pohřbu zněly zvony všech křesťanských kostelů Bavorska a smuteční řeč přednesl pan Landauer. Nejhlubší propasti národního a mravního citění však dosáhlo německé dělnictvo v červnu 1919, kdy se nechalo svými židovskými poháněči nakomandovat do protestní stávky kvůli popravě zákeřného židovsko-bolševického vraha Lewiné-Nissena. Když byli němečtí vojáci bestiálně ubiti žáky Liebkechta a Luxemburgové, když byli němečtí soukmenovci v Mnichově zvířecky uškrceni jen proto, že byli Němci, nebo když byl sociálně demokratický ministr německé krve postřelen, žádného německého dělníka nenapadlo stávkovat nebo jen slovně protestovat! Nerad užívám takových výrazů, ale nad tím se opravdu zvedá žaludek odporem. „Šábesová stávka“ německých dělníků zůstane navždy smutnou stránkou v dějinách „německého“ dělnického hnutí. Stejně tak židovský dvorní smutek německých dělníků za hlasatelku masových vražd Rozu Luxemburgovou, a na téže úrovni je také internacionální stávka proti Maďarsku v červnu 1920. Jak známo, Maďarsko se včas dokázalo vymanit z krvavé bažiny židovského bolševismu. Podle modelu Northcliffovy propagandy šťval Juda dělníky

¹⁰⁵ Verlag Sozialistischer Fortschritt.

k bojkotu proti celé zemi. V svolání Mezinárodního odborového svazu se mimo jiné říká:¹⁰⁶

„Mezinárodní odborový svaz se rozhodl bojkotovat od 20. června Maďarsko a přerušit veškerý styk s touto zemí. ... Od neděle 20. června musejí odboráři odmítnout jakoukoli práci, která by přímo nebo nepřímo mohla prospět bílému teroru [!]. Od neděle 20. června nesmí projet maďarské hranice jediný vlak, žádná loď, jediný telegram nesmí přijít do Maďarska nebo odejít z Maďarska. Veškerý styk s touto zemí musí ustát. ... Žádné uhlí, suroviny, potraviny, dopis nebo telegram nesmí do Maďarska. ...“

Takto se mstí na celém národu Juda za vyhnání bestiálních židovských zločinců. Snad se jednou dočkáme také něčeho podobného po zhroucení židovské hrůzovlády v Rusku.

Případ a jeho průběh nám ukazují hned dvojí: jak nesmírná je již dnes Judova moc a jak žalostně hluboká je poroba, do níž židovský marxismus uvrhl německé dělnictvo. Není nijak divu, že požidovštění sociální demokracie vedlo také k jejímu z k o r u m p o v á n í, a to tím více, čím je levicovější. Skutečně žijeme v šmelinářské republice a znemravňování německého národa přináší denně své jedovaté plody.

Případ Sklarz čeká stále ještě na objasnění. „Němečtí socialisté“, rumunský Žid Sklarz a ruský Žid Parvus (Helphand, nejspíše duchovní vůdce židovského socialismu vůbec) vydělali nesčetné milióny. S nimi se často stýkali muži revoluce a především Scheidemann. Milionář Parvus-Helphand má ve švýcarském Waedenswilu zámek, hraje si na granda a vede takový život, že švýcarské noviny rozhořčeně žádají vyhoštění tohoto milého hosta německých ministrů. Listy „Ženevský deník“, „Nové švýcarské noviny“ a „Švýcarské republikánské listy“¹⁰⁷ přinesly podrobná odhalení. Podle nich Parvus, „důvěrný přítel vyslance Adolfa Müllera a současně pověřence německé vlády“, přestavěl své panské sídlo na skutečný císařský palác, v němž udržuje hotový harém a kde se odehrávají věci, tvořící každodenně téma hovorů širokého okolí. Zotavoval se tam i Scheidemann, když po těžké práci dovedl „německý národ k vítězství“. „Švýcarské republikánské listy“ psaly doslova:¹⁰⁸

„Žádáme, abychom už byli konečně zbaveni těchto lidí. Pokud ... úřady neprojeví dostatek kuráže k vyhoštění Helphanda, pak prostřednictvím lidové iniciativy tomuto pánovi ukážeme, kde podle zdravého helvétského rozumu nechal tesař díru pro lidi jeho druhu. Na druhé straně od švýcarské spolkové rady očekáváme sdělení německé vlády, že pan Adolf Müller už u nás není persona grata. ... Bude-li spolková rada otálet, pak jsme sami schopni tomuto socialistickému zbohatlíkovi ukázat, že si přejeme, aby opustil naši půdu!“

Takto se musí nechat tzv. vláda kdysi slavné a hrdé německé říše nechávat poučit od nejmenšího z nejmenších! Tak daleko to dopracovalo „osvobození“ našeho národa z „prokletého starého režimu“. Kdy se konečně německý národ nad sebou zastydí a přestane se sám obviňovat? Že pro něco takového nemá pochopení požidovštěná vláda

¹⁰⁶ Cit. podle „Vorwärts“.

¹⁰⁷ V orig. „Journal de Genève“, „Neue Schweizer Zeitung“ a „Schweizer Republikanische Blätter“.

¹⁰⁸ Podle „Deutsche Tageszeitung“ č. 640 z 23. 12. 1919.

zkorumpované republiky, to je vcelku jasné. Je ovšem hrozné, že právě pruský ministr náboženství Haenisch dokázal napsat:¹⁰⁹

„Myslím si, že by Parvus jako čestný člen evangelického dívčího spolku nepůsobil právě stylově. Je mimořádně silné povahy a po desetiletích bědného utečeneckého života se jeho elementární síla projevuje ve všech oblastech života včetně pozemských požitků stolování a lásky, snad tu a tam až příliš výbušně. Ale ani jako ministr pro religiózní záležitosti snad nemusím být hned moralizující zpátečník. Snad ještě tak nějaký ten konzistorní rada by se mohl pohoršit nad tou nebo onou podrobností z Parvusova způsobu života. Jsem ale snad já konzistorní rada? Pokud se však týče Parvusových riskantních obchodních transakcí, které podrobně neznám [!], pak prosím nezapomínejte, že Parvus není korektní malý německý občan a že podle procesu svého celého vývoje jím také přirozeně ani být nemůže. V jeho žilách se nepochybně pozoruhodným způsobem mísí židovská, ruská a tatarská krev. Takový muž má právo být posuzován podle zákonů vlastního bytí a podstaty. Nelze měřit loktem pojmů, obvyklých v Německu, a natahovat na Prokrustovo lože jeho samy o sobě jistě oprávněné názory.“

I když odhlédneme od nechutného sebevýsměchu pana Haenische, je právě řečené jednak výrazem socialistické morálky „svobodné“ republiky, jednak konstatováním výjimečných práv pouze pro Židy! Čím tatarštější nebo mongolštější je židovská krev, tím je také ušlechtilejší! Mnozí němečtí dělníci doufají, že by jim nezávislí socialisté nebo komunisté mohli přinést osvobození ze židovského sevření dělnického hnutí. To je ovšem nejstrašnější, ale také nejsměšnější omyl současnosti. Je třeba stále znovu a znovu opakovat, že orientálské vykořisťování lidí se každým krokem do leva neustále zvětšuje a sílí, a totéž platí o korupci. Nechalo by se k tomu uvést téměř nekonečné množství příkladů. Velmi časté jsou stručné novinové zprávy jako je tato: Za lichvu, podloudnictví, krádež dobytka a černé porážky byl v Elmshornu místní stranický předák nezávislých socialistů odsouzen ke 2,5 půl rokům vězení, přestože prohlásil, že „jej ještě tento měsíc [září 1919] osvobodí světová revoluce“. Jeho spolupachatel, socialistickému městskému zastupiteli, se podařilo uprchnout. Čím dále nalevo, tím více je také vlastizrady. Je prokazatelné, že nejen v neobsazených, ale také v obsazených bývalých německých územích vykonávali nezávislí socialisté a komunisté placené špiclovské služby pro cizí trýznitele zajatců, a dopouštěli se tam i průmyslové špionáže a vojenské zrady.

Zcela neněmecká a věcně pošetilá konstrukce třídního protikladu mezi dělníky a měšťany, která otrávila celý náš život a dnes je smrtelným nebezpečím pro celý národ, je vysloveně židovským dílem. Sám Bebel ještě v samých počátcích prohlásil:¹¹⁰ „Není to jen bláhovost, nýbrž přímo zločin, když se zvláštní třída staví nepřátelsky proti měšťanstvu.“ Tehdy byl Bebel ještě dělnickým vůdcem a nesnížil se do role pouhého průkopníka Židů. Zavedení třídního protikladu je tedy zcela židovským klamem. Proto také Židy vypěstovaná „třídní nenávist“ přijala plně tvář-

¹⁰⁹ „8 Uhr-Abendblatt“ č. 274 z 2. 12. 1919.

¹¹⁰ Karl Biedermann, *Untersuchungen über Sozialismus und Sozialpolitik*.

nost ničemné židovské rasové nenávisti.¹¹¹ Nakažení našeho dělnictva pošetilou internacionální lží je nejmazanějším a nejdábelštějším Judovým dílem! Tím se mu podařilo odtrhnout nejlepší, nejzdravější a nejvzácnější síly od německví a současně je ohloupit a postavit do cizích služeb. Židé, kteří sami žijí všude jen v cizině a přesto nikdy netrpí steskem po otčině, tak z velké části Němců udělali lidi bez vlasti. Mnozí z nich se nyní – ale příliš pozdě – probouzejí. Tak např. Lensch si ve svém spisu o sociální demokracii stěžuje:

„Sociální demokracie se křečovitě vzpírala poznání, že internacionála je definitivně zničena. Německý dělník nesměl poznat, jaké byly ve skutečnosti nálady mezi socialisty v zahraničí. Proto také list *Vpřed* svým čtenářům zamlčoval všechno, co se mu nehodilo. A co už nemohl zamlčet, to alespoň příkrášloval a upravoval.“

Vzdělaný oblastní vůdce sociální demokracie *Pannekoek* z Brém ve spisu „Třídní boj a národ“¹¹² r. 1912 napsal: „Zdůrazňovali jsme pouze třídní boj a probouzeli třídní vědomí, abychom odvrátili pozornost od národních otázek.“

To je tedy, řečeno lékařsky, Judův bacil v čisté kultuře. Zcela automaticky se pak z něj vyvinul marxismus i jeho logické a praktické uskutečnění, bolševismus. Na ohlávce, na níž Juda vedl „německé dělnické hnutí“, jako by stála slova z anglického

¹¹¹ Do této kapitoly patří také dábelské vyděračské hospodářství ruských a německých bolševiků, které stejně jako třeba spartakovská krvelačnost stojí plně ve službách této rasové nenávisti. Strůjci a podněcovatelé jsou v daném případě Židé, kteří využívají jakékoli příležitosti k pogromům na křesťany a především se snaží zlikvidovat vůdčí národní síly. To se zvláště jasně ukázalo naposled v Mnichově. Povražděná rukojmí patřila téměř výhradně k árijské, národní myšlenky zastupující třídě, a proto se stala obětí židovské rasové nenávisti. Je velice pozoruhodné, že se ve zprávě o procesu s vrahy rukojmí nachází následující pasáž: „Zvláště ostře však bylo postupováno proti členům společnosti *Thule* ..., protože se o nich tvrdilo, že rozšiřují antisemitské letáky.“ – Jednalo se tedy o pogrom na Árijce. Ještě dnes Židé dodržují svátek *purim* na památku vyvraždění 75 tisíc „antisemitských Peršanů“ a jejich vůdce *Hamana*, jak je zvěčněno v *Knize Ester*. Rabin dr. *Seligkowitz* v „*Izraelitském rodinném listu*“ č. 11 z 12. března 1914 napsal, že „*knihy Ester* [o svátku *purim* slavnostně předčítaná] se těší v židovském národě velké oblibě; co by mohlo být přirozenější?“ V týchž novinách z 13. března 1919 rabin dr. *Neufeld* řekl: „Proto se svátek *purim* v naší době objevuje v novém světle, a zvláště *Mardochaj*, který zachránil Židy, si zasluhuje naší nejhlubší úcty. *Mardechaj* byl *Hamanem* napadán jen pro svou příslušnost k Židovstvu, abyť i *Haman* se svými deseti syny skončil na šibenici, povstali i nyní důstojní *Hamanovi* nástupci v německé národní lidové straně.“ – O takové pogromistické štvání se ovšem dnes žádný státní návladní nestará! Příznačné je také, co uvádí *Mommsen* v 5. díle svých *Římských dějin*: „Když se Židé v 2. století po Kr. stali na Kypru většinou, vyvraždili veškeré nežidovské obyvatelstvo.“ (Za srv. stojí především poučný článek dr. *Wenera-Gießena* v č. 495 „*Frankfurter Zeitung*.) Není také samo sebou, že tytéž noviny ze 17. ledna 1919 mluví o *Liebkechtovi* a *Luxemburgové* jako o „bojovnících za víru v plném smyslu slova“ a že „*Berliner Tageblatt*“ věnuje *Landauerovi* „kolem skráni svatozář“! V téže rovině je také okolnost, že v květnovém čísle „*Im Deustchen Reich*“ 1919, časopisu Ústřední jednoty německých státních občanů židovského vyznání se chrlí špína a pomluvy na Židy tolik nenáviděného vydavatele *J. F. Lehmana* a na árijského spisovatele dr. *Lieka*, a výzvy k pogromu pak končí slovy: „Je už konečně na čase, abychom si řekli, jak dlouho ještě mohou klidně spát pan dr. *Liek* i jeho velkoněmečtí a antisemitští přátelé v Německu a v Prusku.“ *Lehmann* ostatně již jednou hrál roli *Landauerova „rukojmí“* a jen náhodou se mu v posledním okamžiku podařilo *Lewinému* a jeho kumpánům uprchnout.

¹¹² V originále *Klassenkampf und Nation*.

časopisu „Daily Sketch“ z 2. prosince 1915: „Teprve až vy křesťané všechno zardousíte, bude více místa pro nás!“

Sami mezi sebou Židé tuto Němcům naočkovanou třídní nenávist a třídní boj sebemeně netrpí! To je velmi pozoruhodná a příliš málo na vědomí braná skutečnost. Tak např. „Židovské rozhledy“¹¹³ ohledně organizace palestinského státu psaly:

„Pevně věříme, že náš stát zůstane ušetřen tvrdosti třídního boje.“

A jakmile se čas naplní, zachová se Juda k sociální demokracii jako k mouřenínovi, stejně jako naložil s vymačkaným citrónem – německým císařem. Když se pan Ebert po svém zvolení říšským prezidentem ukázal udivenému lidu na venkovním schodišti výmarského divadla, doprovázel jej jako impresárió pán z redakčního štábu „Frankfurtských novin“. Nechceme být tak brutální a citovat zde píseň muže ze země orientálců. Sociální demokracie je pouze útočným oddílem; skutečný štáb sídlí totiž zcela jinde!

Jsou-li podle všeho řečeného poměry v demokracii a sociální demokracii poměrně jednoduché a jasné, pak německý liberalismus je již méně transparentní. Jakkoli to může být pro mnohé trapné nebo i bolestné, musíme o těchto věcech mluvit zcela otevřeně. Nedokážeme-li být zcela upřímní a budeme se bát pravdy, nikdy se neuzdravíme. Nelze vážně popírat, že také liberalismus selhal a provinil se naším neštěstím, a to nejen snad opomenutím, nýbrž i činy. Hlavní vinou je naprosté selhání v židovské otázce. Postoj k ní je totiž rozhodující pro politický charakter, smysl i vůli. Kdo se židovské otázce vyhýbá, bude přes všechnu dobrou vůli nakonec jen neklidným kyvadlem a politickým laikem. Zcela lichá je naděje, že se liberalismus vnějškovým vyloučením židovského ducha odtržením od pokrokové strany zbavil i niterně své hluboké otravy. Jakmile se Bismarckovým politickým a hospodářským zákonodárstvím naplnily zásadní cíle liberalismu, zapomněl z nich vyvodit náležité důsledky. Liberalismus chtěl zůstat tím, čím byl, a tím se uzavřel v úzkém horizontu politického kšeftaření, jeho vůdci se stali pouhými partajními taktiky, a až příliš často byla jejich taktika chybná. Liberalismu se nikdy nepodařilo zcela popřít, že pochází z plně židovsky ovlivněné školy Rottecka a Welckera. Největší chybou a vinou liberalismu je jeho podpora všech snah o „emancipaci“ Židů. Židovské záležitosti téměř vždy nacházely sympatie a podporu liberalismu, a sám také vždy podléhal židovským kulturním a osvětovým žvástům. Richard Wagner velice výstižně řekl: „Pokud jsme vystupovali za emancipaci Židů, byli jsme vlastně více bojovníky za abstraktní princip než za konkrétní případ: v celém liberalismu nebyl jediný jasně vidící duch!“ – Když na druhé straně Rotteck říká: „Raději svobodu bez jednoty, než jednotu bez svobody“, je zde židovská nákaza tohoto způsobu myšlení zcela zřejmá. Když pak ještě liberalismus pošetilé myšlenky „strany středu“ a „umírněnosti“ povýšil na politický princip, sedl dokonale na židovský lep a dodnes se z něj nevymanil.

Prudký obrat všežidovským směrem se dostavil především s mladoliberálním hnutím. Roku 1900 byl založen Říšský svaz spolků národně liberální mládeže a vysunul do popředí židovský element. Navenek se postupné požidovšťování projevovalo

¹¹³ V originále „Jüdische Rudnschau“ ze 6. června 1919.

občasnými snahami po znovusjednocení se svobodomyslnými. Roku 1912 při zvolení Scheidemanna prezidentem padla konečně maska a Naumann mohl klidně prohlásit:

„Sociální demokracie a levé křídlo resp. proletářská část liberalismu jsou ve všem o něco radikálnější než měšťanský liberalismus; ten však v zásadě dělá to samé.“

Paasche se velice silně zasazoval za jmenování židovských důstojníků. Basserman na virtemberském stranickém sjezdu v lednu 1914 prohlásil:

„Bethmann-Hollweg je podle názoru národně liberální strany vhodným mužem pro úřad kancléře, i když není po chuti konzervativcům. Jeho celá politika se pohybuje v mezích národně liberálních požadavků.“

Později se židovský konglomerát předních stranických bosů stal liberalismu mimořádným nebezpečím, a politici z kruhů kolem Richthofena, Juncka, Paasche, Schiffera a Rießera se bezezbytku nechali strhnout židovským směrem. Jakob Rießer představuje prototyp židovského politika. Je otcem Hansovního spolku, který byl založen jen proto, aby ve volbách 1912 přiměl sugestivními hesly volební stádo proti jeho vlastním zájmům hlasovat v neprospěch „černo-modrého bloku“. V užších volbách pak Hansovní spolek přirozeně podporoval sociální demokracii. Tím se dosáhlo internacionalistické většiny v Říšském sněmu, na níž jsme nakonec zahynuli. Friedbergerova politika je zde příznačná a muže jako Treitschke už v posledních třech letech nemohl liberalismus dále snášet. Fanatický boj proti „pravým“, mezifrakční námluvy během války, Stresemannova podpora „parity“ při osvětě v poli, bitevní heslo „majoritu, ne autoritu“, součinnost při likvidaci Bismarckovy ústavy a Naumannově „odosobnění císařské koruny“ – to všechno jsou projevy židovské nákazy. Ryze židovské také bylo, že se v jednom místním národně liberálním volebním svolání před válkou mohlo klidně říkat: „My národní liberálové jsme nacionální rozumem a liberální srdcem“, stejně jako když během války nacionálně liberální noviny požadovaly, aby slovo „nacionální“ bylo z označení strany vypuštěno! Stran neblahé Stresemannovy válečné politiky, která opakovaně politicky zachránila Bethmanna, je bethmannovsko židovská opičí logika vyjádřena slovy: „Musí se dělat dobrý dojem na zahraničí“. Je opravdu neslýchané, že si Stresemann ještě 18. ledna 1919 dovolil prohlásit: „Ve válce šlo jen o udržení sociální demokracie.“ Vysvětlením toho všeho a mnohého dalšího může být pouze kapitulace liberalismu před Judou.¹¹⁴ Je proto velice případné, co předpověděl Julius Stahl o „učení liberalismu“:

„Vysaje morek z kostí celého státního organismu a velice pochybuji, zda dokážeme obstát, přijde-li podobná bouře jako v roce 1848.“

Pro vývoj liberalismu a ostatně i dnešní Německé lidové strany byl a je vrcholně nebezpečný vliv židovských žen a jejich příbuzenstva. Tak například Bassermann i Stresemann jsou ženatí se Židovkami. Tím je bez dalšího dán vliv židovského příbuzenstva na způsob myšlení. Zajímavá je také Zacheho charakteristika Paasche juniora,¹¹⁵ podle níž se změna jeho smýšlení časově shoduje se sňatkem s neteří Isidora Witkovského alias Maximiliana Hardena.

¹¹⁴ Za povšimnutí zde jistě stojí, že Stresemann na hlavním stranickém sjezdu Německé lidové strany v dubnu vytvářel náladu pro Brockdorffa-Rantzaua.

¹¹⁵ Říjnové číslo „Deutsche Kolonialzeitung“ 1919.

Dítkem tohoto ducha niterné lability a slabosti byla také Vlastenecká strana, zcela neprávem označovaná za nebezpečnou. Nepopsatelný rozruch, který Juda při jejím založení vyvolal, včetně prakticky nesmyslného štvání, dokazuje lépe než cokoli jiného, že by bývala mohla být našemu národu k prospěchu, jen kdyby ovšem chtěla. Bohužel nechtěla! Přišla totiž na svět jako duševní mrzáček: sami její otcí ji hned při narození svázali ruce i nohy, aby byla Judovi neškodná a naší vlasti byla jen neužitečnou zrůdou. Slovem nechtěla být ani studená, ani horká, a proto nezbytně podlehla osudu všeho vlažného a polovičatého. Straně bylo přísně zakázáno zaujímat postoje k otázkám „domácí politiky“ nebo dokonce vystupovat jako opozice. Přitom bylo jasné, že rafinovanými triky Judy se celá válečná politika stala otázkou domácí politiky. Když se pak ještě Tirpitz dvakrát doporučoval Judovi,¹¹⁶ je z toho jasné, jak bezradně stáli i velikáni Říše před otázkou všech otázek. Rakousko-uherský politik dr. Ladislav Rieger jednou řekl: „Zbabělost ‚umírněných‘ nese vinu na veškeré politické bídě,“ a již starý Ancillon¹¹⁷ nazývá pravým jménem podstatu všech „stran středu“ když říká, že „střed je vždy nepřátelský vůči dobru a nenapomáhá-li otevřeně zlu, tak se mu alespoň snaží lichotit“.

Bez hříchu není ani bývalá konzervativní strana. Ten nespočívá ani tak v jednání jako v nečinnosti.¹¹⁸ Osudnou chybou konzervativců bylo, že stavěli císaře nad císařství; forma jim byla víc než obsah. Jejich monarchismus byl rozhodujícím momentem dobrovolného sebespoutání a duchovní kastrace, tedy politického byzantismu. Konzervativci věděli, že nás Bethmannův režim vede k zániku. Věděli však také, že by císař každý věčný útok na vládu a zvláště na Bethmanna chápal jako osobní urážku. Proto se raději upnuli na následující taktický, ve skutečnosti však zcela netaktický myšlenkový pochod: protože císař považuje útoky proti Bethmannovi za útoky na sebe sama, mohou takové výpady Bethmanna jenom posílit, a proto je třeba – pokud vůbec – oponovat jen velmi opatrně a o nějaké bezprostřední opozici k císaři nelze ani mluvit. V tomto circulus vitiosus,¹¹⁹ který z nich proti jejich vůli dělal spoluviníky, byli konzervativci pevně polapeni. Nechtěli ohrožovat autoritu koruny a nepřišlo jim na mysl, že byla ohrožena jejich nečinností. Většinové strany znaly tuto vnitřní nesvobodu, tragické zaměňování věci a osoby, toto hrozné sebesvázání konzervativců a ruku v ruce s Bethmannem toho náležitě využívaly. Proto také Bethmann při sebemenším pokusu konzervativců o oponování vždy předsunul osobu císaře a při všemožných příležitostech stavěl do záhlaví svých prohlášení „Jeho Veličenstvo císař...“ – Zvláště pozoruhodná jsou úvodní slova jeho cenzurní dispozice především pravicovému tisku, v nichž se snažil umlčet každý svobodně projevený názor:

„Z pověření Jeho Veličenstva císaře říšským kancléřem vedená zahraniční politika nesmí být v této kritické době narušována žádnou otevřenou nebo skrytou kritikou...“

Tak ostudně se nechal německý národ zbavit svéprávnosti! – A kdo se tomu bránil, byl Judou a jeho spřeženci lynčován. Dokonce i sociální demo-

¹¹⁶ Prohlášení z 20. ledna 1918 a rovněž dopis Ústřední jednoty německých státních občanů židovského vyznání.

¹¹⁷ Treitschke, *Deutsche Geschichte IV*, str. 74.

¹¹⁸ Srv. Liebiga.

¹¹⁹ Tj. bludném kruhu.

kracie užívala proti „frondě“¹²⁰ tohoto dětinského, ale bohužel účinného prostředku. Byli jsme přece svědky toho, jak sociálně demokratické listy zatvrzele odkazovaly poslance Centra na autoritu papeže; takovými hloupými žertíky se v říšském sněmu „dělala“ politika! Je však třeba uznat, že se konzervativní strana obecně až na nejvyšší tory bývalé panské sněmovny dokázala vyhnout židovským vlivům. Její program z Tivoli je vlastenecky nezávadný a stal by se spolehlivou zbraní, kdyby teorii vždy následovala praxe. Až příliš často tomu tak bohužel nebylo.

Našemu národu chyběla a stále chybí opravdu německá strana, která by pravdu nejen znala, ale také nahlas říkala, byla by nezávislá na vlivech shora i zdola, a hlavně by zaujímal čestné a upřímné stanovisko k otázkě všech otázek. Juda by nepochybně zmobilizoval všechny své obrovské síly, svůj mamon i tisk, aby existenci takové strany zabránil a němečtí omezenci mu v tom navíc poslouží jako gladiátoři. Zda se Německá národní strana vyvine v ryze německou, o tom se po výsledku jejího sjezdu v červenci 1919 muselo přinejmenším zpočátku pochybovat. Na jedné straně je zde stále ještě podceňování nezbytnosti a podstaty cílevědomé a upřímné národní opozice i skutečně až chorobného návyku na „pozitivní spolupráci“. Obojí svědčí o nedostatku skutečného politického citu a politické vůle. Po pravdě se nejedná o nic jiného, než o pokračování té samé chyby, která připravila konzervatismus o popularitu a volnost jednání, čímž nás přivedla tam, kde nyní jsme. Na druhé straně čistě stranicko politická, nevlastenecká nesmělost, brání jasnosti v otázce všech otázek. Svobodní konzervativci měli dokonce prohlásit, že ze strany vystoupí, pokud na sjezdu přijde řeč na židovskou otázku. Georg Heydner proto právem říká:¹²¹

„Strana, která nadále trpí Židy ve svých řadách, není německá, i kdyby si stokrát ‚německá‘ říkala,“ a podle J. Hofmilleru uvádí: „Chyba velkého německého drama je založena na německém charakteru, na strachu před konfliktem, pošilhávání po smířlivém východisku a obavě z katastrofy. Odvaha bolí, ale patří k dramatikovi stejně jako k politikovi.“

Před válkou se jeden německý list¹²² postavil k problému energicky:

„Je ostudnou skvrnou evropského státnického umění, že nechává Židy hrát tak opovržením hodnou a nebezpečnou roli. Židovská moc musí být za každou cenu zlomena. Který panovník, který státník zahájí toto nejnáročnější ze všech válečných tažení? Jsme přesvědčeni, že až na několik nedůstojných výjimek by měl pro nezbytná opatření na své straně celý národ. Dnes jsme ještě většinou otroky. Teprve až budou svrženy řetězy židovského mamonu, lze znovu mluvit o svobodě.“¹²³

Předák Německé národní strany Hert nepatří k těm, kteří pochopili židovský problém v jeho podstatě a významu. Dokazuje to mj. také jeho dopis konzulu Marxovi:¹²⁴

„Jako předseda představenstva NNS se necítím být schopen zodpovědět osobně otázky, jako jsou Vaše. Při tom se jedná o stranické otázky nejvyšší důležitosti

¹²⁰ Odbojné hnutí francouzských stavů 1648-53, přeneseně odboj vůbec; pozn. překl.

¹²¹ *Der politische Charakter der Deutschen*, Hammerverglag.

¹²² „Kreuzzeitung“ č. 30 z 18. 1. 1913.

¹²³ Citováno ze znamenitého spisu Alb. Grimpena *Judentum und Sozialdemokratie*.

¹²⁴ Srv. zprávu z valného shromáždění Ústřední jednoty německých státních občanů židovského vyznání z 28. a 29. května 1919; dále časopis „Im Deutschen Reich“ č. 7/8 1919.

ti, k nimž by mělo představenstvo nebo ještě přesněji stranický sjezd zaujmout stanovisko. Byl jste pravidelně přítomen jednání představenstva o antisemitské otázce a víte o důvodech, kvůli nimž se program ohledně náboženství [!] musel omezit na tam obsažené body, a víte také dobře o těžkostech, s nimiž je spojeno precizní znění textu. Nemohu proto potlačit svůj údiv, že přesto naléháte na momentálně [!] nemožné řešení otázky ve Vašem smyslu. Zdálo by se mi mnohem správnější, kdyby pánové židovského původu, stojící na naší platformě, se také navenek počítali k naší straně svým jednáním, svou propagandou i oběti, které pro stranu přinášejí, a snažili se vybojovat si kýžené postavení a zajištění svých zájmů [!]. Bylo by mi milejší, kdybych namísto obou Vašich dopisů obdržel důkazy, že jste rovněž hluboce přesvědčen o správnosti tohoto pojetí, a také že podle toho jednáte.“

Naštěstí Německá národní strana toto stanovisko nepřijala za své a převahu v ní – přinejmenším až na další – získali rasově uvažující členové. Strana 13. října 1919 vydala následující prohlášení:

„Německá národní strana stojí na půdě německého národního svérázu. Z této platformy bojuje proti každému rozkladnému neněmeckému jedu, ať už pochází ze židovských nebo jiných kruhů.“

Není třeba dokazovat, že i toto prohlášení je nutně jen polovičaté. Dosavadní pokusy o nasazení rozkladných židovských virů do Německé národní strany nebyly naštěstí příliš obratné. Židovstvo mělo o převládající demokratické myšlenky možná až příliš zveličené představy a německé národní hnutí z počátku viditelně podcenilo. Jedním z pokusů v tom smyslu bylo doporučení prof. Elzbachera německým nacionalistům. Elzbacher se jako údajný německý vlastenec zasazoval za bolševismus proti Západu a strana jej včas vypoklonkovala. Nakonec se začalo postupovat proti německým národním myšlenkám vytvářením obrovského agitačního materiálu. Bude-li Německá národní strana jen přechodným nebo trvalým útvarem, to záleží výhradně na tom, jaký postoj zaujme k otázce všech otázek. V tom směru je např. velice povážlivé chování bývalého ministra von Delbrücka jako vůdce Německé národní strany, který se v dřívější funkci tak zkompromitoval za zhoubného bethmannovského režimu. Von Delbrück dnes zcela rozhodující národní otázku naprosto nechápe.¹²⁵ „Obratnost“ a „chytrost“ ještě zdaleka nedělají z člověka národního vůdce!

„Německá lidová strana“ až na další tuto nejdůležitější ze všech otázek rovněž vylučuje z německého utváření německé budoucnosti. Ta musí být zcela jasně vyřčena, zvláště když tato strana má ve svých řadách značný počet výtečných německých vlastenců. Pověra nezbytnosti „strany středu“ je zvláště dnes nejen politickým nerozumem, nýbrž přímo politickým zločinem! Jedním z nejhorších projevů působení židovského rozkladného viru v německém národním těle je skutečnost, že po všech hrozných zkušenostech se stranickými spory po zhroucení státu nebyla založena jednotná německá národní strana. Stejně hrozné je, že navzdory zcela zjevné skutečnosti účinkovala ta samá židovská hesla, která nás přivedla ke zhroucení: proti „pravici“, proti „konzervativcům“, „junkerm“, „agrárníkům“ atd., a že strany, v nichž významně působí lidé jako dr. G. V. Schiele, Maurenbrecher, Traub atd. byly okamžitě oceňovány za „extrémistické“. Když byl v Berlíně založen „Národní

¹²⁵ Viz např. jeho prohlášení v „Jenaische Zeitung“ z 19. ledna 1920.

klub“ jako sdružení všech vlastenecky zaměřených politiků, pan Stresemann bleskově založil „Říšský klub německé lidové strany“. Mohu jen doporučit všem svým čtenářům, aby si obstarali 22. číslo „Denních rozhledů“ z 13. ledna 1920 se Stresemannovým článkem, v němž typicky parlamentní rabulistikou útočí na takovou jednotnou frontu, protože prý je „heslo národních elementů proti internacionálním“ neštěstím Německa! Zmíněný článek, který má navíc na čele napsán průhledný apel na bohaté židovské sponzory pro „stranu středu“, je doslova školním příkladem deformace politického úsudku židovským způsobem myšlení. Článek je pro nás také cenný následujícím přiznáním:

„Německá národní strana se podle výroků mnohých svých předáků hlásí k zásadám rasového antisemitismu, který ovšem osobnosti jako hrabě Posadowsky, Delbrück, Düringer i poslanec Gothein odmítají, a rovněž jej zavrhuje Hergt. V takovém případě by bylo nemožné v této otázce dospět ke shodě.“

Juda tedy chce Německou lidovou stranu využít ke svým účelům stejně, jako to udělal se stranou národně liberální. Kdo dosud nepochopil nebo nechce chápat „liberální“ vinu, která byla hlavní příčinou našeho kolapsu, tomu opravdu není pomoci, a ať si říká cokoli, strana je mu víc než Německo. Již zde zmiňovaný Jakob Rießer je jako jeden z předáků Německé lidové strany takovou překážkou probuzení národního vědomí jejích členů. Za tím účelem již ve straně prosadil „odpoutání od pravicových“, což za daných poměrů neznamena nic jiného než od „uvědoměle německých“. – A ovšem zcela přirozeně srdcem tíhne ke svým „demokratickým“ rasovým soukmenovcům Friedbergovi a Dernburgovi. Pro Německou lidovou stranu je však vůbec nejosudnější, že znovu upadla do naprosté závislosti na Stresemannovi. Stačí si přečíst jeho průvodní slovo k „zásadám“ Německé lidové strany:¹²⁶

„Strana principiálně odmítá antisemitismus a vystupuje proti tomuto jevu všude, kde na něj naráží. V řadách strany je vítán každý, kdo je ochoten spolupracovat ve smyslu jejích názorů bez ohledu na svou víru. Německá lidová strana na tomto rázu svého pojetí vždy pevně setrvává.“

Jaký div, že „Berlínský deník“ na toto prohlášení reaguje s viditelným potěšením. Dobře informované sdělení „třetí strany“ přinesly „Německé noviny“:¹²⁷

„Finančníci a strůjci demokratů ‚dělají manažera‘ Německé lidové straně. ... Vlivní členové a sympatizanti Demokratické strany byli povoláni do Německé lidové strany; neví se jen, v jakém rozsahu se totéž týká peněz. Většina voličů ani nižší funkcionáři strany si ovšem ničeho takového nepovšimli. ... Až budou mít Německou lidovou stranu pevně v ruce ... spadne maska a poučení diváci poznají příliš pozdě, jaké dobře známé tváře se za ní skrývají.“

Výše uvedený Stresemannův komentář je na to jak ušitý.

Naše dosavadní zkoumání ukázalo Judovo vítězství nad rozhodující částí německého lidového zastoupení, tedy nad „většinou“. A právě tato většina, která se i dnes znovu utvořila, je ryze židovskou pařeníštní rostlinkou. Volby z roku 1912 vedly přes židovskou předeheru do židovské války a nyní – k židovskému míru.¹²⁸ Toho dne, kdy se

¹²⁶ Viz „Deutsche Tageszeitung“ č. 16 z 9. ledna 1920.

¹²⁷ V originále „Deutsche Zeitung“ č. 12 ze 7. ledna 1920.

¹²⁸ Mírové podmínky tento pojem plně ospravedlňují. Jejich podstatou je – vedle fyzického zmrzačení Německa jeho hospodářskou likvidací – především duchovní podmanění Němců

Německo pokorně podrobilo podmínkám příměří, Maximilian Harden alias Isidor Witkowski za fanatického potlesku své židovské obce v Berlíně prohlásil: „Je to vítězství práva!“ – Hýkání osla je někomu zpěvem slavíka! Scheidemann z balkonu Říšského sněmu zase zvěstoval: „Německý [?] národ zvítězil na celé čáře.“

Pro doplnění si ještě povíme o bezprostředním Judově vlivu na německé zákonodárství. V tomto případě rozhodně nejde pouze o burzovní a finanční zákonodárství, jak si mnozí dodnes myslí, nýbrž o celou oblast německého veřejného i soukromého práva. Níže tomu bude věnována celá zvláštní kapitola, a proto se zde spokojíme jen několika charakteristickými příklady. Vládní předloha zákona o nedělním klidu (1914) obsahovala paragraf 3, podle něž bylo ortodoxním Židům dovoleno zaměstnávat svůj židovský personál v neděli až do 17 hodin. Od židovských obchodníků, slavících šábes, nelze prý očekávat, že by omezili své nedělní obchody. Takový způsob uvažování ovšem zapomněl, že žijeme v křesťanském státě, a dále propadl starému omylu, že se v případě Židovstva jedná pouze o náboženská společenství. Nikdo nepochybuje o tom, jak by se naopak židovský národní stát stavěl ke křesťanským obyčejům!¹²⁹ Další kapitolu samu o sobě představuje skutečnost židovského ovlivňování německého vedení soudního procesu a výkonu soudní pravomoci. Lze říci, že židovský způsob myšlení je v právních otázkách dnes již rozhodující a není tedy nijak divu, že velkou část právníků tvoří Židé. V židovském uvažování nejde o to, kdo je v právu, nýbrž komu se práva dostane! Právě řečené si nejlépe ukážeme na skutečnosti, že současné německé procesní řízení není záměrně postaveno na principu hledání pravdy. K vyhrání procesu je dovolen i ten nej-

zbavením je cti a sebevědomí. Naplnění uložených hospodářských podmínek, zrozených z hluboké nenávisti i z nenasytné touhy po cizím majetku, není nemožné, jak mnozí chtějí věřit, nýbrž zcela reálné. Samozřejmě pouze jediným způsobem, totiž trvalým pracovním zotročením Němců ve službách cizích finančních společností. To je přímo ďábelský záměr. Anglosaský kapitál potřebuje obrovské masy továrních dělníků. Německé hospodářské hodnoty budou dány do trvalé „zástavy“ nebo za směšné ceny „odprodány“ na úhradu válečných reparací. V Německu vzniknou obrovské průmyslové podniky internacionálního kapitálu a naše země se stane továrním předměstím Londýna a New Yorku. Budeme obrazně a možná i doslova pracovat pod knutou Indů a Zulu-kafrů, na poslušnost budou dohlížet dobře placení žoldáci a o naši trvalou duchovní podvýživu se postará židovský tiskový syndikát v Berlíně. Náš domácí židovský kapitál však nadále pokvete; třeba cestou nejrůznějších fúzí. Tak vypadá plně zasloužená odpověď na 9. listopad. Ano, pane S c h e i d e m a n n e, měl jste pravdu: „Německý národ zvítězil na celé čáře!“ Náš dobromyslný lid se zase do poslední minuty nechal vodit za nos. Všechny předpovědi v 1. vydání této knihy se beze-zbytku vyplnily. Právě naplňování mírových podmínek otevře našemu národu oči a odhalí mu skutečné „viníky“. Ukážeme si zde pouze několik zvláště pozoruhodných skutečností, které stavějí „židovský mír“ do jasného světla: 1. Otcem první stomiliardové nabídky nepřátelům je židovský bankéř Max Warburg z Hamburku, který pověřoval již Bethmanna politickými úkoly. Maxův bratr je bankéřem v Americe. Warburg byl členem německé mírové delegace a „ve Versailles a později ve Spa“ získal Brickdorffa, Dernburga, Bernstorffa a Scheidemanna pro své myšlenky“. Oněch sto miliard tvoří pevný řetěz, podle představ těchto mužů obtočený navždy kolem hrdla německým pracujícím. 2. Pocit nejhlubší porážky z tohoto „mírem“ vyvolaného zhroucení byl provázen bleskovou „konjunkturou“ na burzách, a to i na německé! Pročpak asi? V nové německé vládě, vytvořené pouze k přijetí mírových podmínek, už neseděl jediný Žid! Proč zase tohle? A list „Berliner Tageblatt“ se – když už bylo ovšem pozdě – vyslovil proti přijetí míru. Znovu se klade otázka, proč asi to všechno? Odpověď najde každý přemýšlivý Němec sám.

¹²⁹ Koho by to zajímalo, najde stovky příkladů takového nesnášenlivého postoje ke křesťanům v současném Izraeli; pozn. editora.

vytlanější prostředek, dbá-li se při tom na dodržení formálních předpisů. Za mistra „německého“ procesního práva je považován židovský profesor Adolf Wach z Lipska, spřízněný se židovskou bankéřskou rodinou Mendelsohnů.

X

Vláda

Dobytí vlády už bylo pro Judu obtížnější. Pokud jde o úřednictvo mimo samotnou vládu, to zůstalo obecně až do 9. listopadu 1918 poměrně prosté Židů. Velké tradice pruského státu se ukázaly jako přirozeně pevná opora čistoty národního citění v celém německém úřednictvu. Díky této okolnosti pak i vzdor revoluci a jejím rozkladným následkům státní stroj zatím (jak dlouho ještě?) dále běží. Nenávist vůči „byrokracii“, jejíž lidské chyby zde nikdo nepopírá, a nenávist vůči tak pomlouvanému „vrchnostenskému státu“ má právě zde svůj důvod a vychází od Judy!

Pro něj byla trvalým kamenem úrazu právě okolnost, že se mu (až na výjimky) nepodařilo vymýtit pocit a vědomí cti pruského a německého úředníka jako pozůstatek árijského dávnověku. Štvaní všežidovského tisku proti berlínskému policejnímu prezidentovi von Jagowi jako vůbec proti všem čestným a upřímným státním úředníkům, kteří nechtěli kapitulovat, je příkladem toho, jak Juda postupuje. Nejtrapněji ze všeho působilo, když se Židé a jejich komplicové snažili vystupovat jako obhájci ohrožené státní autority. Zde jako ostatně i všude jinde se okamžitě začal šířit odporný byzantismus. Některé případy volají do nebe o pomstu.

Šťastnější byl Juda při útoku na centrální státní místa, přičemž svým orientálním instinktem soustředil síly na zastupování zahraničních zájmů Říše, tedy na ministerstvo zahraničí. Kdo skutečně ovládá zahraniční politiku, stává se do jisté míry i pánem domácích záležitostí. Toto mohutné tažení, které nezačalo včera ani předešlým, nýbrž svými počátky sahá zpět přinejmenším k Vídeňskému kongresu, se Judovi hladce podařilo. Popsání celé historie by vyplnilo úctyhodně objemnou knihu. V rámci naší práce se spokojíme krátkým přehledem.

Prostředky, jichž k tomu Juda použil, byly peníze, velkorysé hostiny, sňatky a později po úspěšném průlomu také přímé přebírání prostředků státní moci. Velmi cenná jsou pro nás následující přiznání: Arnold Zweig ve sbírce „Ze Židovstva“:¹³⁰ „Dítě židovské matky je Židem bez ohledu na to, kdo je otcem. ... Tento talmudský zákon výstižně vyjadřuje současný stav věci, kterým jsou běžná smíšená manželství židovských žen.“ – Dalším naším svědkem je dr. Bernhard Cohn:¹³¹

„Vidíme-li, jak se rozmáhá sešvagřování šlechtických rodů s bohatými židovskými rodinami, musíme to vzdor svému liberálnímu nazírání považovat za mravní úpadek šlechty. ... Vytváří se tím současně společenský okruh německých státních občanů židovského původu a křesťanského vyznání,

¹³⁰ V originále *Vom Judentum*, Verlag Kurt Wolff, Leipzig.

¹³¹ *Jüdisch-politische Zeitfragen*, Berlin 1899.

a Nemesis pádné logiky dělá z asimilantů nazpět pravé nacionální Židy. Jejich příchyllost k židovskému společenství, o jejíž pravdivosti není pochyb, už nemá religiózní, nýbrž skutečně nacionální základ.“

Poté, co Juda do začátku druhé poloviny devatenáctého století již pronikl značně daleko, přestala mu pšenka kvést, když se Bismarck chopil otěží státu a energickými prostředky začal likvidovat korupci v tehdejším pruském úřadu zahraničí; ani to-muto velikanovi se to však úplně nepodařilo. Může být, že ani Bismarck plně nerozpoznal židovskou otázkou v celém jejím nesmírném nebezpečí. „Frankfurtské noviny“ z 1. července 1892 nicméně vyjádřily názor, že se Bismarck „snažil systematicky šířit antisemitismus“. Jisté je tolik, že Juda byl za Viléma a Bismarcka dosti ochromen. O korupci v zahraničním úřadu a o židovských obchodních praktikách vypravuje sám Bismarck ve svých memoárech.

Bankéř Levinstein byl jakožto politický kuplíř ve styku se zahraničním úřadem, v němž „po léta zaujímal důvěrné postavení“ a rovněž Bismarcka okamžitě vyzval, aby byl nakloněn zájmům židovské politiky. Nejprve mu nabídl 60 000 marek a pak šel až na 90 000. Bismarck jej s nabídkou vyhodil. Jak však již tehdy věci vypadaly, dokazuje jeho poznámka, že králi mohl podat zprávu teprve po několika měsících a to ještě ústně. „Od písemné zprávy jsem si nesliboval úspěch.“ Čínská nebo přesněji orientálská zed' mezi císařem a jeho nejbližšími stála tudíž už tehdy. Konzul Bamberg z Paříže se později snažil obnovit rázně ukončený vztah Judy s Bismarckem. Judova nesmírná nenávist k velkému Němci je dodnes viditelná např. ze židovské předlohy říšské ústavy. Nemaý je také podíl židovského bankéře Bleichrödera na Bismarckově pádu.

Po jeho odchodu měl Juda zase volné pole působnosti. Ani ve snu by nás nenapadlo tvrdit, že pozdější vlády od Caprioviho po Bethmanna byly přístupnější Levinsteinovým pokusům o uplácení, protože o jejich osobní čestnosti ani my nepochybujeme. Pro samotnou věc ohledně následků pro náš národ je to však chabá útěcha. Je příznačné, že Capriovi ve svém dopisu šéfredaktorovi „Berlínského deníku“ označuje za hlavní úlohu Bismarckova nástupce „vrátit národ do starých kolejí“. Záhy však pan Payer krátce před svým zaslouženým pádem přemoudře prohlásil: „Musíme se dostat z vyjetých kolejí našeho historického vědomí!“ A Scheidemann po něm poslušně papouškoval: „Dnes se musíme přeškolit a rezolutně překonat Bismarcka.“¹³² – Tito lidé ze světa Bismarckových myšlenek nepochopili vůbec nic. Již 2. prosince 1870 psal francouzský konzul Lefaivre Augustu Bebelovi:

„Vážení pánové! Jménem francouzské republiky, jejíž vláda mne ustavila svým zvláštním představitelem v demokratickém Německu [...], pokládám za svou povinnost vyjádřit svůj dík za vaše ušlechtilá slova, pronesená v berlínském parlamentu uprostřed fanatického shromáždění militaristů. Odvaha, kterou jste při té příležitosti prokázali, na vás zaměřila pozornost celé Evropy a zajistila

¹³² Pro nový myšlenkový svět je příznačné, co si troufl napsat všežidovský „Kleines Journal“ 14. dubna 1919: „Byla doba, kdy jsme se stavěli k zahraničí domýšlivě a dokonce jsme razili pošetilé rčení: ‚My Němci se bojíme Boha a jinak nikoho na celém světě.‘ A jako důstojný protějšek k tomu ještě famózní národní hymna: ‚Německo, Německo nad všechno na světě‘ ...“ – A list „Vorwärts“ č. 168 k věnování na stuze Bismarckova pohřebního věnce: „Potřebujeme znovu takového, jako jsi byl ty“ psal následovně: „Tvůj duch je již mrtev.“ Přišel snad náš osud nezasloužený?

Vám čestné místo mezi bojovníky za svobodu. ... Francie vás pozdravuje, páno-
vé, a spatřuje ve vás budoucnost Německa ...“

A konečně „Frankfurtské noviny“ v úvodníku (6. července 1870, č. 186) naléhavě varovaly před údajným záměrem Hohenzollernů obnovit Německou říši. Vyšinutí říšské káry z „vyjetých kolejí“ se tedy Judovi podařilo dokonale a proto také nyní leží převrácená v příkopě. Pan von Payer pochoduje znovu v čele všech „nezatížených“ a „nezkompromitovaných“, a německý medvěd na řetězu jej poslušně následuje a tančí podle jeho píšťalky.

O korupci v zahraničním úřadu a o židovských obchodních praktikách vypravuje sám Bismarck ve svých memoárech.

Dobýt vládu se Judovi podařilo po roce 1890 tak říkajíc za pochodu. Stalo se tak především získáním vyšších vládních míst skrze židovské sešvagření. Kdo do něj jednou upadl, byl obvykle pro národ mrtvý a neschopný nacionálního jednání. Židovská rozkladná politika od roku 1890 byla opravdu podivuhodná a jejím působením se především ministerstvo zahraničí ocitalo stále pevněji v Judových chapadlech. Zahraniční úřad se také stále více stával pobočkou židovských vysokých financí, do nichž žádný německy cítící člověk neměl nikdy přístup.¹³³ Do zahraničního úřadu vtrhlo rovněž „umění“ židovské reklamy. O mašinérii sebechvály úřadu i o mnoha choulostivých věcech by se dalo dlouho mluvit, kdyby jen věc nebyla tak trpce vážná. Židovské přibuzenstvo ministerstva zahraničí včetně – bohužel – mnoha důstojníků je samo o sobě bohatým materiálem pro obsáhlou kroniku.

Navenek se kapitulace monarchistické vlády v roce 1906 projevila přijetím velkého reklamního borse *Der n b u r g a* do nejvyšších státních míst. Vítězství nad vládou bylo dovršeno *B e t h m a n n o v ý m* kancléřstvím. Není nám s jistotou známo, zda také on sám je židovského původu. Mnozí jeho ctitelé to popírají a odvozují jeho původ od jistého hessenského obuvníka v představě, jako by nemohl být žádný židovský švec. Na posuzování bethmannovské politiky ostatně ševcovský původ nevrhá žádné nové světlo. Jeho dědeček zuřivě nenáviděl Bismarcka, Bethmann sám měl každopádně ryze frankfurtskou obchodnickou duši, a hlavně ze všech sil napomáhal Judovi k dosažení cíle. Každé propagandě ve prospěch domácího i zahraničního Židovstva byl poskytován co největší prostor a současně potlačována obrana před židovskými útoky a drzostmi. „Novou orientací“, „hradním mírem“, „jednotou“, „možnostmi pro zdatné“, „homogenitou“, cenzurou, policií, ochrannou vazbou, domovními prohlídkami atd. bojoval proti vnitřnímu nepříteli tak statečně jako Makabejský. Také až do ochraptění požadoval Liebknechtovo osvobození, za což mu Juda nezapomněl poděkovat. „Izraelitský rodinný list“¹³⁴ psal:

„V Německu jsou halasné antisemitské snahy až na vzácné výjimky potlačovány úředníky, zjednanými na udržení hradního míru. Bezohledně antisemitské stranické listy jsou často zabavovány a podrobeny předběžné cenzuře.“¹³⁵

¹³³ Admirál Karl Hollweg píše v listu „Der Einzelne“, že pan *H a l d a n e*, který třikrát a vždy po delší dobu pobýval v Německu, byl ze všeho nejvíce udiven nápadným nedostatkem charakteru v těchto místech.

¹³⁴ V originále „Israelitisches Familienblatt“.

¹³⁵ Úřední potlačování všeho, co je Židům nepříjemné, po revoluci samozřejmě pokračuje, a pod socialistickým panstvím nabývá ještě větších rozměrů. Jak se to dělá, o tom nás poučí následující příklad. Drážďanský atentát, jemuž padl za oběť ministr vlády, probíhal pod židovským vedením.

Bethmann „doufal v německé Židy“ a obklopoval se jimi při slepování svého politického domečku z karet právě tam, kde si Všežid nakonec musel říci, že tudy by se mohly věci pohnout. Takto byl již výše zmíněný duet Warburg-Protopopov komponován židovskou prohnaností. Warburg ostatně také patřil k německé mírové delegaci oheldně jejích znaleckých výborů. Bethmann na ministerstvu zahraničí spolupracoval rovněž s dalšími Židy jako byl např. Bernhard Jolles, redaktor finanční části „Berlínského deníku“, který předtím pracoval u Ullsteina. Okruh jeho myšlení je zcela internacionální. Jolles byl zahraničním úřadem přidělen vyslanectví v Bernu, jeden z obchodních jednatelů „Frankfurtských novin“, dr. Kurt Simon, zastával významné místo na vyslanectví v Belgii atd. I po Bethmannově odchodu požidovšťování zahraničního úřadu stále sílilo a dnes je už naprosté. Židovská je také celá široká základna úřadů tzv. druhé a třetí kategorie, a zvláště pak všechna úřední místa pro styk s tiskem.¹³⁶

Samozřejmě že vůbec první „reforma“ na ministerstvu zahraničí po revoluci spočívala ve zřízení – židovského oddělení! Profesor Sobernheim v něm dostal za úkol starost o židovské záležitosti. Každému je jasné, že taková reforma nebyla sama o sobě vůbec potřebná. Něco však do sebe přece jenom má, protože viditelně vychází ze správné myšlenky, že věci Židovstva jsou zahraničními záležitostmi.

V tomto směru je poučný následující výnos:

Ministerstvo zahraničí Berlín 12. ledna 1921

Č. I. H. G 19

382

Na ministerstvu zahraničí od 22. listopadu 1918 jako výpomocná vědecká síla zaměstnaný prof. dr. Sobernheim je s platností od 1. prosince 1920 jmenován vládním radou na ministerstvu zahraničí.

Jmenovaný, kterému je 49 let, je referentem pro židovské záležitosti, a pro toto postavení se kvalifikoval předběžným vzděláním, dosavadní činností a znalostí orientálních jazyků i zemí, zvláště pak Palestiny. Po ukončení studia orientálních jazyků v roce 1890 a získání doktorátu roku 1896 se roku 1900 stal členem expedice do Baalbeku, vyslané z iniciativy bývalého císaře. K činnosti jmenovaného také patří časté cesty do Orientu, stal se spolupracovníkem francouzského archeologického ústavu v Káhiře, od roku 1910 je titulárním profesorem a od roku 1912 korespondujícím členem Akademie dějin v Madridu. Kromě toho zastává mnoho významných funkcí v židovských spolcích Německa. ...

Vzhledem ke vzdělání jmenovaného a s ohledem na pokročilý věk by nezapočítání jeho dosavadní činnosti soukromého vědce do služební mzdy bylo nezakouzenou tvrdostí.

Podepsán: Gneist

Bethmann nebyl jen kancléřem německých Židů, nýbrž i ochráncem Židů zahraničních! Válku vedl jako doslovně válku židovskou, a vedl ji jako válku židovskou také směrem ven. Tato válka měla být jakousi křížovou vojnou naruby. Na její vlajce

Mimořádnou úlohu v něm sehrála jména Lewinsohn a Arsmowski. V prvním úředním prohlášení byla věta, že na sebe upozornili „lidé s patrnými židovskými rysy“. V nové verzi téže zprávy prostřednictvím agentury Wolff byla tato pasáž vypuštěna. Podobných příkladů je bezpočet.

¹³⁶ Brockdorff-Rantzau by nemohl existovat bez svého Cahéna, importovaného z Kodaně. Moderní adeptství patří k novému systému.

ovšem už nestálo: In hoc signo vinces,¹³⁷ nýbrž: Emancipace a osvobození Židů. Tím se doufalo dát německé válce tak říkajíc světově srozumitelný obsah; v Paříži již přece byla založena „liga“ za osvobození Židů: „[Liga] ... bude bojovat za rovnost Židů před zákonem ve všech zemích.“ Rovněž londýnský kongres socialistů stanovil za cíl války následující: „Požadujeme rovná práva pro Židy všech zemí tak, jako je mají občané států, v nich Židé žijí.“ – Tedy opravdu a skutečně válka židovská! Proto také Bernstorff zvěstoval v Americe zlatý věk pro Židy v německé říši (jako by kdy byli utlačováni!), zatímco pan Dernburg svou nesmírně škodlivou propagandou v Americe kořenil hlásání volebního práva žen. Hlavním Bethmannovým cílem bylo osvobození polských a rumunských Židů bez ohledu na to, že to bylo proti německé zásadě nevměšování se do vnitřních záležitostí jiných států. Ovšem podněcovat Španělsko proti Gibraltarů a podporovat osvobozovací úsilí Irska i Egypta a tím zajistit Německu výraznou úlevu, to se neslučovalo s Bethmannovou morálkou a bylo také policejně zakázáno. Při Bethmannově odchodu pak „Frankfurtské noviny“ psaly: „S ním odešel ze světové scény veliký muž a možná že největší.“ – Noviny dobře věděly, proč to napsaly!

Aby židovskému charakteru nového systému, který se mohl udržet jen šířením populárních bludů, bylo možné dodat nezbytné mravní a vědecké posvěcení, založili pod ochrannými křídly Solse a dalších všežidovských hodnostářů „Německou společnost 1914“. Slůvko „německá“ je pouze reklamním štítem. Dosud se také s oblibou používalo označení „národní“, jako např. Wedelův „Národní výbor“. „Izraelitský rodný list“ byl dosti neopatrný, když takové spolky oslavil následovně:

„Musíme uznat, že sama vláda projevuje mnohostrannou péči o specificky židovsko-religiózní (!) potřeby státním vyplácením služného polním rabínům a podporou jejich úřední činnosti, i povyšováním židovských bojovníků do důstojnické hodnosti, čímž dává najevo, že občanská práva Židů zbavuje i v praxi (!) dosavadních nespravedlivých omezení. Také v sociálním ohledu byly viditelné snahy po odstranění antisemitského jedu z našeho národního života. Takovým cílům má sloužit rovněž Německá společnost 1914, založená vlivnými nežidovskými kruhy s výslovným souhlasem směřodatných úředních míst.“

Ostatně během války stejně jako už před ní bylo pozoruhodné, jak Juda vždy při založení nějakého národního sdružení ihned pod klamnými hesly založil zdánlivě podobnou organizaci, která pak pomocí peněz a propagandy vzala té skutečně vlastenecké vítr z plachet. Tyto všežidovské klamné organizace vznikaly vesměs se souhlasem a mnohdy i za přímé podpory a účasti vlády! Takto byl „Nezávislý výbor za německý mír“ paralyzován Wedelovým „Národním výborem“, „Vlastenecká strana“ pak zase „Sdružením za svobodu a vlast“ atd. Pokud ani to nestačilo, sáhlo se k státním donucovacím prostředkům. Připomeňme zde pouze jako příklad Dreweho úřednické výnosy proti Vlastenecké straně.

Nový systém tedy ve skutečnosti znamená převedení státních mocenských prostředků do nečistých rukou Judy, až do hloubi duše nepřátelského všemu německému. Jistý druh přechodného sídla měla taková politika v „politickém salonu“ později uvězněné hraběnky Fischler-Treubergové z rodu Kaufmann-Asser a Jakob Landau. K hostům tohoto mystického salonu vedle početných

¹³⁷ V tomto znamení [tj. Kříže] zvítězíš; pozn. překl.

veličin německé politiky a funkcionářů ministerstva zahraniční patřili Maximilian Harden, Theodor Wolff, Georg Bernhard, Eduard Bernstein, Oscar Cohn, Friedrich Stampfer, Erzberger a hrabě Ronikier. Jeden z hraběčniných příbuzných seděl ve válečném tiskovém úřadě. Zabavená korespondence s mnoha vysoce postavenými osobnostmi byla bohužel „utajena“. Určitou předchůdkyni měla naše orientální hraběnka v Židovce von Lebbinové, jejíž „politický salon“ navštěvoval např. Caprivi. Všude stále znovu narážíme na jednotnou linii nového kursu, a každý národ propadne ochromení a zkáze, když si nechá vládnout proti své vlastní osobitosti. Co se stane, když se Juda v nějaké cizí zemi dostane k moci, o tom nám on sám vypráví v Knize Ester.

Tak zvaná politika, skutečná Boží metla nového systému, byla židovská svým způsobem, prováděním i cílem. Odtud pochází nenávisť k „národní cti“, odtud psí pokora, lízající ruku, která jej bije, odtud zbabělost, nevěřící ve vítězství od samého počátku, takže od nás nyní nevezme kůrku chleba ani prašivý pes! Odtud rovněž pochází do úlisných frází a odporné pseudoetiky zahalený bezduchý materialismus, odtud také lichvářské vykořisťování hladového národa, a hlavně – zde je příčina sabotování válečného úsilí i našeho následného zhroucení.

Světové dějiny neznají ďábelštější lháře nežli židovské a položidovské falšovatele historie, kteří se svou vlastní vinu snaží svalit na „od počátku vinné“, na „Velkoněmce“ atd. Ještě nikdy se pravdě nedostalo drzejšího výsměchu, nikdo se tolik neprovinil jako tito satanští lháři.

XI

Císař

Samotné dobytí vlády ještě nemohlo Judu dovést ke konečnému cíli, pokud by se mu nepodařilo podmanit si i císaře. Bylo to dáno okolností, že mu německá ústava přiznávala významná práva, jejichž skutečně národní a vlastenecké použití by nakonec bývalo pro Judu a jeho plány nepřekonatelnou překážkou. Věc spočívala v povahovém rysu císaře, tzn. v tom, co se nazývalo přímou osobní vládou. Bismarck se o tom vyjádřil takto: „Chce dělat všechno sám, chce být svým vlastním ministrem.“ – Proto Juda vynaložil všechno své umění na získání císaře.

A řekněme hned, že jej získal snadno. Pro znalce těchto věcí není ani dnes snadné o tom mluvit. Narazí při tom totiž často na nepochopení právě těch, k nimž sám patří, tedy opravdových Němců, vychovaných v lásce k hohenzollernské tradici, jimž byla myšlenka císařství svatá.

Naše neštěstí spočívá v tom, že ani my jsme v posledních třiceti letech nebyli zcela takovými, že jsme s neněmeckou nemůžností od trůnu přijímali bez odporu věci a rozhodnutí, která jsme v zájmu našeho svedeného lidu i samotného trůnu přijímat neměli. V zásadě jen byzantská starost o ohrožení monarchistického respektu, kterou již sám panovník vážně poškodil, z nás udělala spoluviníky na ztrátě císaře i cí-

sařství. Pokračovat v této spoluvinně servilním zastíráním a přikrašlováním nepochybných a většinou i zcela zřejmých poměrů znamená navždy z n e m o ž n ě t monarchistickou myšlenku. Zde jako i ve všem ostatním je obnova Německa myslitelná pouze tehdy, budeme-li znovu opravdoví a pravdomluvní.

Naší dnešní pohanou, hladem a nouzí je vinen císař Vilém II. Vinen v pravém slova smyslu svým osobním neštěstím, spoluvinen také smrtelnými mukami svého nesprávně vedeného národa. Historie jej postaví do řady velkých bořitelů. V poznámkách do deníku nacházím následující zápisky:

„Silvestr 1906: ‚Tento císař je naším osudem, naším národním neštěstím. Tre-stuhodně promrhává dědictví svých otců; Bůh jej bude soudit a nás spolu s ním.‘

1. březen 1914: ‚Stojíme na prahu nejkrvavější světové války, jakou kdy svět vi-děl. Císař už prohosподаřil poslední zbytek Bismarckova odkazu. Bojuje s Bis-marckovým stínem a podlehne.‘ 7. srpen 1914: ‚To nesmírné a hrozné je už zde.

Může to pod tímto císařem dopadnout dobře?‘“

Císařova vina však není tam, kde ji hledá potměšilá prolhanost a podlost jeho něk-dejších zneužívatelů. Opravdu ještě žádnému vladaři se nedostalo hroznějšího bezpráví jako z této strany, žádný panovník nebyl méně vinen tím, co mu dnes předhazují tito darebáci. Jeho vina spočívá právě v tom, že žádná z těchto výtek není ani v nej-menším oprávněná. Až přijde čas, někdo jistě sepíše knihu císařových vin, a bude ne-pochybně otřesná. Sotva který jiný národ se nacházel v tak těžkém omylu o svém cí-saři jako národ německý. Obecně lze o Vilémovi II. říci, že byl opakem toho, jak by se musel jevit podle svých řečí a gest. Nepřátelské země jej psychologickým bystrozra-kem odhadly lépe. Paříž jej urážela: „Guillaume le timide“, „Le grand causeur, poseur et faiseur“, ale v těchto urážkách je bohužel i zrnko pravdy. Vypočítavý byzantismus židovského tisku národu předstíral, že nám jej cizina závidí. Ve skutečnosti se ovšem císaři za hranicemi vysmívali a považovali za příznivé řízení osudu, že jim vláda císaře Viléma nabízí vytouženou příležitost k zlomení obávané síly německého národa. Nej-lépe jej znal a posuzoval král E d u a r d V I I . se svým dvorním Židem Sirem E r n e s -t e m C a s s e l e m , když věděli jistě: teď anebo nikdy! Dohoda proto zůstávala i při našich vojenských vítězstvích naprosto klidná. V ě d ě l a , že má hru pevně v ruce. I ti, kdo až dosud žili v omylu, museli již z dopisů caru Mikuláši II. a ve Vídni publikova-ných listů Františku Josefovi I. poznat, že byla pouhou pózou podstata myšlení a jed-nání tohoto chorého a nešťastného muže, celý jeho sebeklam. Z dopisů caru Mikuláši I. vyplývá císařův nedostatek vědomí povinností, které mu před Bohem i lidmi jeho vysoký úřad ukládal, zastíraný šlechtnými slovy „To jsem nechtěl“, „Nejsem žádný vrah“ atd. Hlavní však je zde konečné a nejbolestnější císařovo heslo: „Nechci občan-skou válku,“ které muselo znít velice příjemně prohnáním manipulátorům v Berlíně. Takový projev slabé vůle k vyplnění nejvyšší povinnosti a z toho plynoucího omylu byl vlastně jejích dílem. Taková malomyslná slova měla za následek osud všech ostatních císařových omylů – způsobila pravý opak zamýšleného! Občanské válce ne-zabránil, nýbrž z ní udělal úpornou plíživou chorobu. Císařovo heslo také ochromo-valo všechny představitele starého režimu a nese vinu na dnes mnohým tak nepocho-pitelné lhostejnosti všech těch, kteří měli před Bohem a před lidmi za povinnost za-chránit stát, jež se pak stal kořistí židovsky zorganizovaných zběhů, etapních uleváků i nezletilých velkoměstských křiklounů a rebelů. Nedbání povinnosti těch nejvyšších musí mít vždy za následek totéž i u ostatních.

Tragika spočívá v tom, že asi nikdo nedokáže vystihnout podstatu války lépe než právě císař:

„Jde o boj dvou světových názorů. Bud' ob stojí se ctí prusko-německé pojetí práva, svobody a mravů, nebo anglosaské, což znamená propadnout modloslužbě peněz,“

stejně jako že asi nikdo fakticky nepřispěl tolik k porážce německého světového názoru jako právě císař! Jeho duše byla neplodná: kroužily v ní velké myšlenky, ale žádná tam nemohla zapustit kořeny, a každý nový závan větru je hned odvál. Císař nikdy nepochopil podstatu povinnosti muže i svého vysokého poslání, a bylo mu zcela cizí, co Schiller mínil slovy: „Žij ve svém věku, ale nebuď jeho výplodem; pomáhej svým současníkům, ale v tom co potřebují, ne co chválí.“

Není pochyb o tom, že císař byl svým způsobem idealista, a že vždy „chtěl jen to nejlepší“. Je třeba samozřejmě zcela odmítnout myšlenku, že by snad císař ze své vůle a vědomě, tady záměrně a s rozmyslem přivodil zkázu svého národa i všech ostatních monarchů. „Chtít to nejlepší“ je však vedle skutečnosti jeho destruktivního působení špatnou útěchou a rozhodně nestačí k mravnímu ospravedlnění nejvyššího státního hodnostáře. Treitschke říká:

„Hrát si ruce na dýmajících troskách vlasti a s pokojnou sebechválou říkat ‚tohle jsem nechtěl, nikdy jsem nezalhal,‘ je snad ctností tibetského mnicha, ale rozhodně ne muže.“

Především pak ne muže, kterému Bůh uložil povinnost starat se o svůj národ. Fichte ve své „Politické morálce a věčném míru“¹³⁸ nachází výstižná slova pro vladaře, kteří v sobecké slabosti přivedli své národy do bídy a zhouby. Jsou psána jako by pro dnešek a mj. se tam říká:

„Panovníkům není dovoleno předstoupit a říci: ‚Věřil jsem v humanitu, věřil jsem ve věrnost a poctivost.‘ To může udělat pouze soukromá osoba. Věřil-li v humanitu ve svém soukromém životě a zmýlí se, je to jen k její škodě. Ale jako panovník nesmí strhnout do záhuby svůj národ a s ním všechno, čeho za tisíc let dosáhl, a pak říkat, že věřil v humanitu.“

Zvláště však to byla tak vyhlášená evangelická zbožnost císaře, který k 400. výročí reformace povolal Hertlinga do úřadu kancléře. Císařova zbožnost byla chorá, měla mystický prvek „anglického křesťanství“, a nebyla pro něj vykoupením ze slabosti lidského srdce, nýbrž pouze štítem, za nímž se snažil skrýt nedostatek vůle, a byla ovšem také pohodlným prostředkem k zbavení se nejvyšší odpovědnosti. To všechno ukazuje císařův nejen politicky povážlivý dopis caru Mikuláši II.¹³⁹

Se slovy Bedřicha Velikého: „Úřad císaře je službou národu“ (28. 10.) a s trapným prohlášením (3. 11): „Rád spolupracuji s novou vládou, v níž je tolik sympatických pánů“ uvěřil tento osudný panovník zdání možnosti zachránit hrdou korunu, kterou sám už dávno znehodnotil.

Proto také ono vedení všech ke strachu před pravdou, chronickému sebeklamu a k bezbřehému byzantismu, které jednoho z nejoddanějších státních hodnostářů přimělo k trpkému postesknutí: „Máme opravdu asiatský dvůr.“ Prozíravá spekulace s byzan-

¹³⁸ V originále *Politische Moral und ewiger Friede*.

¹³⁹ Když propustil Bismarcka, telegrafoval vévodovi Bádenskému: „Bylo mi to určeno Bohem a proto tak činím, i kdybych se tím měl zničit.“

tinskými sklony císaře ostatně sehrála osudnou roli také v polské politice. Naléhání na nepravdivé zprávy, o nichž vyprávěli Lichnowsky, hrabě Monts i další, a které měly až do války tak zhoubné následky, znehodnocování řádů, zneuznávání šlechty atd. jsou pouze dílčími projevy tohoto odrození.

Mezi rozšířené omyly patří tvrzení, že císař byl pouze obětí falešných rádců, a že by během války býval vládl jinak, kdyby na něj působil jiný vliv. Skutečnost je taková, že by císař právě takový vliv nestrpěl; rádce si vyhledával podle svého obrazu. Nebyla to snad neschopnost posuzovat lidi, která jej vždy vedla k přehmatu: měl neomylný instinkt k vyhledávání slabých, které potřeboval a chtěl kolem sebe mít. Jeden z jeho nejbližších soudil: „Žije v jediné velké lži, a kdo mu říká pravdu, toho vyhodí.“ Proto také výměna kancléře jen sotva mohla vést ke změně systému. Tento císař, pravý opak velkého Bedřicha, nebyl schopen národního myšlení a snažení. Na Viléma se jako ušitá hodí slova 1 Tm 5,8: „Nestará-li se kdo o svoje a zvláště o domácí své, zapřel víru a jest horší nežli nevěřící.“ – A jedním z nejbizarnějších paradoxů dějin je skutečnost, že Američané císařem darovanou sochu Bedřicha Velikého roztavili na střely dumdum!

Je zcela jasné, že se císař celým svým založením musel stát obětí lichotníků, tedy Židů. Jako ve všem ostatním byl k tomu přímo předurčen. Židé jej stejně jako Eduard VII. znali a stejně jako on uměli využít příležitosti: k vnějšímu obklíčení se přidalo ještě mnohem nebezpečnější sevření vnitřní. Vilém II. se jím stal posledním a rozhodujícím prostředkem k zamýšlenému cíli, s ním a skrze něj zvítězili. Císař pocházel z rodičovského domu, který nebyl nepřístupný židovským vlivům. Když nastoupil na trůn, byl jeden z jeho prvních činů již plně podřízen Judovi: šlo o neuctivé zničení politického odkazu Bedřicha Viléma IV. Pak rychle po sobě následovalo vytvoření nové byzantinské vlády a nové byzantinské dvorní spolčenosti. „Junkeři“, „Východopolašané“ atd. od dvora zmizeli. Na jejich místo nastoupila peněžní šlechta a vysoké finance v dvorských uniformách – nebo také v oblečení do hospody. Velký finančník si mohl klidně dovolit to, co by junkerovi vyneslo trvalou nemilost. Ovšem, byzantismus působí často nejistěji v hospodské kazajce a vykasáných rukávech. Často se tak objevoval Cecil Rhodes, a když byl Roosevelt na berlínské univerzitě očekáván s okázalou pompou senátorských ornátů, přijeli ve fiakru a v nedbalém oblečení. Morgan, Astor, Venderbilt, Armour, a další američtí Velkožidé, kteří nyní ještě více zbohatli z německé krve, přicházeli ke dvoru i na regaty, a nadchli císaře k výroku: „Potřebujeme Američany!“ – Do tohoto císařského kroužku náležel i James Gordon Bennett vzdor všem posměškům, jimiž jeho list císaře zahrnoval. Vztahy dvora se židovskými vysokými financemi byly zkrátka stále těsnější.

Není divu, že jak okolí, tak i myšlenkový svět císaře se stále více dostávaly do internacionalistického a pacifistického vleku Judy, a že německá národní politika se stávala vlastně politikou židovských zájmů. Částečně skrývaným stykem se Schwabachem, Jamesem Simonem, Isidorem Löwem, Carem, Friedländerem-Fuldem, Goldbergerem, Felixem Simonem, Lewinem, Huldshinským, Bodensteinem, Bleichroderem, Mankiewitzem, Rathenauem, Gwinnerem, Weinbergem, Koppelem Arnholdem, Markusem, Ballinem atd. nastával stále radikálnější odklon od všeho, co bylo jeho předkům velké a posvátné, a vršil se omyl na omyl. Nakonec se

císařova vrozená slabá vůle a nesouvislost myšlení vyvinuly v naprostou vnitřní labilitu a bezmocnost.

Na obvyklou severní výpravu císaře roku 1910 byli např. pozváni Rathenau, von Friedländer-Fuld, Mankiewicz, von Schwabach, Delbrück a Gwinner, tedy ze šesti osob čtyři Židé a jeden Polozid; navíc všichni velkofinančníci. Císařský Autoklub se stal ryze židovskou společností. Např. 19. prosince 1913 „Berlínský deník“ s demokratickou hrdostí jásavě oznamoval:

„Všichni čtyři majitelé bankovního domu Bleichröder jsou nyní šlechtici: Hans von Bleichröder, James von Bleichröder, Paul von Schwabach a Albert von Blaschke.“

Tak zasáhlo „přehodnocení hodnot“ samé nitro státu, morek monarchistické páteře. Hohenzollern si zahrával s osudem svého trůnu, spekuloval se šlechtickými privilegii, a z Braniborska dělal semitskou provincii. Walter Rathenau ve své první a ne zcela opatrné knize líčí císařský Berlín takto:

„Podivuhodná to vidina! Uprostřed německého života oddělený a cizorodý kmen, nádherně až nápadně vyparáděný a zaopatřený, s horkokrevným a mrštným chováním. Na pruském pisku asiatská horda! Vynucená přívětivost těchto lidí neprozrazuje, kolik neuhasitelné nenávisti spočívá na jejich bedrech.“¹⁴⁰

Již L a g a r d e varoval:

„Monarchie, která si sama sebe váží a chce v Německu přetrvat, nesmí koketovat se synagogou. Císař zapomněl, že Žid již svým asiatským založením není schopen cítit opravdu monarchisticky a má pro to jen známý duchaprázdný výsměch. Je příznačné, že císař také energicky naléhal na přijímání Židů do důstojnického sboru.“¹⁴¹

Jak mocná byla již tehdy Judova vůle a pevné rozhodnutí nepustit polapeného císaře ze svých sítí, dokazuje E u l e n b u r g ů v případ. Kníže Eulenburg se hlásil ke Gobineauově rasové teorii a nějak se rozneslo, že se snažil v tomto smyslu ovlivnit císaře. Kromě toho se ještě dopustil zločinu tím, že císaře upozornil na knihu Židy tak nenáviděného Houstona Stewarta C h a m b e r l a i n a „Základy devatenáctého století“.¹⁴² To pro Judu znamenalo nebezpečí a velká židovská rada rozhodla Eulenburga eliminovat. Nechceme Eulenburga nijak obhajovat, protože si mnohým byl vinen sám, ale přesto jde o ukázkou, jak se postupuje, cítí-li se Juda ohrožen. Po Eulenburgově pádu byl už císař n e n á v r a t n ě ztracen. Od té chvíle se síť stahovala stále pevněji a pro Judu začala dozrávat bohatá žeň. Když jednou císař v doprovodu přišel do paláce a začal tam v semitském prostředí horovat o časech germánských hrdinů, jeden vtipálek při pohledu na císařův doprovod prohodil: „Ende Jud – alles Jud.“¹⁴³ Tato osudová slova se od té doby stala okřídleným rčením.

¹⁴⁰ Neopatrný je i nejnovější Rathenauův spis *Der Kaiser – Eine Betrachtung (Císař – úvahy)*. Pro psychology je jistě zajímavé, jak tento nejchytřejší ze všech „prezidentů“ stále více obětuje svůj rozum potřebě mluvit sám o sobě. Každý jeho spis je přímo vzornou ukázkou nedobrovolného sebevýsměchu.

¹⁴¹ Kdo uvažuje o rasových a religiózních věcech jako císař, vychází z výroku, kterým kdysi Ballin opatrně odbyl poukazy na své židovství jako hlavní důvod k převzetí vysokého státního úřadu: „Nu což, to se nechá změnit!“

¹⁴² V originále *Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhundert*.

¹⁴³ Nepřeložitelná parafráze rčení „Ende gut – alles gut“ (Konec dobrý – všechno dobré); pozn. překl.

Tak povstala proslulá „čínská zeď“. Pro Židy měla tisíce dveří a dvířek, pro Němce během války ani tu nejmenší skulinku, byť i byli knížecí krve. K císaři měl zcela volný přístup nejen „milý Katzi“ (Katzenstein), nýbrž i všichni ostatní „Katzzi“. Tyto osoby mohly k císaři přicházet i bez ohlášení. V živé paměti je ještě osudová role, kterou sehrál především Ballin, hrdina německo-rakouského vystěhovaleckého skandálu a velký škůdce německé národní síly. Člen francouzské vojenské komise v Berlíně Ambroise Got psal pod titulkem „L'Allemagne après la débâcle“ o rozhodujícím podílu Židovstva na německé porážce. „Židovství bylo vždy protikladem německosti.“ – Got pak píše, jak Židovstvo již v „císařském Německu“ dokázalo proniknout do státního aparátu i do parlamentu, ale hlavně jak se mu podařilo obklíčit neprodyšně trůn, jak byli „Ballin, Walter Rathenau, James Simon atd. nepostradatelnými důvěrníky Viléma II., zatímco bratři Weinbergové se tlačili kolem korunního prince, a dokonce i tak nepatrné knížectví jako Lippe-Detmold mělo svého všemocného dvorního Žida Epsteina“. Got dále velice zajímavě píše o pronikání Židů i jejich přísluhovačů („acolytes de juifs“) a líčí, jak Bethmanna-Hollwega, který podle jeho názoru byl sám židovské krve, těsně obklopovali lidé tohoto druhu jako Riezler, Delbrück, Freund a Lewald. „Izraelitský rodinný list“ přinesl v březnu 1915 rozhovor svého washingtonského spolupracovníka s německým vyslancem Bernstorffem, jehož činnost v Americe byla pro naši vlast nekonečnou řadou pohrom. Bernstorff měl prohlásit následující:

„Žádný anglický nebo americký Žid nemá ve své zemi takové postavení jako pan Ballin v Německu. Německý císař nazývá mnoho židovských pánů svými přáteli. Židé si tam ... již vytvořili velmi silnou pozici.“

Znalci dvorního zákulisí ujišťují, že císař chtěl v listopadu 1908 abdikovat, ale že od svého rozhodnutí na Ballinovu domluvu upustil.

Juda byl kolem císaře nejen v Berlíně, ale také v hlavním stanu. K židovské válce patří i něco takového. Tuto válku se všemi peripetiemi lze také charakterizovat jako boj Judy o císařovu duši. Židovský novinář Walther Steinthal, Riezlerův prognostik a synovec ředitele Německé banky Maxe Steinthala, 27. října 1913 psal:

„Proto jsou dnes na místech, kde se určuje náš osud, zapotřebí muži chladného a střízlivého rozumu, počtáři, prognostici materiálních hodnot. Bylo by vůbec možné nehledat je v řadách židovské rasy? Byl to snad mylný instinkt, který císaře přiměl pověřit ministerským úřadem pana Dernburga, synovce talmudisty Hirsche Dernburga? Je snad chybou podporovat takový obyčej? ... Proto potřebujeme takové počtáře víc než diplomaty.“

Již o rok dříve publikoval Walther Steinthal úvodník,¹⁴⁴ který je jakousi kvintescencí mamonářské ideologie režimu:

„Vládnout dobře Německu dnes znamená být dobrým počtářem, a tím Sémovi potomci vždy byli. ... A nesvědčí snad o Vilémově dobrém vladařském instinktu skutečnost, že

¹⁴⁴ „Montagszeitung“, 10. 6. 1912.

kdykoli v choulostivé situaci potřeboval dobrou radu, pozval si do zámku Ballina, Rathenaua a Friedländera?“

Walther Steinthal pak na jiném místě říká:

„Sympatický sklon císaře nedbat na rady plavovlasých mužů průmyslu a obchodu ... jej vždy v poslední chvíli uchránil před chybným krokem.“

Pro německý národ je také velmi trpké to, co psaly „Liberální noviny“¹⁴⁵ u příležitosti výročí císařovy vlády:

„Jako princ i jako korunní princ byl obklopen svatoušky a antisemity. ... Nikdo od něj neslyšel podobné slovo jako od jeho otce, že antisemitismus je největší hanbou století, ale nyní je už sám tak bez předsudků, že v něm antisemité spatřují svého odpůrce. Nemohou mu odpustit, že do svého okolí přibíral i muže židovské krve. Když byl ještě princem a antisemité jej měli za svého, spatřovali v něm zbraň proti liberalismu císaře Bedřicha. Je opravdu ironií dějin, že nyní antisemité Viléma považují spíše za anglického než pruského.“

Jak krutý výsměch, když Rathenau dnes ve své knize „Císař“¹⁴⁶ říká:

„... Musel milovat všechno, co pro něj bylo smrtelné, a pronásledovat všechno, co by jej mohlo zachránit.“

Že císaře naprostá ztráta zdravého instinktu nakonec zahubila, se stalo nejen jeho neštěstím, ale i neštěstím celého národa. Toužil po roli Ludvíka Filipa a nakonec našel jeho osud. Polní maršál von Boyen¹⁴⁷ říká:

„Nejtěžším z břemen, které národy na svých bedrech obvykle snášely, je vliv, který v zákulisí měli na vládní záležitosti panovníkovi oblíbenci bez odpovědných veřejných úřadů.“

Tak přišlo Německo o svého císaře. Anglický list „Jewry“ v srpnu 1920 psal: „Židé v Německu vyrazili s císařem dveře a vládou tam bezohledně dál.“ – Židé císaře dokonale využili v každém ohledu. Nešetřili kadidlem a myrhou a v jejich dýmu mu ukradli žezlo. Když pak už nebylo co mu vzít, nechali jej jít svou cestou, kterou musejí dříve či později nastoupit všichni, kdo se spolčí s Judou. Když se císař až příliš pozdě v posledním prozření chtěl bránit proti chystanému osudu, Židé prostě padělaným abdikačním prohlášením, falešnými zprávami o krvavé občanské válce v Berlíně a podobnými manévry nastolili „fait accompli“.¹⁴⁸ – Závěrečným aktem tragédie německého císařství byl židovský podvod. Takto skončil boj s Bismarckovým stínem.

¹⁴⁵ V originále „Freisinnige Zeitung“ č. 138 z 15. 6. 1913.

¹⁴⁶ V originále *Der Kaiser*.

¹⁴⁷ *Denkwürdigkeiten I*, str. 84.

¹⁴⁸ Tj. danou, hotovou věc; pozn. překl.

XII

Hospodářský mor

V hrubých rysech jsme si právě předvedli, jak se Juda zmocnil politických prostředků Němců, a nyní nám zbývá stručný přehled způsobů ujařmení německého hospodářství. Zde jsou věci i pro nezasvěcené mnohem viditelnější a srozumitelnější. Obecně známé jevy jsou např. židovský konkurenční boj, jejich hospodářské metody, tíživý problém židovských obchodních domů atd. Cílem Judy při jeho loupeživém tažení je všude mobilizace a likvidace. Jsou „mobilizovány“ duševní i fyzické hodnoty, a to především základní hodnoty. Mobilizovat zde ovšem znamená uvést do pohybu, rozkolísat a vykořenit, tedy udělat z hostitelského národa lidi bez domova a bez vlasti! Židovští kulturní nomádi se snaží všechno „znomádizovat“.¹⁴⁹ Věčný nomád Ahasver je ztělesněním věčného neklidu, který je mu životní potřebou, a do nějž chce strhnout i všechno ostatní. Odtud pochází nespoutaná zášť proti všemu pevnému a domorodému, v našem případě proti německému střednímu stavu¹⁵⁰ a pozemkovému vlastnictví, zde je kořen výsměchu všemu, co je jiným „nezadatelnými“ hodnotami. Nicméně navzdory všemu židovskému – spolehlivě zajištěnému – majetku jsou socialistická nenávist k pojmu vlastnictví a myšlenka „socializace“ ryze židovským vynálezem. Mobilizovat tedy znamená současně kapitalizovat, tzv. proměnit hodnoty v pouhé zdání, v poukázky na cizí pracovní sílu. **Není nic kapitalističtějšího než socialistické nepřátelství k vlastnictví.** Pod bohatstvím Žid rozumí vždy vlastnictví kapitálu. Bohatství a vlastnictví však v tomto smyslu naprosto nejsou totéž, což se bohužel často přehlíží. Čím více vlastnictví se „misera contribuens plebs“¹⁵¹ odebere, tím větší bude zástup proletářů a tím také tučnější renty těch, kteří jsou v Rathenauově státním donucovacím

¹⁴⁹ Zde je třeba čtenáře upozornit na velice užitečnou Wahrmondovu knihu *Gesetz des Nomadentum* (*Zákon nomádství*), Deutscher Volksverlag, München. – Žid vede i dnes „svatou válku“ proti lidstvu. Tato „svatá válka“ potrvá tak dlouho, až bude všechno nežidovské zničeno nebo podmaňeno. Odtud pocházejí všechny bohužel tak dobře nám známé jevy lichvy, podvodu a podobných židovských praktik. Židovský národ pouze dočasně „táboří“ mezi cizinci. Rovněž nejvyšší rabinát „táboří“ na „poušti pronárodů“, jak dokazuje rabínský podpis: „Já, rabin XY, c a m p i r e [tábořící] v Hamburku ...“ – Židé se považují za vojáky na pochodu, tábořící ve skrýších a ukryté pod falešnou vlajkou; proto je také pouhé slovo „Žid“ považováno za nepříjemné odkrytí masky. Ve zmíněné „svaté válce“ jsou velké ústředny jako New York, Berlín, Vídeň, Frankfurt atd. polními tábory a současně sídly vrchních velitelství armád.

¹⁵⁰ Po nástupu mírových podmínek pak židovsko socialistický list s podlézavou horlivostí psal: „Luxus středostavovské politiky ... si už nemůžeme dovolit. Potřebují-li v nějakém podniku např. 3 hodiny k výkonu, na který jinde stačí 2 hodiny, pak musí první z podniků jednoduše zmizet.“ – Všim je dnes zavádění mechanizace, tj. umrtvení skutečného hospodářství a zotročení lidí. Jen kdyby naši dělníci tušili, jak jejich „předáci“ již dávno připravovali hospodářské plány Dohody! Starý napravený socialista Oberwinder již před desetiletími řekl: „Bude-li sociální vývoj pokračovat tímto způsobem, pak se potomci dnešních dělníků dožijí toho, že v podnicích internacionálních finančních společností bude dozor nad nimi svěřen Hotentotům a Zulukafrům.“ Takový je smysl „Wilsonova míru“, jemuž se mohou obdivovat pouze političtí hlupáci a tluchubové.

¹⁵¹ Tj. bídnému, poplatnému lidu; pozn. překl.

hospodářství organizátory, dohlížiteli, šmelináři a vůbec vládci. Němci to však rozhodně nebudou!

Je vcelku známo, v jak velké míře byly již před válkou hospodářské síly Říše pohlceny Judou. V průběhu války pak Juda – podporován hospodářskými opatřeními židovsky zaměřené vlády – mohl své dalekosáhlé plány realizovat v až zarážejícím rozsahu. Socialisticky nadiktovaná nucená správa, Rathenauovo válečné hospodářství, i mobilizace a likvidace německého národního majetku válečnými půjčkami byly drtivou mašinérií velkého Monnay Makera. Z tohoto pohledu jde o skutečně mistrovské dílo sražení hospodářské síly sedmdesátimiliónového národa na úroveň senegalských negrů. Z pohledu německého národního hospodářství jde o šílený bankrotářský systém. Jeho výrazem bylo potlačení produkce a „zbožnění“ ochodu, o úředně okolkované korupci, státní podvrácení morálních zásad soukromého i veřejného života, o nerovnost pod heslem rovnosti, slovem o vyhladovění a zotročení Němců.

Jsou lidé, kteří se právem domnívají, že právě to je záměrem a smyslem. O následcích těchto Judou násilně zavedených metod dnes nepochybuje snad již nikdo. Monopolizace a centralizace vytváření hodnot spolu s likvidací svobodného soukromého hospodaření a p o c t i v é soutěže dělá z vlastníků monopolů a b s o l u t n í p á n y n a d c e n a m i . V jejich čele krácejí podivné válečné společnosti, jejichž nepředstavitelné zisky by u každého soukromníka byly považovány za lichvu. – V podstatě jde o vynucené požidovštění všech, kdož se podílejí na „systému“. Slýcháme k tomu stydlivé omlouvání: „Ano, ale když ne já, tak to udělají ostatní! Nelze se tomu uzavírat!“ A výsledek toho všeho? Přízemní židovský materialismus, divoký tanec kolem zlatého telete se všemi z toho plynoucími jevy, rafinované obcházení zákonů a rozkladná touha po požitcích. Tanec smrti nestydatých kostýmů a odporný žert „plesů pro nezaměstnané“ je košer závěrem této smutné písničky.

Otcem válečného hospodářského systému je Žid W a l t e r R a t h e n a u .¹⁵² On byl také jedním z největších Steinthalových „prognostiků materiálních hodnot“. Jeho oslavovatel a šéf osobní reklamy Stephan Zweig jej nazývá „mimořádným mužem, jehož činy za války patří těm k nejúžasnějším a nejtrvalejším, ... hlasem volajícího na poušti zmechanizovaného světa [!], hrdinou schopnosti, praktického, etického i reliгиозního smyslu“. – V tomto obdivném blábolu je však přece jen nedobrovolné doznání: Opravdu jde o metodu, přesně vypočítanou na těžkopádného německého Honzu, kterou rasová chtivost zahluje do pláštiku pseudomorálních frází. Bethmann je ostatně přeložil do politického jazyka. Z naprosto neidealistického i bezideového materialismu se stává „idealismus“, z ryzího mamonářství a bezduchých obchodních praktik tu rázem máme „etiku“. A právě to na znalce problematiky působí tak nechutně a odpudivě, že vede až k fyzickému odporu. V politické oblasti jsme tyto praktiky Bethmannova režimu poznali v plné míře při záměně každé politické porážky ve vítězství. Zvláště charakteristické to bylo během marocké krize v dopisu císaře caru Mikuláši z 19. srpna 1905: „Marocké záležitosti jsou upraveny k naší plné spokojenosti. Co bylo podepsáno, bylo podepsáno. Bůh je pánem naší vůle.“ – Je bohužel také pravda, co psal list „Morning Post“ 22. června 1917. „Přátelé Německa dříve či později upadnou do neporozumění a rozepří.“ – Právě proto naše tak zvaná politika působila na zahraničí dojmem obrovského pokrytectví a prolhanosti. Podle tohoto receptu ovšem

¹⁵² Lze jen doporučit výborné dílo Walthera Lambacha *Diktator Rathenau*.

pracuje Žid jen v Německu; v Americe a v Anglii právě opačně, protože se vždy obratně přizpůsobuje svému okolí. Proto tam nejen modloslužba mamonu, ale i politika působí čestnějším dojmem!

Rathenau je vynálezcem a tvůrcem židovského válečného hospodářství v Německu a jeho oddaný Stephan Zweig jej za to hlasně oslavuje. Třetí den po vyhlášení války přišel Rathenau za šéfem válečného departementu. „Venku hlomoží lidé, celá zem jako hypnotizovaná zírá jen na armádu a jásá nad kanóny a zeppelinů. Avšak zde uvnitř v tajemných komnatách ministerstva války bylo několik lidí fascinováno i znepokojeno dalekosáhlými Rathenauovými myšlenkami. ... Příštího dne již Rathenaua přijal pruský ministr obrany ve své pracovně. Bylo 9. srpna dopoledne a jak se již dnes ví, šlo o den nejvýznamnějšího tajného rozhodnutí v této válce.“ – Jistě, protože toho dne dosáhl Juda definitivně vítězství nad německým hospodářstvím; od té doby mu bylo zcela podřízeno a dostalo se mu k tomu jako výkonného orgánu státních mocenských prostředků. V zahraničí se z toho radovali. Když se ještě Anglie musela obávat porážky, psalo se:

„Jestliže vy Němci vyhrajete válku, pak se podle dr. Rathenaua musíte vzdát naděje na svobodu vás samých, vašich dětí i vnuků!“

Z Rathenauova spisu „Nové hospodářství“¹⁵³ vybírali naši nepřátelé celé odstavce a používali jich v letácích, které shazovali z letadel našim jednotkám v poli! Komunistický mor nebyl našemu národu naočkován 9. listopadu 1918, nýbrž 9. srpna 1914. Očkujícím je samozřejmě Žid. Již v právě jmenovanému spisu Rathenau říká: „Hospodářství už není věcí jednotlivce, nýbrž celku.“ – A protože mu zjevně nestačila ani Zweigova reklama, předal veřejnosti následující přiznání, které by jakýkoli komentář jen oslabil:

„Když jsem se nikoli dobrovolně, nýbrž donucen nezbytím, poprvé a naposled přiblížil soukolí státu, podařilo se mi nepatrnými nástroji své hlavy i rukou a s německou [!] vůlí vytvořit to, co by se jednotlivci nikdy nepodařilo: nový hospodářský řád, který nemůže nikdy pominout a chová v sobě zárodky všech budoucích hospodářských reforem.“

Rathenauem vynalezené nucené hospodářství je ostatně starý vynález z časů francouzské revoluce, stejně jako celý náš nový režim není ničím jiným než vykopávkou starého zaprášeného copánku, opakováním dávno překonaných francouzských dětských nemocí, a proto by nikdo neměl vážně věřit, že děláme nějaký vysoce rafinovaný experiment k oklamání ostatních národů. Občas to bylo pro německou politiku štěstí, později neštěstí, a dnes je to načisto naší zkázou. Tedy také Rathenauovo nucené hospodářství s jeho pomatenou centralizací, nejvyššími cenami a lístkovým systémem, nekonečným stáním ve frontě, umělým omezováním produkce ve prospěch monopolního hospodářství je – pouhý plagiát! Je si to ostatně možné všechno přechíst v Taineho „Založení moderní Francie“ (2. svazek III. části). A nakonec půvabné zjištění: vynálezcem tohoto systému byl Pařížan *Sauvegrain* alias *Kornberger*.

Nucený systém a válečné hospodářství, v jehož ředitelstvích zčásti seděli i vysocí aktivní státní úředníci, ovšem dával „zelenou zdatným“, a to především těm z Haliče, zatímco současně ubíjel střední stav a jádro průmyslu i poctivého německého obchodu.

¹⁵³ V originále *Die Neue Wirtschaft*.

Burzovní a grünerský podvod z let 1871 až 1873 byl neškodnou hříčkou proti zážitkům z tohoto systému.

Když v říjnu 1916 rozpočtový výbor Říšského sněmu v zájmu posílení armády rozhodl o vypracování statistiky všech osob, zaměstnaných ve válečných společnostech, a dotazníky měly obsahovat i obvyklou kolonku o náboženství, zdvihl se ve všežidovském tisku obrovský povyk. Sociální demokraté jako Judův anděl strážný proti tomu přirozeně zuřivě hlasovali. A ještě jedna drobnost. Ve výboru, který měl na starosti „valutovou politiku“ a častokrát zabránil dovozu levnějších potravin ze zahraničí, seděl na vedoucím místě pan Jacques Meyer. V mírových časech byl zástupcem pařížské firmy Dreyfuß & Co., která ještě za války byla zapletena do miliónové lichvářské aféry s obilím. V jedné zprávě z Holandska (červenec 1919) jsou stížnosti na pány z valutového výboru. Mimo jiné se tam říká:

„Bylo zjištěno, že pánové z výboru využívají zdejšího pobytu především k tomu, že v Německu nakoupené zboží, k jehož vývozu si mohli obstarat vývozní povolení snadněji než ostatní smrtelníci, zde prodávají a vzhledem k špatnému kurzu marky na tom nesmírně vydělávají. Zda v důsledku toho Německo trpí nedostatkem potravin, o to se tihle pánové nestarají a mají zde už tolik majetku, aby tu klidně mohli zůstat. Bylo by nanejvýš žádoucí zjednat všemi prostředky pořádek ve výboru, který nese nemalý podíl viny na neštěstí Německa a tam panujícího bezútěšného stavu.“¹⁵⁴

V holandských, skandinávských i švýcarských novinách se neustále píše o tom, že německé nucené hospodářství a zvláště jeho valutový výbor znemožňují dostatečné zásobování Německa. Herder kdysi řekl:

„Ministerstvo, v němž platí pouze slovo Žida, domácnost, v níž má Žid všechny klíče od skříní a pokladny, město, oblast, kraj, v němž Židé o všem rozhodují – to jsou nevysušitelné pontinské bažiny. Podle starého přísloví, kde je zdechlina, slétají se supi, a kde je hniloba, hemží se to hmyzem a červy.“

Protože bylo za války veřejné diskutování židovských věcí policejně zakázané, obracely se trýzněné kruhy obyvatel – ovšem nadarmo – na německá knížata. Z jedné takové petice, opravdového výkřiku zoufalství, si zde pro pochopení souvislostí uvedeme následující příklad:

„Vedoucím veškerého hospodářského života Německa za války je z titulu ředitele říšského ministerstva vnitra tajný rada Lewald z kmene Levi. Mj. mu podléhá správa obsazeného ruského Polska i potravinářství. Říšský dozorčí úřad pro ceny potravin umístil pana Lewanda přímo do obchodních místností tajného komerčního rady L a n d a u a, který je rovněž mosaické provenience. Pan Landau sám pak funguje jako adjutant obvodního berlínského velitelství a má tak k dispozici osobní data všech generálů ve Velkém Berlíně. Kromě toho je místopředsedou Pomocné jednoty německých Židů. Vydávání výjezdních i vstupních povolení pro ruské Polsko přidělil pan Lewald dvěma místům: na hlavním velitelství berlínské gardy je vydává tajný rada major von Herrmann (pokřtěn 1886, baronizován 1906, syn burzovního makléře, příbuzný s majitelem bankovního domu Warschauer und Mendelssohn), a má tak v ruce veškeré pasové záležitosti pro Východ. Druhé takové místo u hlavního velitelství v Poznani zase ob-

¹⁵⁴ „Deutsche Zeitung“ z 21. července 1919.

hospodařuje zemský rada von Marx, rakouský Hebrej, který se u Jeho Veličenstva těší mimořádné přízni stejně, jako je pan von Herrmann důvěrným přítelem kancléře. Švagr von Marxe, pan Goldschmidt (blízký příbuzný císařem do šlechtického stavu povýšeného frakfurtského von Goldschmidta-Rothschilda), se hlásil jako dobrovolník ke službě v anglické armádě. ... Dokonce i v tak malých spolkových zemích, jakou je např. Lippe, je řízení důležitých zemských záležitostí v rukou Židů. V Detmoldu třímá žezlo ve Vratislavi narozený pan von Eppstein. Jako pomocník v lazaretu se protekcí stal v 36 letech poručíkem, jako Prus dostal od knížete z Lippe titul profesora a železný kříž 1. a 2. stupně.“

K vnitřní struktuře válečných společností si zde uvedeme alespoň jeden příklad. Dozorčí rada válečné akciové společnosti pro kovy se skládala ze 14 osob, z nichž byli pouze dva Nežidé: Wilhelm Ashoff, Theodor Berliner, dr. Hugo Cassirer, von Herzberg, Arno Hirsch, Norbert Levy, Hugo Natalis, Heinrich Peierls, Georg Schwarz, Richard Fewis, dr. Fritz Warberg, Philipp Wieland, Leo Wreschner, August Eberhardt, dr. W. Rathenau jako zástupce ministerstva války a tajný rada Römhild za ministerstvo obchodu a živností. Pracovní komisi tvořili H. Peierls, A. Hirsch, C. Natalis, Th. Berliner, dr. H. Cassirer, A. Eberhardt a N. Levy. Vzhledem k procentnímu zastoupení Židů na celkovém obyvatelstvu tedy výrazný nepoměr. Není tudíž divu, že při takovém systému dostávaly nejlepší zakázky židovské firmy, a to vzdor neslýchaným cenovým požadavkům. Německé firmy a drobní výrobci se k zakázkám dostávali pouze přes židovské zprostředkovatele a za ne právě malé provize. Rozmanité válečné společnosti a podobné instituce viděly svou hlavní úlohu v přihrávání všech velkých vojenských zakázek židovským firmám a agentům. Rovněž vojenskými intendaturami byli němečtí drobní výrobci ustavičně odmítáni a naopak zaměstnávání židovští agenti, i když třeba o konkrétním zboží neměli sebemenší vědomosti. Když měla být např. pruská jednotka vybavena do pole 2 000 metrů čokolády, nedostala zakázku místní čokoládovna, nýbrž židovský výrobce konfekce (!) z Berlína.¹⁵⁵ O podrobných zkušenostech zvláště s výběrem velkých dodavatelů by se nechala napsat objemná kniha.¹⁵⁶ Jakže to řekl upřímně otřesený pan Landau?

„Měl jsem možnost nahlédnout do Židy obviňujících materiálů z časů války. Jejich zveřejnění by vedlo k zabíjení Židů na ulicích. Je mi líto, že Židé zavdali příčinu k vzniku takových materiálů a nabádám vás k hlu-

¹⁵⁵ Srovnej Otto Armin, *Die Juden in den Kriegsgesellschaften und in der Kriegswirtschaft*, Deutscher Volksverlag, München 1921.

¹⁵⁶ Bohaté zkušenosti podobného druhu jsou i z ostatních oblastí. V dubnu 1919 vystoupil Svaz charlottenburských řezníků s následujícím protestem: „Našemu svazu je známo, že židovští řezníci našeho města jsou zásobováni pouze nejlepším čerstvým masem a nikdy nedostávají konzervy ani nasolené maso. Zatímco tedy židovské obyvatelstvo je znamenitě zásobováno prvotřídním masem s vysokou výživnou hodnotou, musí se ostatní, zvláště dělnictvo, spokojit s méněcennými konzervami a nasoleným masem, a ani toho není vždy dostatek. Svaz řezníků rozhodně protestuje proti tomuto nespravedlivému přidělování ...“ Případy podobného druhu se staly předmětem interpelace občanské frakce městských zastupitelů v listopadu 1919. („D. Tageszeitung“ z 10. listopadu 1919.) Rovněž na zásobování cukrem a moukou bylo mnoho podobných stížností. V polovině května bylo na zasedání městské rady v Herfordu konstatováno, že 13 židovských rodin dostávalo místo margarínu vždy jen čerstvé máslo. Rozhodnutí rady, kterým se tomuto darebáctví zamezilo, Židé drze označili za „krajně netolerantní“. Tak by se dalo pokračovat ještě hodně a hodně dlouho!

boké vděčnosti sociální demokracii, jejíž vítězství bylo jedinou záchranou Židů v Německu.“

Nakonec zbývá jen poukázat na pozoruhodnou skutečnost, že si i nejvyšší říšské vedení nechávalo radit od Židů ohledně potravních zásobovacích poměrů. Skuteční odborníci byli považováni za předpojaté! Ostatně dodnes zůstává záhadou, jak bylo možné, že ještě krátce před válkou mohlo obrovské množství německého obilí zmizet k spekulativnímu prodeji za hranice do Anglie, Francie a dokonce i do Ruska. Namísto naléhavě nezbytné a svazem rolníků po léta požadované hospodářské přípravy hospodářské oslabení. Proč asi?

XIII

Vysoké finance

Jedno zasahuje a zapadá do druhého. Velké dílo „mobilizace“ všech německých hodnot dosáhlo svého naplnění s pomocí a pod ochranou odrodilé německé státní moci. Vykořenilo nás mravně, politicky i hospodářsky, a udělalo z nás lidi bez vlasti tím, že tyto hodnoty přeměnilo v židovský nebo přinejmenším Židy ovládaný úvěrový kapitál. Pod zavádějícím antikapitalistickým heslem se u nás rozšířil kapitalismus. Jen tak na okraj: nikdo by si neměl myslet, že se tento kapitalismus obává budoucích daní nebo reparačních nároků Dohody! Ta rozhodně nehodlá odstranit kapitalismus, s nímž je ostatně neoddělitelně spojena, nýbrž chce mít na nedohlednou dobu zajištěné renty, a to ani ne tak ve formě kupónů jako v podobě pracovních výkonů, otrockých služeb! Konfiskační daně povedou k obrovským kreditním a lombardským obchodům. Co je jednomu jed, bývá druhému med! Trpícím nebude Žid, nýbrž ten druhý; Žid je vítězem!

Nyní ještě alespoň krátce k socializaci. Také zde jsou věční nevěřící, kteří považují za vyloučené, aby Židé měli zájem na takovém hospodářském převratu. Jak mylná je taková představa, je snad dostatečně zřejmé ze všeho výše řečeného. Nelze popřít, že Židé, a to kapitálově mocní Židé, socializaci nejen vítají, nýbrž i přímo podporují. Proč se tak děje, je nadmíru prosté: socialismus pod klamnými hesly ve skutečnosti nikdy nebojoval proti kapitálu, nýbrž proti produktivní práci a jejím představitelům. Hospodářsko politické střety posledních desetiletí se chápou nesprávně, jsou-li pokládány za boj mezi kapitalismem a socialismem. Socializace nikdy nebyla namířena proti kapitálu jako takovému a především ne v jeho koncentrované bankovní podobě, nýbrž výhradně proti svobodě samostatných producentů, skutečných vůdců práce. Jinak řečeno, hrdá loď německé práce má být pirátsky přepadena a potopena. Socializace v dané podobě neznamená odstranění kapitalismu, nýbrž naprosté postavení tvořivých národních sil do služeb kapitalismu. Dosud byl kapitál v zásadě jen nástrojem, pouhým prostředkem, napříště má být jako neosobní osobnost naprostým pánem celého hospodářského procesu. A to je také jediné, oč tu jde!

Z právě řečeného každopádně vyplývá, že židovský velkokapitál nemá sebemenší důvod stavět se proti takové socializaci, která není ničím jiným než kapitalistickým komunismem internacionálních finančních společností ke škodě německých pracujících. Je snad náhoda, že sovětský režim v Rusku uděluje americkému a anglickému velkokapitálu stále nové a velmi výhodné „koncese“? Dopisovatel londýnského listu „Globe“ v Petrohradě George Pinter-Wilson vysvětluje podstatu bolševismu následovně:

„Bolševismus je vyvlastnění všech křesťanských národů Židy celého světa tím způsobem, že napříště v rukou křesťanů nezůstane žádný kapitál. Všichni Židé již sdružili ve svých rukou celý svět a ovládají jej podle své libosti. Všechny křesťanské národy se proto musejí semknout a tohoto moru se zbavit.“

Není tedy příliš divu, že oddaný agent všežidovských financí, tj. náš židovský tisk, socializaci přímo žije a dokonce občas zaútočí na většinovou socialistickou vládu, která podle něj postupuje příliš pomalu. „Frankfurtské noviny“ psaly otevřeně o postavení „metod kapitalismu do služeb ideje socialismu“, a „Berlínský deník“ zase podněcuje nezávislé a spartakovce proti scheidemannovcům: „Socializační zákony by daly dělníkům kamení místo chleba a jsou pouhým blufem.“ – Na stejnou notu zpívají i další noviny. Ze všeho je zřejmé tolik: na práci je zde Němec. Může fárat do dolů nebo tvořit v konstrukční kanceláři, avšak posouzení a ohodnocení jím vytvořeného je věcí Židů. Jean Drauet měl bohužel pravdu, když v časopisu „La Vieille France“ (184/1920) psal:

„Není snad Německo typickou židovskou kolonií, kde Židé mají peníze a Němci jen uklízejí ulice a otročí ve službě Židů?“

Ještě nikdy nebyl žádný národ tak nestydatě pokořen a zesměšněn jako Němci Židem.

Jsou-li ještě dnes někteří ideologové v sociální demokracii jiného mínění a věří, že pouze používají Žida jako nástroje, pak jim můžeme říci jen tolik, co bylo vyřčeno již výše ohledně politického spojení mezi Judou a sociální demokracií: Myslí si, že manipulují, ale sami jsou postrkováni, doufají, že mohou Judu využít, a nejsou ničím jiným než ubohými tažnými herkami v cizím postroji. Přesto mnohému stačí ke štěstí, když může být kouřovou clonou, třeba by byla jen pro cizí božstva. Zespolečenštění je chladným výpočtem a kalkulací „prognostiků materiálních hodnot“ a stane se zlatým dolem pro ty, kdo nejsou nikdy uspokojeni a jimž „spočívá na bedrech neuhasitelná nenávist“.

Po převratu se sešlo valné shromáždění akcionářů AEG.¹⁵⁷ „Prezident“ společnosti Walther Rathenau po schválené zprávě prohlásil: „Správní rada AEG vítá politický převrat Německé říše.“ Poté bylo rozhodnuto o zvýšení dividend!

Co je jednomu med, bývá druhému jed!

¹⁵⁷ Allgemeine Elektrizitätsgesellschaft.

XIV.

Socializace

Při takovém trendu je přirozené, že během války byl na místo jakéhosi hospodářského kancléře povolán jednostranný bankovní odborník Helfferich, který měl jak známo pováživý vliv i na vnější válečnou politiku. Jeho pamětní spis z roku 1916 proti ponorkové válce je neodpustitelný a nemohl být odčiněn ani obrátným tahem v lednu 1917. Německo děkuje za mnoho těžkostí tomuto člověku, kterého císař nazýval „svým mužem“.¹⁵⁸

Jestliže už pověřením Dernburga jedním z nejvyšších státních úřadů r. 1916 bylo zahájeno převádění státní politiky na jednostrannou bankovní politiku, pak po válce se to už zjevně a beze zbytku dokončilo. Není bez zajímavosti, že i časopis „Banka“¹⁵⁹ v březnu 1917 mluvil o „spolupráci bankovního vedení a vlády státu“. Co z toho nakonec pošlo, to dnes tak bolestně vidíme a pociťujeme na vlastní kůži. Navíc je velký omyl si myslet, že znalec bankovních technik a velkofinančník musí být jaksi automaticky i odborníkem na finanční politiku státu. Také za tento omyl jsme museli draze zaplatit. Kdyby nám to však býval tehdy někdo vymlouval, byl by označen za šosáka z Kocourkova. Když bylo později již dosaženo určitých výsledků, vystoupil dokonce židovský ministr Schiffer před Národním shromážděním a bez uzardění prohlašoval, že „Hindenburgův program napáchal obrovské škody“ a že „naše financování války nebylo jak v příjmech tak ve vydáních bezúhonné, a dále že se promarnily obrovské částky, jimiž se obohatili mnohdy morálně velmi pochybní lidé“. – Opravdu typicky židovské farizejství! Bylo to vidět ve velkém i v malém, a především na podpoře akciového kapitalismu. Ukazuje to např. novela kolkového zákona z roku 1918, která nerozlišováním mezi spekuláčními a poctivými obchody viditelně zvýhodňovala spekulaci s cennými papíry. Rovněž nízké zdanění obchodů s akciemi a podstatně vyšší zdanění normálních vzájemných obchodů veřejnosti jasně ukazuje vědomé a cílené zvýhodňování spekulativních záležitostí. Nelze tedy popřít jasnou snahu udělat z burzy a velkobank absolutní vládce národního hospodářství. Když byl během války v Říšském sněmu vznesen dotaz, zda banky jako takové rovněž konají svou pomocnou vlasteneckou povinnost, vedoucí válečného úřadu bez uvedení konkrétních údajů přisvědčil a dále o věci odmítl mluvit. Dlouholeté hájení válečných zbohatlíků dodává této finanční politice příznačnou příchut'. Válečnou šmelinou a spekulací zbohatlí lidé měli dost času k převedení svých peněz do bezpečí, zvláště když všechny zákony o omezení vývozu kapitálu jsou v praxi zhola neúčinné, jak dobře ví každý finanční praktik. Přepisování kapitálových investic, které se již po léta na burze praktikuje, je zcela viditelně únikem kapitálu do ciziny.

¹⁵⁸ Na druhé straně je Helfferichovi třeba počítat jako nemalou zásluhu, že se neohroženě pokusil eliminovat jednoho z nejnebezpečnějších židovských politiků, říšského škůdce Erzbergera. Ještě lepší by ovšem bylo, kdyby Helfferich svých znalostí materiálů použil ještě v době svého úředního působení. Je mu rovněž ke cti skutečnost, že bezohledně vystupoval proti pustošivému revolučnímu hospodářství. To nám ovšem nesmí bránit v otevřeném vyjádření našeho náhledu na jeho dřívější činnost.

¹⁵⁹ V originále „Die Bank“.

Do semitského bankovního systému zakořeněný akciový kapitalismus byl motorem financování války a do jeho sýpek plynula bohatá žeň. Principem a cílem této burzou a bankou určené finanční politiky byla likvidace veškerého národního bohatství ve smyslu výše řečeného. Dělo se tak financováním války prostřednictvím válečných půjček. Tyto půjčky znamenají proměnu národního majetku skrze banky na pouhé stvrzenky, tzn. poukázky na budoucí otrockou práci. Německý provozní kapitál se téměř zcela ubíral touto cestou. Tím se veškerý německý národní majetek¹⁶⁰ z největší části dostal jako akciový kapitál do bezprostřední majetkové sféry burzy. Německá hospodářská síla je spoutána Judo-vým řetězem, a dnes více než kdy jindy platí Talleyrandova slova: „Finančník drží stát jako oprátka oběšeného.“ – Po uzavření míru už v Německu neexistoval prakticky ani jediný podnikatel, který by nebyl závislý na bankovním kapitálu, na dobré nebo zlé vůli „prognostiků materiálních věcí“. Zapojení práce do trustu se plně podařilo.¹⁶¹ „Socializace“ tento trend už jen dokončí. Není ostatně jen tak samo sebou, že revoluce obsadila finanční resort téměř výhradně (zčásti pokřtěnými) Židy: v říši Schiffer a po něm Dernburg, v Prusku Simon, v Bavorsku Jaffé, ve Württembersku Thalheimer, v Sasku Položid Geyer atd.¹⁶²

Je zapotřebí téměř nepochopitelné naivity nebo spíše nesmírného podceňování německého úsudku k tomu, aby židovský bankéř Simon¹⁶³ od národa očekával, že pomocí „národních půjček“ dodá státu prostředky k socializaci, tj. k provedení svého zespolečenšťovacího programu. Je to stejný výsměch jako očekávat od odsouzence, že si sám utáhne kolem krku oprátku, na níž má být oběšen. Je však na druhé straně nesmírně zajímavé, jak opatrně se banky ve všech svých projevech dotýkají socializace. Žid a sociální demokrat Simon si svou neopatrnost uvědomil a změnil tón:

„Za předpokladu, že nejdůležitější prostředky produkce a k socializaci zralé podniky budou národním majetkem, by byla zbytečná socializace peněžních institucí se všemi jejími funkcemi, jako jsou obchod s emisemi, akciemi a podobně.“

¹⁶⁰ Ve své likvidní části odhadnutý na 190 miliard, celkové válečné zadlužení činí k březnu 161 miliard.

¹⁶¹ Taková je situace dnes. Ve válčené půjčky přeměněný německý národní majetek je nyní pod pevnou vládou vysokých financí. Ke správě válečných půjček byla vytvořena „Akciová společnost válečných půjček“ a k „nakládání“ s německou valutou „Stálá valutová komise“. V těchto orgánech mj. působí bývalý komerční rada Eduard Arnhold (Berlín), býv. komerční rada Georg Arnhold (Drážďany, který nyní vehementně podporuje „neutrální“ americké dodávky zbraní), býv. tajný rada Deutsch, generální ředitel Siegmund Fraenckel, spisovatel dr. Hilferding, prezident dr. Jordan, bankéř Rudolf Löb, právník Kallmann, ředitel bankovního domu Mendelssohn & Co Mankiewicz, bankovní ředitel Nathan, bankéř Lucien Picard, prof. dr. Prion, bankéř von Schwabach, bankéř Max Warburg (účastník mírové konference) atd. – Likvidátoři německé konkurzní podstaty!

¹⁶² Jistě také není bezvýznamné a už vůbec ne náhodné, že v rozhodující době byla veškerá říšská finanční správa v rukou Židů: říšský ministr financí Schiffer a poté Dernburg a Gothein. Do říšského ministerstva financí byl svou dobou ostatně povolán také redaktor obchodního listu „Berliner Tageblatt“ Ludwig Hof.

¹⁶³ Z berlínského bankovního domu Karch, Simon & Co. – Tentýž Simon svého času řídil pruské finance.

Toto duchaplné prohlášení je současně nejlepším potvrzením toho, co zde tvrdíme. Tak předně až do plného dokončení socializace všech volných hospodářských hodnot zůstanou banky zcela nedotčené. Dále je naprosté zespolečenštění kapitálu atd. vyloučené. Soumrak židovských velkofinancí se tedy také podle pana Simona, což je naprosto pochopitelné, odkládá někam do vzdálené budoucnosti. Juda samozřejmě ani ve snu nepomýšlí na socializaci lichvářského úrokového kapitálu, ba právě naopak: celý ten povyk kolem zespolečenšťování je pouze korunováním židovského systému válečného hospodářství, je vyvrcholením monopolizace a „sdružování práce“, je posledním dobrým zátahem nenasytného cizorodého lovce.

Pro hrozný stav politického i mravního cítění Němců je příznačné trpění takových machinací asiatské hordy. List „Světová scéna“ mluví mj. o „materiálním a morálním bahně zákonů“ a ptá se:

„Co bylo vůbec nestrašnější ze všech jevů těchto hrozných let? ... Byla to lež, kterou se den za dnem ohlupovaly mozky, rozněcovaly vášně i nenávist, a vznášely se obžaloby nepřítelů, když byly naopak na místě zamýšlení a sebeobžaloba? ... Hlavní manipulátoři tisku a veřejného mínění ovšem dobře věděli, že otázka viny je ústředním problémem, věděli, že dosavadní režim si válku přál, vyvolal ji, svou hloupostí a lehkomyšlností i prohrál, a je vinen také všemi hrůzami současnosti.“

Na jiném místě (Grelling!) se o odstranění „provinilé dynastie“ říká:

„Ano, bývalí mocipáni Německa válku vědomě a záměrně vyvolali. Nikým jsme nebyli přepadeni, naopak to my jsme přepadli jiné! Původcem války jsou výhradně vládci Německa a Rakouska-Uherska.“

Ludendorff je označován za „masového vraha“. Rovněž na německé ženy plivá židovský had svůj jed.

„A německé ženy? Když po potopení Lusitanie, nejbestiálnějším zločinu lidských dějin, tzv. dámy z tzv. vzdělaných kruhů tančily radostí nad smrtí tolika amerických žen a dětí [!], od té doby je jasné, že ... taková bezbřehá hloupost a nevědomost je vysvětlitelná pouze dračí povahou těchto osob.“

Takto se v naší vlastní zemi klidně dál šíří a rozmáhají takové a podobné duševní zvratky židovských pisálků. A tohle si máme nechat klidně líbit? Když se však ve svém vlastním domově bráníme, jsme samozřejmě agresory. Mistrovským dílem tohoto „otáčení rožně“ je židovský pamflet „Židé jako rasa a kulturní národ“ Fritze Kahna.¹⁶⁴ Muži jako Chamberlain, Hauser, Ammon, Driesmann, Woltmann, Gobineau a další jsou tak označováni za alkoholiky, chorobné pesimisty, ropuchy, flákače a pamfletisty. Zvláště Chamberlainovi se dostalo roztomilých přezdívek jako vševědoucí Bosco, fanatik, hypnotizér, potměšilý podvodník, travič studní, agitátor, svůdce dětí, krysař, zrádce, plagiátor, loupežník atd. O hraběti Zeppelinovi se tam např. tvrdí, že projekty svých vzducholodí vylákal od vdovy po jistém židovském

¹⁶⁴ V originále *Die Juden als Rasse und Kulturvolk*, Weltverlag, Berlin.

vynálezci. A takoví lidé pak nařikají nad „brutálním antisemitismem“! V židovském „humoristickém listu“ jménem „Šprým“¹⁶⁵ se pisálek odvažuje i následujících drzostí:

„Papírová ofenzíva. Ludendorff drží s úsměvem v ruce smlouvu, kterou uzavřel se svým vydavatelem, zálibně si hladí kníry a říká: „A to ještě někteří pořád tvrdí, že válka pro mne dopadla špatně.“

Hloupý německý Honza už klesl tak hluboko, že si ještě libuje v bahně této páchnoucí židovské stoky. Není divu, že pak také on sám – silně páchne! Ostatně Francouzi roku 1870 zahájili s Bazainem proces, protože nevyhrál a byl pro ně proto zrádce. Němci by podle Barthova přání měli postavit před soud Ludendorffa a Hindenburga proto, že chtěli vyhrát a také by vyhráli, kdyby je Barth a jeho kumpáni „nebodli důlkou do zad“. Podle nové logiky jsou tedy prvně jmenovaní „velezrádci“. Tato konfrontace říká v zásadě úplně všechno!

Čistě pro úplnost si zde ukážeme ještě jiný typ bezzásadového židovského žurnalisty, politického hokynáře a literárního Monnay Makera. Je jím Maximilian Harden alias Isidor Witkowski. Svými povrchními encyklopedickými vědomostmi – které imponují pouze hlupákům – beduínským slohem i svými pikantními historkami tento židovský pionýr velmi neblaze zapůsobil na široké kruhy Němců. Treitschke o takových „umělcích“ říká:

„Mnohé, čemu se dnes říká duchaplnost, spočívá v zásadě na prznění německého jazyka, na šokujícím sestavování nevhodných slov.“

Harden patří k těm orientálním žonglérům se slovíčky, jejichž výplodům naivní lidé přisuzují nejen politickou hloubku, nýbrž i skutečný smysl. Dříve mu byl Bismarck „jediným mužem“ a Bebel „hadrníkem“, dnes je pro něj Bismarck „mešuge“¹⁶⁶ a zákeřný vrah Liebknecht „mučedníkem svaté věci“. Šmírácký komediant se posmívá vlastní minulosti. Kdybychom postavili pěkně vedle sebe Hardenovy elaboráty třeba jen z posledních let, měli bychom před sebou klasickou ukázkou dvojí tváře. K důkladnějšímu poznání podstaty tohoto židovského literárního žongléra lze jen doporučit dílo knihovníka někdejší pruské panské sněmovny dr. Thimmese „Maximilian Harden na pranýři“.¹⁶⁷

Mnoho dalších podobných pisálků dnes přepadlo Německo, plivou na ně, dokazují jeho „vinu“ na válce a mají radost ze židovského fémového soudu,¹⁶⁸ zvaného „vyšetřovací výbor“. Harden byl pravdomluvný pouze jedenkrát, když za nadšeného potlesku židovského publika opěvoval sebevražednou německou žádost o příměří jako vítězství práva, a pak prohlásil: „Necht’ vaše srdce plesají; socializace lidstva právě začala!“ – Tento pochlebník všech nepřátel Německa si opravdu zasloužil udělenou poctu Wall Streetu. Francouzský list „Figaro“ požadoval široké publikování Hardenových pacifistických článků k posílení válečného nadšení Francouzů. A dnes se nepřátelé na Hardena odvolávají k ospravedlnění svých nehorázných „mírových podmínek“. Otto Erich Hartleben kdysi Hardenovi napsal: „Jste stejně velký osel jako sviňák.“ – Hardenova odpověď: „Sviňák možná, osel nikdy.“ – To poslední je ostatně sebepřečeňo-

¹⁶⁵ V originále „Ulk“.

¹⁶⁶ V židovském žargonu „pomatenec, ztřeštěnec“; pozn. překl.

¹⁶⁷ V originále *Maximilian Harden am Pranger*.

¹⁶⁸ Obecně historicky samozvaný tajný soud, který také vykonával rozsudky; pozn. překl.

váním, protože sviňáci se nakonec vždy projeví jako oslové. Viz Jidáš Iškariotský!

Mnohé by se zde dalo ještě vyprávět o rafinované židovské činnosti při zásobování našich jednotek v poli tiskovinami, a hodně také o židovských humoristických časopisech. V boji proti všemu německému byly a jsou jednou z nejjedovatějších a nejúspěšnějších zbraní Židovstva. Blíže se jimi zabývat nám však nedovolí pochopitelná nechuť. Rovněž tak se nebudeme zabývat osobitostí židovských vydavatelství ani předstíraným bojem mezi Ullsteinem a Mossem během války.

Není třeba příliš rozebírat, jaké nebezpečí samo o sobě představuje již pouhá skutečnost přeorientování našich novin na čistě velkokapitalistický směr. Tak Rudolf Mosse (Ruben Moses) vlastní řadu významných novin¹⁶⁹ stejně, jako Ullstein & Co.¹⁷⁰ Rovněž provincie se svými malými Wolffy jsou polapeny tiskovým koncernem ve službách všežidovské ideje; připomeňme zde z nich alespoň H u c k a . V jeho koncernu jsou také soustředěny mnohé významné listy.¹⁷¹ Mocným prostředkem na ovlivňování veřejného mínění byl také „Německý tiskový archiv“,¹⁷² měsíční sborník výtažků z novin. V organizačním výboru seděli následující pánové: se Židovkou ženatý ředitel Ullsteinu, Bassermann, Brentano, M. Grünwald, J. Landau, J. Lazarus, Erich Lienthal, Sombart, dr. Morgenroth, dr. W. Ohr, dr. Franz Oppenheimer, dr. Ludwig Salomon a starý papá Traeger.

Jinak je snad dostatečně známo, že tisk Rakouska-Uherska byl zcela židovský. Čistě na okraj podotýkám, že heidelberská univerzita propůjčila roku 1917 čestný doktorát práv Rudolfu Mossemu. „Kolínské lidové noviny“ k tomu tenkrát výstižně dodaly:

„Jsme už tak daleko, že mamon je dostatečnou náhradou za vědecké zásluhy?“

Kdysi tak slavná heidelberská univerzita! Uctívá úklona německé vědy před Judou je příznačným znamením našeho „semitského vývoje“.

Ještě si zde nakonec povíme o dalším monopolu. Židovská inzertní plantáž se stala doslova smrtelným nebezpečím německému obchodnímu životu. Tento židovský monopol je ekonomickým obojkem německých podnikatelů a současně slouží jako výchova německého tisku ve smyslu židovských zájmů. Mnohé noviny mají strach uveřejnit „nepříjemný“ článek, aby nepřišly o velké židovské inzerenty. Židovský anonční monopol má skutečně dalekosáhlý význam. Např. „Ula“ jako německý podnik ztělesňuje Judovi pojem „není košer“ a musí se proti tomu něco udělat. Bohužel je dnes téměř samozřejmé, že i v tomto „kulturním boji“ našel pomoc u svých nežidovských souputníků. Pomník si v této věci postavil především prof. Walter Goetz z Lipska. V této souvislosti je třeba se ještě zmínit o říšské praxi při rozdělování státních vydavatelských příspěvků. Pro výpočet výše příspěvku se vzal za základ také anoncemi potištěný papír. Tak se stalo, že německé daňové peníze zavlažovaly židovskou inzertní plantáž.

¹⁶⁹ Mimo jiné také „Berliner Tageblatt“ (nákl. přes 200 000), „Berliner Volkszeitung“ a „Berliner Morgenzeitung“.

¹⁷⁰ „B. Z. am Mittag“, „Berliner Morgenpost“ (350 000 výt.), „Berliner Abendpost“, „Berliner Illustrierte Zeitung“ (530 000), „Vossische Zeitung“, „Berliner Allgemeine Zeitung“ atd.

¹⁷¹ „Danzinger Nachrichten“, „Breslauer Generalanzeiger“ (140 000), dále „Dresdner Neuesten Nachrichten“ (více než 100 000) a „Leipziger Abendzeitung“.

¹⁷² V originále „Deutsche Zeitungsarchiv“.

Tisková náказа

Celé Judovo dílo je duchovní, politickou i hospodářskou zkázou Německa. Klade se otázka, jak se Judovi podařilo dostat až k takovým koncům nikoli nenadaný a intelektuálně ne právě méněcenný národ, aby se dal do služeb zcela cizích zájmů, vzdal se sám sebe, své cti, štěstí i vlastní budoucnosti, a jako prostřáček následoval haličského krysaře?

K tomu Juda použil mnohé prostředky, ale nyní bude řeč o hlavním z nich – o tisku. Žid Moritz Rappaport¹⁷³ říká:

„Mocnou zbraní Židů je řeč, kterou mistrně ovládají. Obratným příměrem je možné udělat z neškodné věci nebezpečnou a naopak.“

Tak se Němcům z jejich ctnosti stalo osudové neštěstí; z literární epochy jejich dějin pochází až nábožná úcta k tištěnému slovu. Ještě dnes je slyšet i ve vzdělaných kruzích: „Stojí to přece v novinách“ nebo „Je to černé na bílém a tak na tom musí něco být“. – K tomu ještě můžeme připočíst nedostatečně vypěstovanou národní vůli a chybějící národní cítění, slabé sebevědomí a sebeúctu, obavu před zásadním myšlením, kterému všechno připadá „extrémní“ a konečně i skutečný strach vypadat „nemoderne“. – Všežidovský tisk takto našel a stále ještě nachází pro své výplody velice úrodnou půdu. Treitschke k tomu říká:

„Pevně zformovaná národní hrdost, která by takovým snahám učinila rázně přítrž, zde ještě nebyla. Na této snášenlivé německé půdě, která již všem německým kmenům posloužila za jeviště, mohl i Žid snadno zkusit své štěstí.“

Německy psaný všežidovský tisk se projevil jako skutečná nákaza národa, vedl k jeho mimořádnému zhroupení, a v rámci židovské otázky představuje jakousi uzavřenou skupinu. Zlořečený průnik literárního Židovstva do nejasného politického idealismu německého národa má svůj začátek v „Germanománii“ Saula Aschera a ve spisech židovského učitele M. Heße z Frankfurtu. Dalšími z nich byli Ludwig Börne (Löb Baruch), Eduard Gans, Heinrich Heine i kroužky kolem Rahel Varnhagenové a mannheimského vydavatele dr. Zachariase Löwenthala. Jde o přímou linii, která dnešní všežidovský tisk spojuje s Heineho „Francouzskými poměry“ a Börneho „Pařížskými listy“. Židovstvo v této záležitosti jako i ve všech ostatních postupovalo velice cílevědomě a bojuje podle jednotného plánu. Žid Montefiore (Blumenberg) se roku 1840 nechal slyšet:

„Co vás napadá! Dokud nemáte v rukou tisk, je všechno vaše snažení marné. Nadarmo vytváříte obchodní společnosti, půjčky a bankroty. Dokud nemáme v ruce tisk, abychom mohli národy uspávat a klamat, nepořídíme nic a naše panství zůstane přeludem!“

O hodnotě, významu a účelu židovského tisku nás také informuje jedna v této oblasti nesporně zkušená osobnost – Ferdinand Lassalle (Feist Lasal). Tento duchovní otec sociální demokracie jak známo řekl: „Musel bych si dlouho mýt ruce, kdyby mne suverénní národ poctil stiskem pravice.“

¹⁷³ Sozialismus, Revolution und Judenfrage.

Dnes je asi devět desetin německy psaných novin židovských nebo Judovi z různých důvodů zavázaných. Platí to především o tzv. ústřední tiskové skupině, ale také provinční tisk je již plně zatažen do „koncernu“. Je otřesnou skutečností, že zdaleka největší část německého národa bezmyšlenkovitě přejímá názory židovského tisku, kterému je on sám pouhým prostředkem k cíli. Tím si mizivá menšina získala absolutní duchovní a politickou moc nad všemi ostatními.

O činnosti tří nejvýznamnějších mocenských prostředků Judy, listech „Berlínský deník“, „Frankfurtské noviny“ a „Vpřed“, již bylo řečeno tolik, že není zapotřebí nic dodávat. Dnes se k nim důstojně řadí také „Svoboda“ a „Rudý prapor“.¹⁷⁴ Na ně jsou jako ušitá Nietzscheho slova: „Jen se podívejte na ty parazity. Jsou choří, plivají žluč, a říká se jim noviny.“ – Jejich vina volá do nebe o pomstu a mj. byly literárními zbrojaři Dohody. Georg Bernhard v lednu 1916 přiznal:

„Dopisovatelé anglických a francouzských novin po léta překrucovali výňatky z článků části německého opozičního tisku.“

Bylo tak trochu pikantní, když si v květnu dva tiskoví Židé Theodor Wolff a výše zmíněný Georg Bernhard z konkurenční zášti vjeli do vlasů. Na takové Židy je pak doslova úžasná podívaná. Co např. Bernhard svému soupeři z „Berlínského deníku“ předhazuje, je opravdu tak výstižné, že nám stojí za zaznamenání:

„Publicistická činnost Berlínského deníku, spočívající v jedovatých narážkách a pomluvách, s níž začal již před válkou, otrávil v Německu atmosféru a rozšířila zkaženost v německém národě.“

Taková činnost nevyplývá z daného politického charakteru, nýbrž z politické bezcharakternosti. V Berlínském deníku nenalezla za války podporu ani jediná pozitivní politická myšlenka. Stále znovu jde o další otravování a likvidování jakékoli národní sebeúcty. Fejetonistická ješitnost, samolibé vychloubání se osobními známostmi a sebechvála, obratně zvolenými pseudonymy skryté veřejnosti, to jsou motivy i atributy politických publicistů „Berlínského deníku“ a jemu podobných. Dnes je to stejné, jako tomu bylo před válkou i během války.

„Jsou to rozporuplnost a nepravdivost, jimiž se Berlínský deník svého polovzdělaného čtenáře snaží oklamat a odvést od důležitých otázek domácí i zahraniční politiky. Jen v jednom si tyto noviny zůstávají věrné: vždy je jejich cílem zošklivit německému národu jeho vlast a víru v německou sílu.“

Aby bylo jasno, tohle nenapsal žádný „Velkoněmec“, nýbrž člověk z druhé strany! Pramenem je kniha vedoucího Northcliffova tiskového koncernu, Sira Campbella Stuarta, „Tajemství domu Crewe, příběh slavného válečného tažení“.¹⁷⁵ Tato kniha je asi první známou anglickou neopatrností a je v ní vyzraženo, jak Anglie „vyhrála“ válku. Autor v díle uvádí i německé materiály, jichž Northcliffe používal k podvrtné propagandě, a výslovně vyzdvihuje následující zdroje: „Vídeňské dělnické noviny“, „Vpřed“, „Frankfurtské noviny“, „Berlínský deník“, „Hlas lidu“, Lichnowského spis „Moje londýnská mise“, knihu Hermanna Fernause „Právě proto, že jsem Němec“, Liebknechtův „Dopis štábnímu soudu“, spis dr. Mühlona „Vina německé vlády na válce“ a další. Jmenování spisovatelů a novinů mohou být na sebe opravdu pyšní! Dále je

¹⁷⁴ V originále „Freiheit“ a „Rote Fahne“.

¹⁷⁵ V originále *Secrets of Crewe House, the story of a famous campaign*.

třeba zmínit vlastizrádné štvání „Svobody“ a „Rudého praporu“. Například „Svoboda“ 9. března 1921 chrčila oheň a síru na „nacionalistické blázny a pivní hurávlustence“ a udávala vlastní soukmenovce nepřítelům jako „viníky na válce“. „Rudý prapor“ z 10. března 1921 prozradil jádro obav:

„Znovunastolení otázky viny znamená opětné nastolení monarchie. ... Německý proletariát nesmí takové machinace trpět. Nikoli návrat mrtvých, nýbrž pouze proletariát musí vyřešit otázku viny rozdrčením viníka, tj. buržoazie.“

Nelze než žasnout nad doslova ohromující hloupostí těch, kteří si prolhanost tohoto židovského travičství nejen nechávají klidně servírovat, nýbrž ji s důvěrou polykají. Treitschke měl asi pravdu, že hloupost je největší mocností dějin. 10. března 1921, tedy deset dní před hornoslezským referendem, na jehož výsledku závisel především osud německých dělníků, přinesl „Rudý prapor“ následující „Provolání k Hornoslezanům“:

„Němečtí podnikatelé v Horním Slezsku zacházeli ostudně s polsky mluvícími dělníky a drželi je v bídě a nevědomosti. Polským dělníkům zakazovali používat jejich mateřský jazyk a ze škol udělali střediska germanizace. Hornoslezané! Teprve nyní si na vás vláda vzpomněla a loudí o vaši pomoc. Nyní vám slibuje modré z nebe, na což ve chvíli svého vítězství docela jistě zapomene!“

Wilsonův přítel Bernhard Dernburg v „Berlínském deníku“ z 26. ledna 1917 psal: „Wilson je čestný a statečný muž, což také opakovaně prokázal.“ A ještě alespoň jeden charakteristický příklad. Když se koncem října a začátkem listopadu 1918 jednalo o naše bytí a nebytí, měl být německý lid povolán k národní obraně. Dnes už víme, že to Hindenburg a Ludendorff chtěli a že provedení zabránila pouze lstivost berlínské ústředny. Kdyby se záměr uskutečnil, pak by podle svědectví nejdůležitějších míst následovalo zhroucení Dohody a Německo by mělo přinejmenším snesitelný mír – a ovšem také císaře. Taková možnost samozřejmě Judu vyděsila. Mělo se snad v posledním okamžiku zmařit všechno to, na čem se po léta usilovně pracovalo, měl snad být opravdu odvrácen německý bankrot? – V oněch říjnových a listopadových dnech se proto ve všech židovských novinách rozpoutala doslova bouře zděšení nad možností německé záchrany a množily se výzvy k dalšímu boji proti národní obraně. Ostatně Ludendorff byl odvolán jen proto, že chtěl dál bojovat! V „Berlínském deníku“ tehdy Žid Ludwig Haas svým příznačně cynickým stylem psal:

„V západním Prusku ‚vzdělání a majetní‘ muži jako gymnasiální ředitelé, profesori, nájemci a tajní radové založili lidový výbor národní obrany. ... Je nám na zvracení z toho, že tito ctnostní lidé v době nejvyšší tísně vlasti zakládají svůj dětinský výbor. Slovem a písmem se mocenské poměry ve světě nezmění.“¹⁷⁶

Strach před Hindenburgem a Ludendorffem zamýšlenou národní obranou byl tedy u jistých lidí v Německu stejně silný jako v řadách Dohody, která přesně věděla, že by

¹⁷⁶ Velice příznačný byl také postoj „Berlínského deníku“ k mírovým podmínkám. List vidí hlavní nebezpečí ve znovuprobuzení „militaristického nacionalismu“. Pěkné je také doznání jednoho z redaktorů listu, Persiuse, v jeho nechutném pamfletu „Jak k tomu došlo“: „Skláníme se před hrdinskými činy našeho námořnictva za války, ale ještě hlouběji se skláníme před těmi, kteří nám urovnali cestu k osvobození od starého zpuchřelého režimu.“ Opravdu pěkné!

nedošlo k revoluci, nýbrž ke vzbouření lidu, kdyby byly osudné podmínky příměří známy třeba jenom jediný den před revolucí. Lloyd George:

„Otáleli jsme se zasláním podmínek Německu do té doby, než mu bude sebrána půda pod nohama a zlámána křídla. Proto jsme vyčkávali.“

Erich Schlaikjer k Haasově článku pozamenal:

„Panu Haasovi asi uniklo, jak se tisk celého světa rozkřičel, když byl francouzský Žid Dreyfuß údajně nevině odsouzen. Nechtěl by nám pan Haas říci, proč internacionální moc, stojící za Berlínským deníkem i za ním samotným, hnala ve všech zemích světa tisk do útoku, kdyby nevěřila tomu, že ‚mocenské poměry světa‘ lze výrazně změnit slovem a písmem?“

Jestliže dnes Němec hladoví a mrzne jako galejník, pak za to děkuje v neposlední řadě také všežidovskému tisku.

Vyplatí se udělat si zde místo pro přímo klasický příklad židovského způsobu psaní novin, který současně skvěle odhaluje židovský postup myšlení. „Nový vídeňský deník“¹⁷⁷ z 22. října 1914 pod titulkem „Slavné jaro“ psal:

„Etablovalo se mnoho nové nesmrtelnosti a ocelovým prstem se zapsalo do knihy světových dějin. Hindenburg je výspou světové války, hvězdou sezóny, hitem první třídy. ... Člověk se cítí přímo zmocněn napsat mu milý dopis resp. krásné a strhující vyznání lásky. Co znamenal Theodor Körner pro osvobozovací válku, tím je Frank [!] pro evropskou bratrskou válku [!]. ... Generální ubytovatel von Stein je nejúspěšnějším pisatelem světové literatury. ... Literární závistníci mu jen mohou překontrolovat řádkový honorář.“

To opravdu stojí za pozorné přečtení a komentář je zde zbytečný. Klasický typ židovského žurnalisty, o němž Treitschke říká, že z „půvabného rýmu“ obratem udělá prázdné věty, představuje Theodor Wolff, muž s pařížskými touhami a někdejší čekatelstvím na místo pařížského vyslance. A proč také ne? Docela dobře by zapadl do řady pánů jako Lichnowsky, baron de Schoen, Kühlmann a Brockdorff-Rantzau. Jeho rodokmen je stejně košer jako jeho politické konání, a norský list, píšící ve službách Dohody, o něm 16. srpna 1918 vlídně prohlásil. „Theodor Wolff nikdy neřekl jediné štvavé slovo proti Dohodě.“ – Velmi správně řečeno. Theodor Wolf a jemu podobní bojovali vždy jen proti vnitřnímu nepříteli. Jak dobře by se tato židovská hlásná trouba hodila za zástupce německého národa v Paříži, ukazují také následující výroky. Anglický časopis „New Europe“ z 11. dubna 1918 o něm napsal:

„Berlínský deník je mimořádně lidový list, radikální a pro francouzský. Theodor Wolff v Paříži usiluje o literární a politické uznání francouzských žurnalistů, kteří přeceňují jeho význam i význam Berlínského deníku pro Berlín. Berlínský deník představuje zvláštní židovsko-německý typ frankofilství.“

Velmi vlídně píše také Frederic William Wile v „Daily Mail“ pod titulkem „Kdo je kdo v zemi Hunů“:

„Vedoucím Berlínského deníku je 47letý Žid z Berlína, který v letech 1894-1906 zastupoval list v Paříži. Jeho žena je Pařížanka, děti se narodily ve Francii,

¹⁷⁷ V originále „Neues Wiener Tagblatt“.

a Wolffovy osobní ideály jsou stejně jako i politické více francouzské než pruské. Wolff je novelista a herec nikoli nepatrného talentu, jenž se v mírových dobách věnuje nesmířitelnému boji proti režimu, který svět znal jako pruský militarismus.“

O pánovi jménem Rudolf Mosse se říká:

„Největším majitelem novin v Německu je 72letý Žid z pruského Polska. Je výhradním vlastníkem Berlínského deníku a kromě toho ještě dalších menších listů. Mimo to vlastní největší inzertní agenturu v zemi a také disponuje anonými částmi asi stovky městských i provinčních novin. Jeho Berlínský deník je nejobávanějším listem v Říši, má silně radikální tendenci a lze jej označit za liberální a polosocialistický. ... Je zaměřen proti vládě, prušáctví a armádě. Oficiálně je listem radikální demokracie. Protože patří Židům a je jimi vydáván, je také směrodatný pro utváření názorů nejvlivnějšího berlínského Židovstva. Žádné jiné německé noviny nejsou v zahraničí tak známé a jejich články jsou citovány mnoha cizími listy, zvláště anglickými. Po celou dobu, kdy vojenská diktatura potlačovala svobodné vyjadřování veřejného mínění, vystupoval Berlínský deník s výjimkou sociálně demokratického tisku jako jediný s kritikou hohenzollernství. Kancléř dr. Bethmann-Hollweg byl Deníkem nemilosrdně [!] napadán. Když jednou nějaký cizí diplomat náhodou tento list v hovoru zmínil, Hollweg mu řekl, že žádný německý patriot a čestný člověk takový špinavý plátek nečte. O něco později témuž diplomatovi kancléřova žena řekla: „Nevěřte tomu, co vám můj muž říkal. Berlínský deník je to první, co ráno vezme do ruky, a to poslední, co večer čte!“

Pokud jde o Wolffovo údajné „frankofilství“ (za války!), jak o něm psal list „New Europe“, mohlo by o něm v „Berlínském deníku“ klidně stát to, co kdysi napsal Heinrich Heine ve svých „Francouzských poměrech“:

„Francouzi jsou vybraným národem nového náboženství. Paříž je nový Jeruzalém a Rýn je Jordán, který dělí posvěcenou zemi od krajín Filištinů.“

Také dr. L e n s c h podle svých zkušeností říká stručně a výstižně, že „Berlínský deník“ je tiskovým orgánem nezávislé sociální demokracie. To je velice správně řečeno, protože tento list spolu s „Frankfurtskými novinami“ doslova oloupil německé občany o národní vědomí a zlomil jim páteř před sociální demokracií. „Frankfurtské noviny“ v ničem za „Berlínským deníkem“ nezaostávají, snad jen že ještě více „rozdávají“ státnickou moudrost. V případě „Frankfurtských novin“ nelze opomenout jména jejich tvůrců. V dozorčí radě vedle dr. Roeßlera zasedají ještě pánové Anton Horckheimer, dr. Herz, dr. L. Cohnstädt a paní Simonová, v hospodářském vedení jsou dr. Heinrich a Curt Simon, jako redaktori působí Otto Hörth, dr. Guttmann, A. Gießen, dr. Goldschmidt, dr. Drill, A. Feiler, dr. Cohnstädt, dr. Kircher, Hermann Stern a R. Geck. Obojí noviny zastávají obecně zájmy Židovstva, tedy zájmy internacionální. V interním oběžníku „Berlínských novin“ je jmenovitě uvedeno zastupování zájmů v Německu žijících Židů, a list Loeba Sonnemanna si sám vystavil následující svědectví:

„Frankfurtské noviny jsou v nejlepším smyslu slova filosemitské a těší se proto také značným sympatiím svých početných židovských čtenářů.“

Pokud jde o politický obsah těchto listů, stačí podotknout, že se v nich nedá najít upřímné politické vzdělání. Kdyby průměrný německý občan nebyl politické nemluvně, nikdy by všežidovský tisk nemohl tak prospívat, a zašel by zaslouženě na směšnost. Často je zvláště na adresu „Frankfurtských novin“ slyšet zdánlivě moudrý názor, že jsou nicméně vedeny obratně a uceleně. Před skutečností však takový soud neobstojí, pokud se uceleností a obratností nemyslí celkové zaměření a pro daný okamžik určená obratná úprava. Posledně řečené nechybí nikdy, stejně jako u Theodora Wolffa, jakkoli jsou jeho pondělní úvodníky často zjevný politický nesmysl. Celkově lze tedy říci, že po důkladném posuzování základních politických událostí zde není ani stopy. Co je dnes „bílé“, je už zítra „černé“, zkrátka podle toho, „jak se to právě hodí“. Alespoň jeden příklad. „Berlínský deník“ č. 494 z 29. září 1914:

„Je ovšem pravda, že zničení hospodářského světového postavení Německa bylo pro Anglii skutečnou pohnutkou k této válce. Za tím účelem Anglie spolu s Francií a Ruskem pečlivě připravovala válku na zemi i na moři, a s námi mezitím vedla pokrytecká mírová jednání.“

A tentýž „Berlínský deník“ č. 112 z 2. března 1918:

„Obecně lze konstatovat, že hospodářská závist Anglie vůči Německu je pouhým preludem, který se zrodil v málo soudných hlavách.“

Bohužel však takové noviny a taková literatura jsou v Německu stále ještě brány vážně. Německý „vzdělaný“ čtenář ve své politováníhodné politické zaostalosti považuje za demokracii a liberalismus to, co je ve skutečnosti židovské světoobčanství, a právem na něj platí Corneliova hněvivá slova: „K publiku už samo sebou náleží, že se stejným apетitem spolkně řezanku i ananas.“ – Právem se říká, že bezpáteční novinář dokáže psát levicově i pravicově. Píše třeba velmi obratně pravicově, když chce být levicový. Zde však ještě není vysvětlení. To spočívá ve skutečnosti v naprosté politické bezmocnosti vůči skutečnému obsahu německých záležitostí, tedy v tom, co mínil Kant slovy: „Nedostatek schopnosti usuzovat je vlastně to, čemu se říká hloupost, a takové vady se nelze zbavit.“ – To je logické. Druhově cizí člověk není schopen niterného chápání historických souvislostí bytostně mu cizího národa a tím ani posuzování jeho „politické linie“, je vůči ní „hloupý“. – Velmi případně to vysvětlil R. Samuel v 2. čísle sionistického časopisu „Práce“.¹⁷⁸

„Politika je projevem kulturní vůle národa. Prohlašujeme, že na základě naší přirozené osobitosti a směřování našeho ducha k palestinskému centru nemůžeme chápat to, co v politice odpovídá kulturní vůli německého národa.“

29. srpna 1848 na prvním velkém německém národním shromáždění Moritz von Mohl v debatě o Židech prohlásil:

„Židé jsou cizím prvkem a proto bude izraelitské obyvatelstvo vždy plavat jako kapka oleje na hladině německé národnosti.“

Mezi vodou a olejem není možné míšení, tedy vzájemné porozumění. Nikdo soudný jistě nebude popírat ohlupující vliv tohoto tisku a proto je nezbytným požadavkem lidová osvěta. Náš národ se uzdraví teprve tehdy, až bude schopen rozeznat řezanku od ananasu a výplody všežidovského tisku bude přijímat s osvobozujícím smíchem. – Dříve ne!

¹⁷⁸ V originále „Arbeit“.

K jednomu z nejúčinnějších technických prostředků židovské žurnalistiky patří velmi obratně užívané umění opakování určitých myšlenkových pochodů, většinou za použití stále stejných slov. Politicko-literární a velmi prostou techniku ustavičných kapek ovládá Žid dokonale, používá ji cílevědomě a uvádí čtenáře do omylu, který je jeho vítězstvím. V tom by mohl být učitelem a mistrem. Je až neuvěřitelné, v zajetí jakých dětinských předsudků jsou němečtí novináři a vydavatelé. Stále znovu je z jejich řad slyšet námitka: „To nemůžeme otisknout, o tom se už psalo v kdoví kolika člancích“, „můžeme přinášet jen nové věci, tohle už bylo jinde řečeno“ atd. Takový myšlenkový pochod má své kořeny v čestné árijské nechuti nabízet zákazníkům staré zboží, avšak právě zde je to pošetilé a nesmyslné. Také Treitschke mluví o právu historiků a politiků na opakování již řečeného.

Další zvláštní druh židovského spisovatelství je typicky zastoupen Siegfriedem Jacobsohnem a jeho „Světovou scénou“.¹⁷⁹ Co bývá v „Berlínském deníku“ jen naznačeno mezi řádky, najdeme zde v nestydaté nahotě a cynické hanebnosti. Pro vnitřní německé poměry je ostatně příznačné, že se tam mohou třeba i jen jediný den udržet takové existence jako Siegfried Jacobsohn a jeho proslulí spolupracovníci, k nimž patří i politický sebeprznitel a vlastizrádce Grelling. V tomto táboře se také zrodily „etika“ a „morálka“, s nimiž se „dělala“ politika Německa. Špína, která je ve „Světové scéně“ a všech podobných tiskovinách kydána na německou čest a německé jméno, páchne opravdu až do oblak. Jde o zcela veřejně provozovanou zbrojovku pro nepřítele. Vysloveně se zálibou je tam s cílevědomou zarputilostí rozebírána otázka viny na válce – a ovšem ve prospěch nepřítele.

Hospodářský vývoj v Německu byl už před válkou nasměrován bankovně a burzovně. Stejně jako když v jistém literárním období byl vzýván „profesor“, takže Goethe se tomu vysmíval takto: „Profesor je osobnost, Bůh není nic!“, byl nyní v Německu takovou uctívanou osobností velkofinančník. Kde byl přítomen, ať šlo o společnost, umění, politiku nebo cokoli jiného, pak to byla jistě správná věc. A před bankovníctvím a burzovníctvím měl Němec stejně posvátnou úctu jako před zahraniční politikou.

Werner Sombart vyjádřil podstatu věci bez okolků takto: „Judaismus a kapitalismus jsou identické.“ – Židé jsou podle něj „vynálezci kapitálu“, „původci burzovního obchodu“ a „objevitelé moderního kapitalismu vůbec“. Sombart dále říká:¹⁸⁰

„Peníze se jim a skrze ně celému lidstvu staly prostředkem výkonu moci, aniž by sami byli silní: pomocí tenkých a neviditelných nitek spoutali tito společensky zcela nenápadní lidé feudální obry tak, jako Liliputáni svázali Gullivera.“

Ponecháme-li stranou bezprostřední ovládání bank a burzy, tedy kapitálového trhu a tím i celého hospodářského života, přichází v úvahu především zasilatelský obchod a prodej spotřebního zboží i průmyslových výrobků, přičemž skutečné hodnoty vytvářející průmysl byl vždy pouhým prostředkem k cíli. Akciový obchod, držení akciové většiny a naprostá nadvláda v dozorčích radách byly již před válkou doménou především židovského velkokapitálu. Např. Walter Rathenau zastával v tom období místa

¹⁷⁹ V originále „Weltbühne“.

¹⁸⁰ *Die Juden und das Wirtschaftsleben (Židé a hospodářský život)*, str. 429.

v 39 dozorčích radách. Podle statistiky, vyhotovené těsně před válkou, mělo 40 mužů celkem 1 131 místo v dozorčích radách, tedy v průměru každý z nich zhruba 30. Osoby s méně než 20 místy již nebyly pro statistiku příliš zajímavé. Ale dokonce i mezi těmi, kteří zastávali jen více než asi 5 míst v dozorčích radách, byli většinou Židé nebo lidé židovsky spříznění.¹⁸¹ U zmíněného 1 131 místa v dozorčích radách se navíc jednalo o životně důležité podniky národního hospodářství. Kdo takovým podnikům velí, ovládá logicky celé národní hospodářství. Těchto čtyřicet vladařů je současně pány kapitálového trhu a má společné zájmy se zahraničním kapitálem. Máme před sebou německý sektor onoho internacionálního kroužku 300 králů, který nám tak neopatrně vyrazil Walter Rathenau. K tomu se na svém místě ještě vrátíme. Německý Honza snad už začíná konečně chápat, co je to Židy tak vychvalovaný zázračný „internacionální kapitál“, stejně jako „internacionální obchod“ nebo „internacionální sociální demokracie“, která mu před válkou slibovala uchránit jej krveprolití.

Nebezpečí „soustředného“ vývoje národního hospodářství spočívá jednak v internacionálním provázání, jednak v pohlcovacím trendem neosobní kapitálové síly. Jak rychle tento proces postupuje, ukazuje např. okolnost, že 12 německých státních občanů, z nichž každý zastával více než 30 míst v dozorčích radách, mělo v roce 1913 takových míst 414 a v roce 1914 již 434. Jak nesmírná je moc takových hospodářských sil, je zřejmé z příslušného konkurenčního boje, kdy kvetoucí podniky padají jeden za druhým.

Jestliže již před válkou byly akcie prostředkem, jimiž si židovský kapitál nejrychleji a nejspolehlivěji podmaňoval německé hospodářské hodnoty, pak se totéž nyní děje v mnohem větší míře a navíc s takovou bezohledností, jaká dosud neměla obdoby. K tomu účelu se židovský kapitál neštítí vůbec ničeho a klidně pošlapává už i tak tolerantní a děravé akciové zákony. Děje se tak například tím způsobem, že se při zvýšení akciového kapitálu části nově vydaných akcií s jedním rozhodovacím hlasem propůjčuje více hlasů než všem ostatním dohromady. Takto získaná většina hlasů přednostních akcií, která umožňuje absolutní vládu nad celým podnikem, se přirozeně natrvalo dostává do nám tak dobře známých „spolehlivých rukou“. V nesporně zjištěných případech se v praxi zašlo ještě mnohem dál, když se zmíněné přednostní akcie s většinovým rozhodovacím právem jednoduše převedou na židovskou banku. Ta pak bez výdajů a bez rizika sama může akciový podnik zcela neomezeně ovládat! Kdyby to všechno nebylo spolehlivě doloženo a osobně zažito, mohla by taková neuvěřitelně rafinovaná prohnatost být považována za pouhou bajku. Avšak právě tyto případy jsou přímo charakteristické pro metody, před nimiž si německý Honza vždy zakrývá oči i uši.

Takto byla z akciového zákona ukována mocná zbraň proti samostatnému německému hospodářství. Říká se tomu „práce“ německé akcie. Nikde není tak zřejmé neblahé oddělení kapitálu a práce jako u akcií s většinovými hlasy; právě toto oddělení je příčinou naší současné bídy. Dnes již víme lépe než dříve, co znamenají hluboká slova von Riehla:

„Duše národa tryská z ideje i praxe jeho práce. ... Není to ovšem pouze práce, nýbrž také ostrý rozdíl mezi ideou pracovní cti a mravnosti, který odlišuje Semitu

¹⁸¹ Srv. „Deutsche Tageszeitung“ z 8. dubna 1914.

od Árijce. ... Semitovi chybí pouze maličkost ke skutečnému dělníkovi: mravní motiv a mravní cíl, ale touto drobností mu chybí všechno.“

H. Naudh ve svém velmi cenném spisu¹⁸² poukazuje na to, že se mnoho Němců jmenuje podle práce a řemesel: Müller, Schmidt, Zimmermann atd., kdežto Židé podle šelem: Löwe, Wolff, Fuchs atd., příp. se maskují jako Rosenthal, Lilie, Stern apod.;¹⁸³ nikdy však podle užitečné činnosti!

A tak se již před válkou stal židovský velkokapitál skutečným pánem německého hospodářství. Jeho mocenskými prostředky jsou velké banky a burza. Obě instituce krácejí ruku v ruce a vytvářejí „kulturu“, tzv. světovou kulturu. Koho by zajímalo jak vypadá, může si přečíst knihu Nachuma Goldmanna „O světovém kulturním významu a poslání Židovstva“.¹⁸⁴ – Němec se obecně o tyto věci zajímal až příliš málo; stejně jako zahraniční politika se ho „netýkaly“. Dnes ovšem za to bolestně platí. Kdo věděl před válkou a kdo ví dnes něco např. o významu a moci Německé banky? L a n s b u r g h o ní v časopisu „Banka“ píše:

„Vyšetřování podobného druhu, jaké před několika lety nařídila vláda Spojených států o tamním finančním trustu, by ukázalo, že současné postavení Německé banky v celém životě Německa se nijak neliší od nesmírně mocného postavení Morgana v USA.“

S i l e s i u s v časopisu „Obroda Německa“¹⁸⁵ upozorňuje na pohlcení Severoněmecké kreditní banky v Královci a Slezské bankovní jednoty ve Vratislavi Německou bankou a říká:

„Těmito fúzemi se akciový kapitál zvýšil na 275 miliónů a rezerva na 225. Tím bude Německá banka při současném cizím kapitálu ve výši 3 miliard pracovat s kapitálem 3 až 4 miliard marek a stává se tak silnější než Německá říšská banka.“

Jak „neosobně“ ostatně národní kapitalismus pracuje, bylo již během války zřejmé z nesmírně opatrného až láskyplného zacházení se zahraničními ceninami. Dokonce i nepřátelské trustové společnosti, které se u nás před válkou ustavily a znamenají nebezpečí pro naše národní hospodářství, byly dotčeny jen s viditelnou nechutí.¹⁸⁶ Pokud jde o rasovou stránku peněžnictví v Německu, statistik dr. Rost-Augsburg k tomu říká:

„Kmen berlínského bankovníctví představuje 280 židovských bank a směnárenských domů, mezi nimiž jsou proslulé firmy jako Schickler, Warschauer, Oppenheim, Mendelssohn, Bleichröder, Goldschmidt a Heinemann. Mezi asi stovkou frankfurtských bankovních firem je jen několik málo křesťansko-árijských jmen. Hamburg má zhruba 40, Hannover 30, Lipsko 12, Mnichov 20 a Norimberk 25 židovských bank. Kromě toho je v menších obchodních a průmyslových městech Německa více než 400 bank a směnárén také v židovských rukou.“

Myšlenka trustů a syndikátů není ničím jiným než zapřažením produkce a vůbec veškeré tvůrčí práce do služeb velkých bank. Tento trend se ještě urychlil od té doby, kdy se velkobanky z věřitelů staly samy podnikate-

¹⁸² *Die Juden und der deutsche Staat*, Hammer-Verlag, Leipzig.

¹⁸³ Tj. Mlynář, Kovář, Tesař; Lev, Vlk, Liška; Růžodol, Lilie, Hvězda; pozn. překl.

¹⁸⁴ V originále *Von der weltkulturellen Bedeutung und Aufgabe des Judentums*.

¹⁸⁵ V originále „Deutschlands Erneuerung“ č. 5/17.

¹⁸⁶ Srv. dr. von Kautsch, *Bank und Börsen als zersetzende Kräfte in der Sozialwirtschaft*.

li. Jde o nesmírné odosobnění tvorby hodnot, tedy o znehodnocení nejen mravní, ale i ekonomické hnací síly národního hospodářství. Vedle „odosobnění císařské koruny“ postupoval také proces odosobnění hospodářství. Navenek se to jeví útoky na velké organizace tvořivé práce, na naše národní hospodářské svazy, a v jejich odsuzování k nečinnosti a bezzubosti. Je opravdu pozoruhodné, jak tyto svazy byly během války bezvýznamné. Jejich význam se rovnal nule a byly prakticky eliminovány „prognostiky materiálních hodnot“. Nikoli tak zcela bez vlastní viny; stačí si jen připomenout pojem syndikátní politik.

Při takovém trendu se jednostranná bankovní myšlenka musela nutně přenést na celý hospodářský proces. Hospodářské myšlení a konání tak upadlo do sterilního a neodvratného myšlenkového proudu židovských bankovních a burzovních technik, do zajetí židovské myšlenky bankovních koncernů. Všechno do ní bylo „zakomponováno“. Organizuje se na život a na smrt, tj. monopolizuje se, financuje, syndikalizuje se, propojuje atd. Tak nám byly také nakomandovány lichva, sklíčenost a hlad. Stejně jako v politice je tomu i v hospodářství. Dochází zde k laikovi těžko vysvětlitelnému, pro zasvěcence však zcela přirozenému propojení státního socialismu a plutokracie. Nadchází monopolizace svobodné práce. Oslavuje se zákon o nouzových službách, který zasadí smrtelný úder soukromému podnikání. Stát a hospodářství už nebudou spravovány jenom jako obchodní společnost, nýbrž rovnou podle způsobu velkobanky. Každý a všechno je podřízeno požadavkům této nejjednostrannější hospodářské zásady – i kdyby to vedlo k dovozu levných potravin. Zahalovací politická taktika systému má k tomu příklad v zakrývání a falšování bankovní bilance a ve vychvalování svých nových hesel o smíření, Společnosti národů, o novém duchu atd.

XVI

Panjudea

Dosavadní zkoumání otázky nám v hrubých rysech a rozhodně zdaleka ne vyčerpávajícím způsobem vytvořilo obrázek o tom, jak se Juda zmocnil všech vnějších i vnitřních hodnot Německa a jakých prostředků k tomu v zásadě použil. Tím automaticky vyvstává otázka proč a k čemu, tedy otázka po konečném cíli.

Dosud ještě naivním a neznalým lze na ni jen obtížně odpovědět. Je tomu tak proto, že se zčásti jedná o věci, které znějí románově, přesahují obzor průměrného šosáka, a dodnes u tak mnohých narážejí na nedůvěřivé vrtění hlavou. Jsou to ti, kdož se ještě před dvěma či třemi lety hloupě usmívali, když se jim říkalo, že tato válka je válka židovská, a prohlašovali za blázna každého, kdo jim předpovídal, že na jejím konci padne Židům do ruky už i viditelné panství nad Německem. Právě u nás bylo možné spíše v politice než v nepolitických záležitostech rozeznat bláznovy podle úsměvu. Platí to zcela jistě pro Říšský sněm. Určitou omluvou zde může být skutečnost, že Judův plán svým způsobem provádění i cílem je tak gigantický a přitom tak rafinovaný a promyšlený, že pro lidi myšlením pohodlné a pravdě se vyhýbající bylo skutečně těžké jej

pochoptit! Navíc i ti, kdo měli nějaký smysl pro židovskou otázku, z ní viděli jen dílčí projevy a bojovali proti nim jako takovým. Dotýkal se jich politický judaismus, vystupovali proti hospodářskému požitkovství, proti „lichvě“ nebo proti literárnímu semitismu, proti orientální kulturní nákaze atd. Např. politický antisemitismus Ahlwardtcherova ražení z nedostatku důkladného náhledu na celek zůstal na povrchu a skončil jen hrubým povykem a rámusením. Pro Judu neexistuje žádný vítanější protivník než takto neznalý „židobijec“! Takoví lidé jsou ve skutečnosti Judovi pomocníci, vytvářejí mu v kruzích německých „intelektuálů“ nové pomocné sbory a jen v nich ještě posilují víru v židovské lži. Dostat se Judovi na kobyliku znamená nejen chtít, ale také vědět a umět.

Takoví lidé už dokáží myslet dál, posuzují židovskou otázku jako celkový problém v rámci německého národního státu, a podle toho k ní také přistupují. Obvykle však i oni vidí věci více či méně jako dílčí jevy našeho historického vývoje a bojují proti nim jako proti chorobě německého národního a hospodářského organismu. To je všechno samozřejmě správné, ale pořád ještě „nakrátko“ chápané. Kdyby Židům v Německu záleželo jen na tom, aby se stali výhradními uživateli a pány německého hospodářství, neměli by žádný zájem na rozbíjení jeho vlastní podstaty, tedy německého státu, protože tím by hospodářství sami přivedli k bankrotu. Tak by Juda poškodil i sám sebe; to je jak známo námitka, kterou je v německých kruzích stále znovu slyšet! – Kdyby byla taková námitka správná, pak by přece Juda neměl zapotřebí rozbíjet německý národní cit a národní vůli. Avšak právě to udělal, a to tak důkladně, ničemně a s takovou nenávistí a zlobou, že dnes už většina německého národa vůbec neví, co je sudé a co liché, co je bílé a co černé, co německé a co neněmecké. Tak jako se ďábel štítí světla, stejně tak nenávidí i Žid německé národní uvědomění.

Výše řečené tedy vede k závěru, že židovskou otázku nelze chápat v nějakém omezení třeba na národní hospodářství nebo národní stát. Již Fichte ve své „Francouzské revoluci“¹⁸⁷ s prorockým pochopením říká:

„V téměř všech zemích Evropy současně se rozprostírá mocný, nepřátelsky smýšlející ‚stát‘, který je se všemi státy a národy v nepřetržitě válce, a jenž tak těžce doléhá na mnohé občany – tím ‚státem‘ je Židovstvo. ... Musí mít svá lidská práva, ačkoliv nám je nepřiznává, protože jen oni jsou ‚lidé‘, a jejich nespravedlivost nám nedává právo, abychom jim byli rovni.“

Podobně své zkušenosti shrnul Moltke.¹⁸⁸

„Židé jsou vzdor svému rozptýlení navzájem velmi těsně propojeni. Svou neznámou vrchností jsou důsledně vedeni ke společnému cíli. Odmítáním všech snah vlády o integraci tvoří Židé stát ve státě. ...“

Problém tedy přesahuje všechny hranice a židovská otázka se tím stává otázkou všech otázek. Vzdor tomu není neuchopitelná a nezmizí nám pod rukama v transcendentnu. Zůstává jako každá jiná pevně oběma nohama na této zemi. Je tedy především třeba vidět, že Německo není Židovi pouze cílem, nýbrž mnohem spíše prostředkem k cíli. Ten je však v nejvlastnějším smyslu slova internacionální. Konečný cíl Judy přesahuje hranice našeho i každého jiného státu, není pouze mezistátní, nýbrž

¹⁸⁷ V originále *Französische Revolution*.

¹⁸⁸ *Darstellung der inneren Verhältnisse in Polen*, 1923.

nadstátní a vyplývá ze zřetelné mocné touhy po světovládě národa, který se stejně jako dříve považuje za vyvolený. Cílem je tedy samotná světovláda. Již velký zasvěcenec Benjamin Disraeli prohlásil:

„Svět je ovládán úplně jinými lidmi, nežli si myslí ti, kdo nemohou nahlížet za kulisy.“

Walter Liek ve svých vynikajících studiích¹⁸⁹ pro tento konečný cíl razí výraz **Pan-judea**. Pro Židy, žijící mezi hostitelským národem, je internacionalismus pouze prostředkem k oslabení a podvrácení jeho národních sil, které mu tím stojí v cestě. Žid sám je naprosto a zcela nacionální. Neexistuje žádný jiný národ, který by myslel a jednal nacionálněji, než právě židovský. Židovské chápání národa, nejostřejší a nejjasnější ze všech, protože je čistě rasové, překračuje hranice národních států a pojímá v sobě úhrn všech Židů. Internacionalismus Židů tedy působí ničivě a rozkladně jenom na ostatní, židovskému národu je však páteří a silnou duchovní i hospodářskou oporou. Židovský internacionalismus je do extrému vybičovaným nacionalismem! Schopenhauer a Fichte se dotýkají jádra problému, když říkají: „Vlastí Židů jsou ostatní Židé.“

Velmi cenné doznání v tomto smyslu přináší známý sociálně demokratický list, Noskeho „Saskokamenický hlas lidu“.¹⁹⁰ Říká se tam, že se „německá politika se svými požadavky po míru nachází ve spojení s rudou a černou internacionálou“ a že je žádoucí, „aby se jí podařilo najít si trvale dobrý postoj také ke třetí velké internacionální organizaci, totiž k Židovstvu!“ – Problém správně rozpoznal již Schopenhauer:

„Je omyl považovat Židy za pouhou religiózní sektu, ale ještě horší je, když se takovému omylu napomáhá označováním židovství za ‚židovské náboženství‘, což je od základu falešný a na oklamání vypočítaný výraz, který by se vůbec neměl připouštět. Spíše je zde na místě výraz ‚židovský národ‘.“

V kapitole VIII zmiňovaný dr. Arthur Brünn mj. říká:

„Pod židovským národním uvědoměním rozumím živé vědomí společného původu, pocit sounáležitosti Židů všech zemí, a pevnou víru ve společnou budoucnost.“

Žid je skutečně prototypem ryze cílevědomého nacionalisty, a o to nestoudnější je ovšem také lživost jeho boje proti nacionalismu hostitelského národa. Jistým vysvětlením zde může být strach Židů z odhalení skutečné příčiny tohoto boje, kterou je neuhasitelná nenávist, a ovšem také z toho plynoucích následků. Dále z věci jasně plyne až žalostný „nedostatek soudnosti“ německých Judových pomahačů v boji proti německému nacionalismu, jako jsou Hoböhmen, Delbrücke, Schücking, Baumgarten, Goetz, Rohrbach a mnozí další.¹⁹¹ Sancta simplicitas!¹⁹² Jen v Německu takových lidí

¹⁸⁹ „Politische Erneuerungstechnik“ a „Anteil des Judentums am Zusammenbruch“ v časopisu „Deutschlands Erneuerung“ č. 9 a 10/18; 1/19. Viz také znamenité práce prof. dr. Ericha Junga v časopisu „Deutschlands Erneuerung“, zvláště článek „Die Einheitsfront der Geldmächte“.

¹⁹⁰ V originále „Chemnitzer Volksstimme“, 18. 8. 1917.

¹⁹¹ Výsledky práce těchto – snad jen v Německu možných – „politiků“ Bismarck v Říšském sněmu dne 2. 3. 1885 charakterizoval takto: „V našem starém národním mýtu spočívá zvláštní předpoklad, že kdykoli se Němcům vede dobře a nastává jaro národa, vždy se objeví takový, který německé jaro zardousí.“ Ještě pregnantnější byl Ernst Moritz Arndt, který „učené“ pomahače cizáků nazývá prostě „pokolením hlupáků“ a „jarmarečníky, kteří vždy byli morem Německa“.

bylo možné, že během války na život a na smrt mohly v angličtině vycházet noviny „Most“¹⁹³ k podpoře a rozvoji „světobčanského“ ducha. Jejich vydavatel se jmenuje Hermann George Scheffauer a něco takového si mohl za války troufnout opravdu jenom Žid!

Skutečný dosah otázky se tím ovšem dostává do nového světla. Každý nacionalismus má nezbytně za základ mocenskou myšlenku, tedy i židovský nacionalismus, a to ve zcela mimořádné míře. V žádné jiné mocenské ideji není tak hluboce zakořeněno nutkání ke světovládě jako v židovské. Tentýž Žid, který z hlavy našeho národa vyhání mocenskou myšlenku a vede jej neodvratně do stoky svého kulturního bahna, je současně nejbezohlednějším a nejbrutálnějším politikem moci. Nikdo neví lépe než Žid, že moc a pouze moc je základem všech lidských věcí, tedy práva, hospodářství, kultury atd. Ví ovšem také, že jeho moc je tím pevnější a jeho mocenský cíl tím bližší, čím více se mu podaří vyhnat tuto elementární zásadu ze slabých srdcí a ještě slabších hlav těch ostatních!

Ze všeho řečeného se tedy podstata židovské války jeví jako cílevědomé usilování o moc. Nyní už nepotřebujeme žádné objasnění skutečného významu všežidovských hesel „militarismus“, „mír“, „nový duch“, „vyjeté koleje“, „Společnost národů“ nebo „světové svědomí“. Je velmi příznačné, co liberální poslanec Muser prohlásil v lednu 1918 v 2. bádenské komoře parlamentu:

„Podstatou patriotismu je dnes zdravý internacionalismus. Zdravé světové smýšlení je předpokladem moderního [!] patriotismu. Mírová rezoluce Říšského sněmu byla nezbytným protestem proti znetvoření charakteru našeho národa. Chceme takový stát, který by byl přiměřený svým vysokým úlohám, chceme – a to je skutečný patriotismus – zlidštění lidstva!“

Jistě, čirý nesmysl! Avšak Němec, který se tak rád nechává oslnit paradoxy, spolkl Židovu návnadu i s háčkem. Nyní, kdy bylo dosaženo cíle, spadla maska i na židovské straně. Tak např. „Vídeňský pondělník“¹⁹⁴ prohlásil:

„Budme upřímní: je nám přece zcela lhostejné, zda jsme podle jména Angličané nebo Italové, pokud ... s lidmi jiných správních oblastí [?!] žijeme v dobrých vztazích a náležitě dbáme jejich obchodních i ostatních zájmů. ... Konečným výsledkem této světové války musí být velká internacionála národů.“

Theodor Mommsen ve 3. díle svých „Římských dějin“ píše:

„V jistém smyslu by bylo možné vedle Římanů a Řeků jmenovat ještě třetí národnost, která s nimi v tehdejším světě soupeřila ve všudypřítomnosti, tedy Židy. ... Židovi se na rozdíl od člověka Západu nedostalo daru politické organizace a vůči státu se choval v podstatě lhostejně. Stejně tak se však nevzdával jádra své národní osobitosti, ale byl vždy ochoten zahalit se do jakékoli jiné. Také ve starověkém světě bylo Židovstvo činným kvasem kosmopolitismu a národního rozkladu.“

Pro úplnost ještě poznamenávám, že tím je vysvětlitelný odpor a často jen těžko potlačovaný hněv politického judaismu a především všežidovského tisku vůči sionismu.

¹⁹² Tj. „svatá prostoto!“, pozn. překl.

¹⁹³ V originále „The Bridge“.

¹⁹⁴ V originále „Wiener Montags-Jurnal“ z 26. 5. 1919.

Ničeho se Juda neobává tolik jako předčasného odhalení svých plánů a cílů. Jak daleko v tom jde, ukazuje nám událost, která je současně dalším dokladem Judovy moci a cílevědomosti. Mám tím na mysli opravdu zajímavé „zdokonalení“, k němuž došlo mezi 3. a 5. vydáním učebnic „Dějiny středověku“ pro bavorské střední školy. Učebnice byla vydána se souhlasem ministerstva a zpracoval ji dr. Ebner z Mnichova. Bližší k tomu přinesl Dietrich Eckart v 19 a 20/19 čísle svého časopisu „Správně po německy“.¹⁹⁵ – V dřívějších vydáních zmíněné učebnice obsažená pasáž z Mommsena, kterou jsme si výše uvedli, byla v novějším vydání vypuštěna. Jednak je to důkazem Judovy moci, jednak dokladem jeho mimikry. Dnes už se musí na Judovu počest „zdokonalovat“ i naše krásné německé bajky, jako je třeba příběh J. Rückerta „O stromu, který chtěl mít jiné listí“. Ve verši „... a tak kráčel Žid lesem“ musel být „Žid“ nahrazen slovem „muž“. Rovněž tak v Chamissově básni musel být „vyčištěn“ verš „... a jako naschvál mi cestu zkřížil Žid“. Takové znetvořování německých duchovních děl nelze označit jinak než za typicky židovskou drzost! Co by asi tak říkal Juda, kdybychom my chtěli stejným způsobem „vyčistit“ učebnice jeho talmudských škol? – Shrnutí a potvrzení – už nejsme pány ve vlastním domě. A úplně na závěr, do této kapitoly patří ostatně také socialistická reforma našich školních a především historických učebnic. Všejudea dosáhla svého cíle!

XVII

Předpovědi

Všechny prostředky, jimiž se „internacionální“ židovský nacionalismus snaží dosáhnout svého vytčeného světovládného cíle, jsou podobné těm, jichž užívá ve státech svých hostitelských národů: „internacionální“ socialismus, nadstátní tisk, mezinárodní kapitálové propojení, internacionální tajný spolek vybraných duchů a – protože židovská mocenská politika nepracuje pouze slovem, písmem a mamonem, ale i naprosto „militaristicky“ – také obkličovací válka proti pošetilým národům, jejichž „vnitřní pokrok“ postupuje příliš pomalu. Posledním prostředkem je pak internacionální revoluce!

Nechme nyní k těmto věcem promluvit samotné Židy. Dr. Moritz Kohn řekl již před válkou:

„Aniž by byl sám pohlcen, vládne nyní židovský duch i tam, kde by byl dříve jen sotva trpěn. Dnes už se nepotřebujeme skrývat ve středověkých ghettech, protože již dávno máme vládu, která nám byla předpovězena [!]. Žádný panovník dnes bez nás nemůže podniknout ani to nejmenší, protože ovládáme finanční trhy. Na veřejnost se nedostane jediné nám nepříjemné slovo, protože ovládáme tisk. Do ideového schématu vzdělanců se nedostane žádná nám nemilá idea, protože jsme pány knižního trhu. ... Židovský duch si podmanil svět!“

¹⁹⁵ V originále „Auf gut deutsch“.

Dále si zde uvedeme alespoň několik málo z nesčetných svědectví, že tento „duch“ v hrubé materializaci usiluje nejen o duševní, nýbrž doslova i o fyzickou světovládu. Na židovském kongresu ve Lvově 1912¹⁹⁶ se mladožidovský rabín vyslovil takto:

„Bratři, jsme účastni impozantní podívané: Izrael je každým dnem mocnější. Zlato, jemuž se lidstvo klaní, to uctívané zlato je již téměř úplně v rukou Židů, a zlato je budoucností Izraele. Pokrok a civilizace křesťanských národů tvoří mocné valy, které Židy kryjí, a napomáhají uskutečňování jejich plánů. Nám Židům se podařilo zmocnit se nejdůležitějších středisek světové burzy. Burzy v Paříži, Londýně, ve Vídni, v Berlíně, Hamburku a v Amsterodamu jsou naše. Všude, kde jsou Židé, disponují obrovskými majetky. Všechny státy jsou u nás zadlužené. Tyto dluhy pak státy nutí dávat Židům do zástavy doly, železnice a průmyslové podniky. Zbývá nám už jen zmocnit se pozemkového vlastnictví [o což se postará „socializace“! autor]. Jakmile přejdou do rukou Židů velké pozemkové majetky, budou nám křesťanští dělníci zajišťovat nesmírné příjmy. V devatenáctém století jsme byli sehnuti pod jařmem, nyní jsme však mocnější než naši nepřátelé. Je pravda, že se mnozí Židé nechali pokřtít, ale i tato okolnost nám jen propůjčila ještě větší sílu, protože pokřtěný Žid nikdy nepřestane být Židem. Přejde čas, kdy si křesťané budou přát stát se Židy, ale Judův národ je s odporem odmítne. Hlavním nepřítelem Židů je katolická církev. Proto jsme na tento strom naroubovali ducha svobody a uvolněné disciplíny. Také jsme podněcovali a rozdmýchávali boj mezi různými křesťanskými konfesemi. Především však musíme nesmiřitelně bojovat s katolickým klérem. Budeme katolické duchovní zahrnovat výsměchem a skandálními historkami z jejich života, abychom je vydali znechucení světa. Zmocníme se školy a jakmile církev zchudne, ztratí svůj vliv [odluka církve a státu!], a její bohatství se stane kořistí Izraele. Židé vezmou všechno do svých rukou, zvláště pak moc a postavení. Soudcovský stav, úřednictvo a lékařstvo – to všechno musí být židovské. ... Francie je už naše, příště přijde na řadu Rakousko.“

Pravděpodobně jde o téhož rabína, který napsal brožuru „O gojímech“, jež pak byla z podnětu poslance Březnovského předmětem debaty rakouského parlamentu.¹⁹⁷ „Vídeňské německé noviny“¹⁹⁸ z 15. března 1901 otiskly z obsahu brožury následující:

„Útrpné a nepříjemné časy pronásledování a ponižování,¹⁹⁹ které lid Izraele snášel s heroickou trpělivostí, jsou už šťastně za námi díky pokroku a civilizaci

¹⁹⁶ Nejspíše se jednalo o zasedání sdružení „Sion“, založené roku 1887 ve Lvově, které se stalo střediskem sionistického hnutí; pozn. překl.

¹⁹⁷ Poslanec rakouského parlamentu (přesněji říšského sněmu) Václav Březnovský zveřejnil text brožury v letáku, vydaném r. 1900 v Praze; pozn. překl.

¹⁹⁸ V originále „Wiener Deutsche Zeitung“.

¹⁹⁹ Alespoň několik slov k nepřítelství nenávisti Židů vůči Němcům, která má svůj důvod v rasovém instinktu a hluboké nechuti ke katolické církvi. Je neslýchaným překrucováním historie, když si Židé a jejich spojenci stěžují na utrpení příkoří. Nikoli „ostatní“, ale právě a výhradně Židé přivedli na svět nenávist jako hospodářský a politický faktor. Již ve starověku byly nezbytné zákony římské státní moci na ochranu křesťanů před pronásledováním ze strany Židů! Židé byli původci a podněcovateli pronásledování křesťanů. Nerova manželka Popeja byla zcela v rukou Židů (podle některých pramenů byla sama Židovka). Tolik odsuzovaná středověká pronásledování Židů byla pak už jen reakcí na jimi vyvolané utrpení. Rovněž omezení Židů na ghetta nebylo nějakým protižidov-

křesťanů. Tento pokrok je pro nás nejbezpečnějším štítem, za nímž jsme mohli rychle a nepozorovaně urazit vzdálenost, která nás dělila od našeho vznešeného cíle. Pohledme na materiální situaci Evropy a nesčetné zdroje, které si Izraelité od počátku tohoto století svým kapitálem vytvořili. ... Všude jsou Rothschildové, Židé, pány finanční situace, a všude disponují miliardami, nehledě už k tomu, že také v každém místě druhé nebo třetí kategorie jsou Židé pány bohatých fondů. Bez dítek Izraele, bez jejich bezprostředního vlivu, nelze provést žádnou finanční operaci, žádný významný podnik.

Burza zaznamenává a reguluje tyto dluhy a my jsme prakticky všude pány burzy. Proto se musíme snažit zadlužení států co nejvíce usnadňovat a zvyšovat, abychom se stali pány cen, a také musíme brát za svůj kapitál do zástavy nejen jejich doly, železnice a průmyslové podniky, ale i daně. Největším bohatstvím těchto států je zemědělství a velcí vlastníci pozemků se vždy těšili účtě a vlivu. Z toho plyne, že se musíme zaměřit i tímto směrem a naši bratři se musí zmocňovat co největších polností. Pod záminkou, že chceme pomoci pracujícím třídám, musíme uvalit celou daňovou zátěž na velké vlastníky pozemků, a jakmile jejich zboží padne do našich rukou, stane se pro nás práce křesťanského proletariátu zdrojem nesmírných zisků.

Všemi prostředky musíme usilovat o oslabení vlivu křesťanské církve, která je odedávna naším největším nepřítelem. Za tím účelem musíme v srdcích jejích věřících vyvolat liberální ideje, rozsévat pochybnosti, rozkol a náboženské spory. Každá válka, revoluce, jakákoli politická a religiózní změna nás přibližuje okamžiku, kdy dosáhneme svého nejvyššího cíle.

Obchod a spekulace, dva vydatné zdroje zisku, nesmějí být nikdy vyrvány z rukou Židů, a musíme si především udržet obchod s alkoholem, máslem, chlebem a vínem, neboť jeho prostřednictvím se staneme pány zemědělství. Staneme se také jedinými distributory obilí. Jestliže to vyvolá hlad a nespokojenost, najdeme si vždy možnost, jak odpovědnost svalit na vládu. Všechny veřejné úřady musejí být přístupné Židům a jakmile se jich jednou zmocníme, stanou se nám dalším zdrojem vlivu a moci.

Židé se také musí snažit proniknout do zákonodárných sborů, které se těší účtě a vážnosti. Nejúčinnějším prostředkem k tomu je podílet se na všech průmyslových, obchodních a finančních podnicích.

Musíme také dbát na podporování manželských svazků mezi křesťany a Židy, protože židovský národ tím jen získá, aniž by sám utrpěl škodu. Příliv jistého množství nečisté krve do našeho Bohem vyvoleného národa góje zničí a naše dcery se sňatkem dostanou do svazku s mocnými a vlivnými

ským aktem, nýbrž státoprávním opatřením, vynuceným nesnesitelnou židovskou arogancí. Tak jako Alexandr Veliký založil Alexandrii, dostali Židé zvláštní část města, „aby tam mohli vést čistý život a nemuseli se místi s cizinci“ (židovský historik Josephus, *Bell. Jud. II 18,7*). Hrubým zkreslováním historických skutečností je také tvrzení, že Židé byli násilně nuceni k spekulativnímu obchodu a finančnictví, protože jim tvůrčí povolání byla uzavřena. Pravdou je, že se Židé ihned po svém rozptýlení věnovali výhradně obchodu a směnárství i tam, kde jim nikdo nebránil v přístupu k jiným řemeslům.

rodinami. Výměnou za naše peníze získáme neocenitelný vliv na své okolí. Přátelství s křesťany nás neodchýlí z vytýčené cesty, ba právě naopak; naše obratnost z nás udělá jejich pány.

Pokud je zlato hlavní mocností světa, pak druhé místo bezpochyby zaujímá tisk. Kdo však jím disponuje bez prvního? Pro nás je nezbytné, aby se vedení novin a časopisů nacházelo v rukou našich lidí. Bohatství a nádhera, k nimž mají prodejné veličiny sklony, z nás udělají pány veřejného mínění a vydají masy naší moci.

Budeme-li takto neústupně postupovat krok za krokem, nakonec křesťany potlačíme a zničíme jejich vliv. Budeme světu předepisovat, čemu má prokazovat čest a úctu, a čím má opovrhovat.

Možná se proti nám pozdvihnou nějaká individua a zahrnou nás nadávkami a kletbami, ale nevědoucí a poddajné masy se postaví na naší stranu. Jakmile se staneme neomezenými pány tisku, bude snadné pozměnit stávající pojmy cti, ctnosti a charakteru, zasadit první úder posvátné instituci rodiny a nakonec ji zcela zničit. Pak už můžeme vymýtit víru a důvěru ve všechno, co až dosud naše křesťanské nepřátele povznášelo. Bude to pomsta za strašný osud, kterým Izrael po dlouhá staletí trpěl.

Jestliže jeden z nás postoupí o krok vpřed, musí jej hned následovat další. Pokud sejde z cesty, musí mu jeho soukmenovci pomoci. Je-li Žid postaven před soud, je nezbytné, aby se jej bližní ujali a zajistili mu pomoc, ale jen tehdy, pokud žil podle předpisů, kterých Izrael vždy dbal.

Naše zájmy vyžadují ukazovat pochopení pro sociální otázky, zvláště pak pro takové, které se týkají zlepšení situace pracujících tříd. Ve skutečnosti ovšem musí být naší snahou zmocnit se této stránky veřejného mínění a určovat její směr. Zaslepené masy mají sklon k patetickým frázím a tím pro nás představují snadnou kořist, protože si tak u nich můžeme snadno získat popularitu a důvěru. Mezi našimi lidmi snadno najdeme takové, kteří své předstírané city umějí podat s takovou přesvědčivostí, s jakou upřímní křesťané projevují své opravdové nadšení.

Je nezbytné udržet si přízeň a důvěru proletariátu a podřídit jej těm, kdo vládou penězi. Budeme tedy proletariát podněcovat k revolucím a převratům, a každá taková katastrofa nás přiblíží našemu cíli, kterým je vláda na zemi, přislíbená našemu otci Abrahámovi.“

Podobně mluví také ruské lóžové bratrstvo „Siónští mudrci“ v propagační brožuře z roku 1911:²⁰⁰

„Hlavního cíle, židovské světovlády, ještě nebylo dosaženo. Jednou se to však stane a je již mnohem blíže, než si masy v křesťanských státech myslí. Ruské carství, německé císařství i militarismus se zhroutí, a všechny národy budou dohnány ke kolapsu. To je ten okamžik, jímž začne skutečná vláda Židovstva.“

Komentář je zde zcela zbytečný. Máme před sebou v celé kráse židovský plán válečného tažení i konečného cíle. V zásadě by mělo být uvádění takových proroctví zbytečné, protože jejich slova sami na sobě zažíváme. Velmi pozoruhodné je zde

²⁰⁰ Podle „Deutsche Zeitung“ č. 511 z 15. listopadu 1919.

pseudoreligiózní odůvodňování židovského světovládného plánu, které mu nejenže nic neubírá na nebezpečnosti, nýbrž ji jen zvyšuje, a současně je vysvětlením pro ďábelské síly a strašlivou logiku židovské vůle. V příslušné literatuře vždy nacházíme odkazy na předpovědi tohoto panství. Na židovském kongresu v Basileji 29. srpna 1898 hlavní řečník prof. dr. Mandelstam prohlásil:

„Židé energicky odmítají rozplynutí v ostatních národnostech a lpějí na svém historickém doufání [ve světovládě].“

Roku 1909 zemřelý dr. Gustav Karpeles v pamětním spisu k oslavě dvacátého výročí založení řádu B'nai B'rith říká:

„Není třeba být ani středověkým, ani moderním exegetou, abychom v příslibu našemu praotci Abrahámovi: ‚Udělám z tebe veliký národ, budeš požehnán a skrze tebe budou požehnány všechny národy země‘ viděli předznamenány celé dějiny Židovstva i jeho poslání.“

Podobně se v Marburku vyjádřil také nedávno zemřelý „velký“ politický filosof Židů prof. Hermann Cohen:

„Celá historie Židovstva nás ve shodě s proroky učí, že jeho seberealizace je pevně spojena s naším rozptýlením mezi všemi národy světa.“

Ve skutečnosti jde o druhé ukřižování Krista, o ukřižování pravdy, čistoty a veškeré Boží i lidské velikosti.

Židovská mocenská politika není ničím jiným než zesvětštěním posvátné mesiánské ideje, jejímž osudným nedoceněním se Juda stal Jidášem Iškariotským a Kainem. Je to Ahasver, kdo dnes před námi stojí, kdo chce usednout na trůně světa! Čím byla kdysi Židům pro jejich zvrácené mesiánské naděje římská říše, tím je jim dnes celý svět. Juda se nic nenaučil a nic nezapomněl. Jádrem židovské světové politiky důkladně odhalil Hermann Cohen:

„Celé vzdělané lidstvo věří na tento obsah mesiánské ideje. ... Ušlechtilé lidstvo budoucnosti, jediný pomazaný Páně, to je mesiáš.“

Nezbývá než závěrem uvést Lutherova slova:²⁰¹

„Chtěl bych říci ještě tolik: kdyby mi Bůh nedal jiného mesiáše, než po jakém dychtí Židé, potom bych byl raději sviní než člověkem!“

V jiném spisu Luther správně říká, že vladaři, vrchnosti i lid se „svými vlastními penězi“ stávají žebračky, a že se Židé „našimi penězi a statky“ stali „pány v naší vlastní zemi“. Také Friedrich Paulsen se své „Soustavě etiky“²⁰² říká:

„Židovské náboženství není konfesí jako jsou ostatní. Přiznání se k němu není pouze vyznáním religiózní víry, nýbrž také a hlavně přiznáním se k národnosti.“

Je to náboženství rasové nenávisti, jímž Juda směřuje ke svému násilnému cíli a které mu dodává vytrvalost, obětavost a jistotu vítězství, ale také „neukojitelnou

²⁰¹ *An den christlichen Adel deutscher Nation.*

²⁰² V originále *System der Ethik*, 4. Aufl. II, S. 518 f.

nenávist“, o níž výše mluvil W. Rathenau. K plnému pochopení věci postačí četba románů Benjamina Disraeliho, pozdějšího lorda Beaconsfielda.²⁰³

Jako nezbytný doplněk této kapitoly doporučuji četbu „Protokolů sionských mudrců“.

XVIII

Anglie

„Dohoda je prvním z velkých viditelných úspěchů Judy. Otcí a současně podněcovateli židovské války byli osobní Žid Eduarda VII., Sir Ernest Cassel, a Jakob Schiff, a v jeho osobě ovšem celý židovský Wallstreet. Carské Rusko bylo v této hře pouze medvědem, který tancoval podle píšťalky dohodových Židů. My jsme ovšem Rusko k tomu svou žalostnou politikou vycepovali, jak dokazují dopisy císaře Viléma II. Františkovi Josefovi II. Jakmile carství splnilo svou úlohu, bylo Judou okamžitě zlikvidováno; stejný osud potkal i naše císařství. Issac Markusohn v „Timesech“ ze 3. března 1917 prohlásil:

„Válka je obrovský obchodní podnik a nejkrásnější na ní je organizace obchodu.“

Takových a podobných výroků je bezpočet. Anglické hospodářství je zcela pod vlivem židovského velkokapitálu. Sombart konstatuje, že již roku 1904 bylo ze 63 velkých bank 33 zcela židovských, a to ještě do přehledu nebyli zahrnuti pokřtění Židé.

Vliv Židů na anglickou politiku je kapitola sama pro sebe a nyní se jí nebudeme blíže zabývat. Žid definitivně dospěl ke svému cíli v okamžiku, kdy se předsedou vlády královny Viktorie stal Benjamin Disraeli jako lord Beaconsfield, před nímž se uctivě skláněl i hrdý vévoda z Wellingtonu. Velký Skot s germánskou duší Carlyle nazývá Disraeliho „židovským kejklířem“. Nejpozději od té doby je anglická politika vyloženě židovská. Profesor Eugen Kühnemann²⁰⁴ mluví o „anglicky myslícím člověku“ a ohledně charakteru Anglosasů dochází k následujícímu závěru:

²⁰³ V židovském časopisu „Janus“ (č. 2/1912) jistý rabín píše: „Nic mi není tak živé jako přesvědčení, že všechny Židy spojuje velká a vznešená nenávist. Jsme nazýváni nebezpečím pro německví. Tím také jsme tak jistě, jako že je německví nebezpečím pro židovství. Jedinou otázkou, která nás zajímá, je zda máme nebo nemáme moc, a proto se musíme snažit být mocní a zůstat mocnými.“ Semi Abraham (*Vom Juden zum Christen*, 1912) říká: „Při výchově židovských dětí se jim od malička vštěpuje nenávist ke všemu křesťanskému.“ Stačí si připomenout Judovu zášť a odpor k našim křesťanským i národním svátkům. Podle Spinozy neexistuje silnější a neústupnější nenávist než ta, která se považuje za zbožnou. Ve výše uvedeném časopisu „Janus“ Cheskel Zwi Klötzel říká: „Tak jako my Židé o každém Nežidovi víme, že někde v koutku srdce je a musí být antisemitou, každý Žid v nejhlubší podstatě svého bytí nenávidí všechno nežidovské.“ Pak končí zajímavým upomenutím: „Židovstvo může být přemoženo pouze duchovně. Buďte pevní ve svém nežidovství, pevnější než jsme my v židovství, a zůstanete vítězi!“

²⁰⁴ *Deutschland und Amerika*, Verlag Beck.

„V tomto smyslu je Anglie spíše židovskou než křesťanskou mocností.“

Když Rothschild odjížděl z Anglie, poctili jej všichni štolbové špalírem u kočáru, což se jinak prokazuje pouze anglickému králi. V těchto a podobných věcech se projevuje nejen to vnější, ale i niterné. Jedenáctiletý princ Alexander Battenberský kdysi svou babičku, královnu Viktorii, požádal o sovereign.²⁰⁵ Když byla jeho prosba odmítnuta, princ královně napsal:

„Nejdražší babičko! Dostal jsem Tvoje odmítnutí, ale nemysli si, že jsem tím byl zklamán. ... Tvůj dopis jsem prodal jako suvenýr za 4 libry a 10 šilinků.“

Téměř jako předpověď poslání Izraele, o němž mluvil Cohen, zní slova lorda Roseberryho z roku 1893:

„Cílem anglické politiky je pokud možno co nejvíce osídlit svět Angličany a tak naplnit toto poslání [= příslibení] Anglie.“

Niterné provázání judaismu s anglikánstvím je mimořádně pevné a zasahuje i do transcendentní oblasti. Dopisovatel „K.S.“ „Německých novin“ ze 7. května 1918 k tomu napsal následující:

„V anglosaském světě existuje velice rozšířená společnost ‚British Israel Association‘, vydávající časopis ‚British Israel Truth‘. Členy této společnosti jsou Anglosasové různých křesťanských vyznání, část z nich jsou také Židé. Členové si říkají ‚Believers in Identity‘ (Věřící v identitu), tzn. že Britové a izraelité jsou identičtí. Učení společnosti zní: ‚The British are the ten tribes; they are lost Israel found‘ (Britové jsou deseti po Šalamounově smrti od Judy odloučenými kmeny, jsou ztracenými a znovu nalezenými dětmi Izraele). Ve službách společnosti, která je rozšířena i do kolonií, pracují angličtí duchovní a důstojníci. Vyhledávají se všechny pasáže Bible, z nichž by bylo možné dovodit identitu Britů a izraelitů. Úvodník ze 6. dubna 1902 říká: ‚Je opravdu podivuhodné, že několika malým ostrovům na severozápadě Evropy [tj. Británii] může patřit celá Austrálie, Nový Zéland, Tasmánie, Kanada, Indie atd., a musíme si položit otázku, kdo jsou tito Britové a proč je Bůh tak vyvýšil? Jsou ‚lost Israel found‘. Časopis má v záhlaví motto: ‚Potomci Jákobovi budou mezi mnoha národy jako lvi mezi zvířaty v lese, jako mladí lvi v stádu ovcí, které se mu nemohou bránit.‘ Časopis má dále v záhlaví anglický znak a nad ním heslo nejvyššího řádu, Hvězdy Indie: ‚Nebeské světlo je naším vůdcem.‘ Z mnoha jeho náborových přednášek si zde uvedeme alespoň několik: ‚Deset kmenů od zajetí po dnešek‘ plukovníka Garniera, ‚Velké zjevení‘ kapitána Crosleye, ‚Jsme Boží Izrael‘ E. Reepa, ‚Patnáct důvodů, proč jsou Anglosasové deseti ztracenými kmeny‘ pastora Pooleta, nebo třeba leták ‚Angličan Izraelita‘ R. Bankse.“

Naši věční prostřádkové to mohou považovat za dětinské a pošetilé, nicméně věci jako takové nelze jen tak zprovodit ze světa, a zvláště pak ne skutečnost, že provázání mezi anglosastvím a judaismem je už úplné, a že se Juda v anglosaství a jeho prostřednictvím snaží uskutečnit své světovládné plány. Již profesor Graetz ve svých „Dějínách Židovstva“ píše:

²⁰⁵ Do roku 1917 anglická zlatá mince s portrétem panovníka v hodnotě jedné libry; pozn. překl.

„Mnozí Angličané už ve 12. století projevovali takovou zálibu v Židovstvu, že se nechávali přijímat do jeho svazku [obřezávat!]. Existovala celá obec takových proselytů.“

Francouzský časopis „Vieille France“ přinesl v červnu 1920 opravdu pozoruhodný článek:

„Eduard VII. upadl kvůli svým finančním potížím do rukou evropských lichvářů, zvláště svého intimního přítele Alberta Sassoon [Žida], který se roce 1890 stal baronetem.“

Dnes již víme, jakou pravdu měl Carlyle, když řekl:

„Angličan má germánský zevnějšek, ale židovskou duši.“

Tato „identita“, kterou Shakespeare zvětšil ve svém Shylockovi, se např. projevuje v cynických slovech jednoho anglického vraha duší o „lukrativním mrtvolném pachu války“, nebo v konstatování Charlese Dilka:²⁰⁶

„Nikdo jiný neumí přivést ostatní národy k vymření tak, jako to dokážeme my.“

Lloyd George je stejně jako Wilson vykonavatelem velké „identické“ vůle Judy. Představitelé vysoké anglické politiky mají z velké části židovská jména. Sám Lloyd George je velmi důvěrně spřátelen s lordem Readingem (dříve Isaacsem). S Readingovým bratrem podnikl r. 1912 pochybnou spekulaci s Marconiovými akcemi, která by pro něj bývala měla vážné důsledky, kdyby tehdy Dolní sněmovna nepřivřela obě oči. Lord Reading se stal vysokým komisařem Společnosti pro zásobování Evropy potravinami. Rovněž to se pro Judu stalo na dlouho bezedným zdrojem příjmů. Lord Reading alias Isaacs je současně i lordem anglického nejvyššího soudu a jako takový je povolán předsedat podivnému soudnímu řízení s německým císařem. Je už tragikou naší doby, že právě soudu nad císařem Vilémem II. má předsedat Žid! Qui mange du juif en meurt!

Přes určité tělesné přednosti, které jsou důsledkem příměsi germánské krve, je současný Anglosas bastardem, a to především po stránce duševní. Odtud pak pramení nedostatek skutečného idealismu a hrubý tělesný materialismus, který mu ovšem na druhé straně dodává smysl pro realitu i další materiálně zaměřené schopnosti. Anglosas je rozený „prognostik materiálních hodnot“. Naproti tomu Němec je tělesně i duševně dokonale vyvážený člověk, protože jinak by proti všem lidským předpokladům nemohl čtyři a půl roku vítězně odolávat prakticky celému světu a také by dosáhl vítězství, kdyby mu v tom nezabránila odvrácená strana jeho ctností, kterou je dobromyslnost a důvěřivost. Jen proto jej také 19. července 1912 židovská sněmovní většina mohla spoutat okovy. V každém případě je psychologicky zcela logické, že Juda právě v míšeneckém anglickém národě hledal prostředek k uskutečnění svých světovládných plánů.

Pozoruhodný příspěvek mi k anglosasko-židovskému ideovému i hospodářskému provázání podal jistý zahraniční Němec v dopisu z 15. října 1919:

„Dříve bylo mnoho důležitých míst v obchodě a průmyslu Anglie i jejích kolonií obsazeno Němci. Právě anglosasští Židé měli nesmírný zájem na odstranění těchto pilných a loajálních konkurentů, v nezbytném případě i pomocí války. Tím

²⁰⁶ *Problems of Greater Britain.*

se vysvětluje především vytlačování německých obchodníků. Velmi příznačné jsou zde události v Číně. Němečtí obchodníci byli z Číny vyštvaní proto, že naprosto korektním čínským obchodníkům poskytovali dlouhodobý úvěr. Tímto důvodem se ostatně anglo-židovské noviny s typickou nestydatostí nijak netajily. Solidní němečtí obchodníci tím zbavovali anglosaské Židy možnosti vykořisťovat lichvou čínské obchodníky. Pro každého znalce věci je nezvratnou skutečností, že válka všude, odkud byli vyhnáni Němci, přispěla k dalšímu požidovštění a to nejen v Anglii, jejích koloniích a v Americe, nýbrž po celém světě.“

Jistě není bez zajímavosti, že Anglie po ratifikaci tzv. míru jmenovala nejprve svým zmocněncem Sira Horace Rumbolda z Judova rodu, o němž samotné židovské noviny psaly, že je potomkem charlottenburského dvorního Žida Mosese Salomona Levyho. V anglické Horní sněmovně ostatně zasedají další početní Židé jako třeba Montague, Rothschild, Wandsworth, Burnham, Herschel, Ludloy, Mühlham, Rothermere a další. Také anglický tvůrce ruské revoluce Buchanan je Žid. Bývalý francouzský ministr zahraničí Emil Flourens říká:²⁰⁷

„Londýn je sídlem králů Izraele. Odsud řídí židovští bankéři City, posedlí neochvějným rasovým vědomím osudu hebrejského národa. Odtud tedy Židé kontrolují a hájí své zájmy ve všech částech světa.“

O vývoji daného tématu důkladně informuje výborná kniha G. E. Winzera „Židovská otázka v Anglii“,²⁰⁸ na níž čtenáře výslovně upozorňuji. Winzer současně uvádí důležité materiály k národoveckému vývoji v Anglii a ve Francii. Těžko říci, zda je k smíchu nebo k pláči, když dnes dokonce i list „Times“ bez nejmenšího tušení píše:

„Bojovali jsme snad po čtyři roky proti tajné německé světovládě, abychom nakonec narazili na něco mnohem nebezpečnějšího? Unikli jsme my Britové německému míru, abychom nakonec podlehl židovskému míru, Pax Judaica?“

XIX

Amerika

Stav věcí v Americe je až příliš dobře znám, než aby vyžadoval podrobnější vysvětlování. Židovský časopis „Národ a země“²⁰⁹ otiskl článek Johna Frasera s titulkem „Američtí Židé a jejich povolání“. Mimo jiné se tam říká:

„Američtí Židé dodávají masám obyvatelstva nejen oblečení, ale zajišťují jim i bydlení. Katastrální ročenka uvádí úplný výčet majitelů pozemků v New Yorku. Ročenka je nekonečným seznamem židovských jmen. ... Cohn, Levy, Kahn a Rosenthal plní celé soubory stránek.

²⁰⁷ *La France conquise*, 1906.

²⁰⁸ V originále *Die Judenfrage in England*, Deutschvölkische Verlaganstalt, Hamburg 1.

²⁰⁹ V originále „Volk und Land“, č. 2 z 9. ledna 1919.

Značná část z těchto dnes milionářských majitelů se ještě před několika lety živila podomním obchodem. ... Není pochyb o tom, že za několik let budou Židé vlastnit naprostou většinu Manhattanu, nejdražších pozemků světa.

V New Yorku tvoří Židé polovinu studentů Columbijské a tři čtvrtiny studentů Newyorské univerzity. Tito mladí lidé již dnes doslova zaplavili civilní úřady a všude vytlačují americké a irské uchazeče.

Lékařská a laborantská místa, jichž je v New Yorku obrovské množství, jsou obsazena téměř výhradně Židy, a také mezi inženýry mají většinu. Židé jsou rovněž převážně zastoupeni v nižším soudnictví, které jim město svěřilo. ...

Největší obchodní domy, jak je dnes známe, děkují za svůj původ židovským hlavám. Jména jako Straus, Altmann, Blomendale, Siegel a Erenhut zde vypovídají sama o obchodních domech velkoměst, z nichž většina se teprve v poslední generaci vyvinula ze skromných začátků. Židé ve Spojených státech ovládají také obchod s lihovinami. Osmdesát procent organizovaných obchodníků v této branži tvoří Židé. Vlastní rovněž 60 procent v palírnách a velkoobchodu.

Díky zprostředkovatelství mají Židé kontrolu nad kalifornskou produkcí vína.

Podobně je tomu v tabákovém odvětví. Židovští agenti navštěvují příslušné státy Unie a skupují téměř celou produkci nezpracovaného tabáku, takže velké tabákové společnosti musejí odebírat potřebnou surovinu od nich. ...

Americké železnice mezi Mississippi a pacifickým pobřežím i jižně od Missouri jsou také z největší části v židovských rukou, přičemž hlavní roli zde hraje firma Kuhn, Loeb a Co. ...

Rovněž zábavní podniky ve Spojených státech patří téměř výhradně Židům. Nejméně 90 procent operních scén, divadel, biografů atd. je provozováno Židy. Touto profesí se nezabývají jako herci, kteří by se vypracovali na ředitele divadel, nýbrž proto, že v ní vidí možnost nesmírných zisků. Existuje půl tuctu velkých divadelních společností, jejichž majitelé jsou miliónáři. Např. firma Schubert má téměř 20 divadel v New Yorku a nejméně na 80 dalších se podílí. Většina Židů v americkém divadelnictví má pouze finanční zájmy a nijak se nesnaží podporovat umění.²¹⁰

Za zmínku stojí, že i Sombart²¹¹ říká stručně a výstižně:

„Amerika je dnes od jednoho konce na druhý židovskou zemí“ a „Spojené státy děkují Židům za to, že vůbec jsou“.

Americká demokracie je nejryzejší oligarchií ve formě plutokracie. Roosevelt pochází ze židovské rodiny, která se do Spojených států přistěhovala z Holandska. Američtí dělníci se nechávají podvádět Židem Gompersem stejně, jako se nechávají naši dělníci ohlupovat svými Cohny a Haasy. Samuel Gompers je prezidentem „American Federation of Labour“. Jak je vedení amerického dělnictva požidovštěno, vysvětluje např. i z okolnosti, že Gompers v červenci 1919 pověřil sjednocením odborových svazů ocelářského průmyslu rabína Stephana Wise, který sehrál ve válce mimořádnou roli, a o níž si dále ještě povíme.²¹² Wallstreet je

²¹⁰ Cit. podle Dinterse, *Sünde wider das Blut*.

²¹¹ *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.

²¹² Podle zprávy židovské tiskové ústředny v Curychu.

tak říkajíc budovou Judova hlavního štábu a odtud se rozbíhají nitky do celého světa. Americké trusty, americká burza, klub politických zločinců Tammany Hall i všemocní „bossové“ – to je rovněž zásadně židovské. Jenom úplný prostřáček si může myslet, že prezident Spojených států Wilson je něco víc nežli pouhý soudní vykonavatel vysoké židovské rady na Wallstreetu. Pak je také zcela logické a vysvětlitelné, proč Dernburg a spol. tak horují pro tohoto muže a jeho společníky. Wilsonovy vazby na Wallstreet jsou zřejmé z jeho styků s obřími spekulanty wallstreetských firem Baruch, Kuhn, Loeb & Co. a Conolly & Co. Wilsonovým soukromým tajemníkem je Žid Tumultey, tiskového agenta mu dělá židovský advokát Lustgarten, a v prezidentově nejbližším okolí se neustále pohybují Baruch, Elkan, Morgentau, Kahn, Loeb, Schiff a Kuhn. V takové společnosti se idealistům nedaří. Podle listu „Times“ lord Northcliffe (Jakob Stern) nedávno pro americké publicisty uspořádal oběd na oslavu vítězství. Promluvil tam mj. rabín Stephan Vise:

„Amerika nebyla ve válce nikdy opravdu neutrální. Našlo by se sotva jen půl tuctu novin, které nepodporovaly mravní síly [!], stojící na straně Anglie a Francie. Německo nepochopilo, že ať už s Lusitanií a ponorkovou válkou, nebo bez ní by Amerika stejně vstoupila do války na straně Anglie a nikdy by nezůstala stranou, kdyby to bylo nutné.“

Jak známo, i Wilson v americkém senátu výslovně přiznal, že by Spojené státy vstoupily do likvidační války proti Německu i bez ponorkové války! – Nemůžeme se zde zabývat nejrůznějšími „ospravedlněními“ takové politiky proti „velkoněmectví“, ale úplně nám postačí poukázat na židovské souvislosti. Trockij (Bronštejn) se 21. listopadu 1917 nechal slyšet:

„Spojené státy vstoupily po třech letech do války pod vlivem střízlivých výpočtů americké burzy.“

Když nás Wilson tím nejpodlejšíím způsobem poslal pod nůž, neměl již po našem zhroucení sebemenší zájem nechat nás všechny úplně vyhladovět, a povolil soukromé dodávky potravin, což má velmi logické vysvětlení. Nechat vyhladovět otroky je neomluvitelná ztráta investovaného kapitálu.

Nyní alespoň jeden příklad, jak je judaismus v Americe činný i navenek. List „New York Sun“ z 21. května 1917 psal následovně:

„Bývalý velvyslanec v Německu, James W. Gerard, se včera v haarlemském ‚Templu Anshe Che-sed‘ účastnil vzpomínkové slavnosti za židovské vojáky z občanské a španělské války. Gerard přítomným řekl, že bez Židů by Německo nikdy nemělo skutečnou kulturu. Členové Hebrejské unie veteránů a židovští veteráni ze španělské války s vyznamenáními seděli v prvních řadách lavic synagogy a pozorně naslouchali Gerardově projevu. Zbývající prostory byly do posledního místečka zaplněné davem, žádostivým vyslechnout si bývalého velvyslance. Vzpomínková slavnost byla opravdu prostá a působivá. Zahájil ji rabín Cohn vlasteneckou modlitbou za ochranu národa a úspěch jeho věci. Pak prezident templu Goodfriend představil shromáždění mr. Gerarda, které jej uvítalo nadšenými ovacemi. ‚Jsem poctěn možností být dnes večer mezi vámi,‘ začal Mr. Gerard, ‚a jsem potěšen zjištěním, že cítíte takový patriotismus ke své zemi. Je správné a spravedlivé, že jste bojovali za tuto zemi, která vám dala politickou i religiózní svobodu. Jeden z vašich proslulých spisovatelů, Israel Zangwiel, na-

zval tuto zemi tavicím kotlem světa [čti: Judovým tavicím kotlem]. Až dosud však pod tímto kotlem nebyl dostatečný oheň k roztavení všech přísad. Nyní jsme však již prvky, které se neroztavily [!], z kotle odstranili a vrhli do ohně.

Za pobytu v Německu patřila mezi moje povinnosti také starost o válečné zajatce v táborech a lazaretech. Povšiml jsem si, že v nemocnicích se zajatci zacházeli mnohem lépe než v táborových lazaretech. Hledal jsem důvod a také jsem jej našel: většina německých lékařů tam měla židovská jména. Dovolte mi ještě jednou zdůraznit: v Německu by bez Židů bylo jen málo kultury. Židé vytvářejí kulturu, s níž se Němci rádi chlubí. Německo jako takové je zemí kalu a špíny. ... Před válkou nebyli v německé armádě žádní židovští důstojníci. Dnes jich je pouze 114 a to ještě jen na základě morálního nátlaku ostatních zemí [!].‘

Poté rabín Cohn upozornil přítomné na hotový vojenský zázrak svržení autokracie v Rusku. ‚Tato skutečnost mluví jasně o vnitřních souvislostech‘.‘

Za zmínku nám jistě stojí, co výše citovaný Gerard napsal ve své knize „Tváří v tvář císařství“.²¹³ Mimo jiné čteme:

„Kdybychom Německu odebrali všechny jeho Židy, zůstalo by tam jen velice málo skutečné kultury. Gutmann, Fuld, Bleichröder, von Schwabach, Friedländer, Rathenau, Simon a Warburg ve finančnictví, Borchard a další v chirurgii včetně téměř celého lékařského stavu, Ehrlich, Bamberger, Hugo Schiff, Neuburger, Bentheim a Paul Jakobsohn v chemii a výzkumu, Mendelsohn a ostatní v hudbě, Harden, Wolff, Georg Bernhard a profesor Stein v žurnalistice. Ale nač pokračovat ve výčtu, když téměř jedinými nežidovskými muži, kteří vynikli v duchovním, uměleckém, finančním a vědeckém životě Německa, jsou pastoři luteránské církve.“

Gerard ovšem ve výčtu židovské „kultury“ na mnohé zapomněl. Tak např. na židovské obchodníky se ženami a na newyorský trust prostituce židovského milionáře Goldberga. Jaksi pozapomněl, že také mezinárodní zločinecká hantýrka je ryze židovská! Nicméně tento a mnohé další výroky jsou charakteristické pro roli, kterou hraje Juda v anglosaských zemích. Máme zde tedy opravdu „Believers in Identity“ (Věřící v identitu). Velmi „identická“ je proto i americká národní hymna:

Dělej dolary můj synu, dělej dolary,
vydělávej je čestně, můžeš-li.
Když ne – jen dál dělej dolary,
dělej dolary můj synu, dělej dolary.

²¹³ V originále *Face to face with Kaiserism*, Philadelphia 1918.

Ve Francii se situace příliš neliší. Isaac Blümchen²¹⁴ to říká stručně a jasně:
 „My Židé jsme pány Francie z moci vrozeného práva naší rasy.“

Výstižně také osvětlují dnešní situaci slova časopisu „La Vieille France“ 194/1920 na str. 20:

„Existují čtyři spolehlivé prostředky, jak se za prezidenta Milleranda stát ministrem: oženit se s Židovkou, vydržovat si židovskou milenkou, dát vlastní ženu k dispozici židovskému nadřízenému, nebo se oženit s odloženou milenkou židovského nadřízeného.“

R. F. (Républic Française) se dnes v samotné Francii běžně překládá jako Rothschilds Frères (bratři Rothschildové)! Požidovštění Francie není zjevně teprve od Dreyfušovy aféry a panamského skandálu. Rovněž Francouz je typický míšenec africké a keltské krve, jehož duševní síly nejsou schopné odporovat židovskému pohlčení. Často lze u nás slyšet povrchní námitku, že přece Francouz v této válce zcela nečekaně prokázal svou rasovou čistotu. Otázka zní, do jaké míry? Je snad nějaký div, že Francie patřila mezi vítěze díky svým koloniálním armádám a dohodovým spojencům z celého světa? Bez jejich pomoci by byla během měsíce prostě vyřízená. Že se Francie „morálně nezhroutila“, když naše jednotky stály jeden denní pochod od Paříže, za to neděkuje vlastním silám a duchovní velikosti, nýbrž nelítostné pěsti svých anglosaských spojenců.

Chceme-li prozkoumat průběh zařazení Francie mezi židovské provincie, musíme se vrátit v čase hodně daleko. Historické omyly velké francouzské revoluce, proslulé „ideje roku 1789“, jejichž účinky dodnes všechny nežidovské národy trpí, jsou ryzím plodem židovského ducha. Ke zřejmé politické nadvládě ve Francii dospěl Juda za Ludvíka Filipa svým mazaným Židem Crémieuxem, otcem Alliance Universelle Israélite, a později pak za Napoleona III. v osobě všemocného židovského ministra Foulda z bankovního domu Fould-Oppenheim. Právě za jeho působení došlo k naprostému napojení francouzské kapitálové síly na židovský světový kapitál, tzn. k pohlčení prvního druhým. Tím se stala i francouzská politika zcela židovskou v zde již mnohokrát zmíněném smyslu.

K jakým důsledkům to vedlo, popsál Francis Delaisi ve své velice poučné a bohužel málo známé knize „La guerre qui vient“²¹⁵ z roku 1911. Autor v ní s až zářející přesností předpovídá velkou židovskou válku.

„Naše velké finanční oligarchie již nehledají žádné nové poddané, nýbrž zázakníky; nevedou už také vlastenecké války tak, jak byly dříve obvyklé. Jsou to obchodníci a jejich válka je obchodní válkou. (Srovnej výše slova Isaaca Markusohna v listu „Times“.) ... Její vyslanci jsou agenti bank. ... Francouzská demokracie je pouze pěkná fasáda. Ve skutečnosti vládne národu menšina pro-

²¹⁴ *Le droit de la race supérieure.*

²¹⁵ Vyšla v německém překladu u nakl. Mittler & Sohn.

střednictvím bank a průmyslníků, kteří mají v rukou tisk i politiky. ... Vzdor demokratickým heslům si národ už dávno nevládne a nemá také sebemenší kontrolu nad vládními místy. Malý počet kapitalistů se zmocnil správních rad velkých finančních společností i celého hospodářského aparátu Francie. V časopisu „Společenská válka“²¹⁶ jsem ukázal, jak tato malá skupina ovládá i parlament, disponuje podle libosti s ministry a svým zlatem rozhoduje o všech významných listech, které utvářejí veřejné mínění. Obratně skryti za atrapou demokracie jsou tito lidé pány osudu země. Zmocnila se jich závrať z opojení absolutní mocí.“

Na jiném místě pak autor pokračuje:

„Vynálezci demokracie ... jsou finančníci! Ta jim tvoří španělskou stěnu, za níž skrývají své vykořisťovatelské metody, a v demokracii mají také nejlepší obranný prostředek proti každému pozdvižení lidu.“

Aby mohl Juda zaujmout takové postavení rovněž v Německu, kde tomu zatím stála v cestě nepohodlná „ústava“, rozpoutal velkou válku a také ji vyhrál s vydatnou pomocí světových Všežidů i svých domácích Scheidemannů a Erzbergerů. Odtud také všežidovská drezúra tzv. veřejného mínění v Německu za války a jeho zaměření na vnitřní otázky, odtud také neustálé upozorňování „na dojem v cizině“, zde je rovněž důvod bránění jakékoli diskusi o cílech války atd. Pro psí pokoru německé odpovědi na Wilsonovu nótu z 27. října 1918 je velice charakteristické, že začínala slovy:

„Prezidentovi jsou nepochybně známy hluboké proměny, k nimž došlo a dochází v německém ústavním životě.“

Zde máme jako na dlani smysl celé židovské války!

Francis Delaisi má ovšem pravdu, když říká, že „finanční kruhy, které v státních kancelářích spřádají své pletichy, mají při tom v ruce velmi nebezpečný trumf – nevědomost národa.“ Rovněž zcela nepodezřelý Hermann Fernau²¹⁷ potvrzuje absolutní nadvládu internacionálních financí ve Francii:

„Banque de France je hlavou pevně propojené a široce rozvětvené finanční a průmyslové feudality, která sice vládne společně se svými ministry a poslanci, ale ve skutečnosti je řízena elitou nanejvýš dvou stovek mužů, které lze právem označit za krále republiky. ... Opravdovým pánem parlamentu dnes není lid, ale finančníci. Všechno, co se pohybuje na scéně, jako prezident, ministři, předáci stran a podobní, jsou ve skutečnosti jen loutky, pohybující se na neviditelných, ale pevných nitkách, jimiž se hýbe ze zákulisí.“

Také ve Francii vidíme pro laika tak nepochopitelnou provázanost židovských velkofinancí a sociální demokracie. „Společenská válka“²¹⁸ k tomu přináší náležité vysvětlení. Podle toho je například i list „Humanité“ (nomen est omen!) pana Jaurèse v žoldu vysokých financí. Založení listu bylo financováno následujícími „Francouzi“: Lévy, Brühl, Levy Brahm, Léon Pichard, Dreyfus, Louis Dreyfus, Salomon Reinach, Julius Rodriques, Rouff, Casewitz, Herz, Sachs, Blum a Pontremoli. Tito pánové na věc obstarali a vynaložili kolem 900 000 franků. Na vydávání sociálně demokratické „Humanité“

²¹⁶ V originále „Guerre sociale“.

²¹⁷ *Die französische Demokratie*.

²¹⁸ Z 16., 23. a 26. listopadu 1910.

se finančně podílely také Rothschildovy nastrčené figury Javal a Mauß. Roku 1909 odhalení listu „Révolution“ donutilo „Humanité“ přerušit styky s Edmondem Thérým.

Ve Francii vládne Rothschild a francouzská státní banka je pod jeho plnou kontrolou. Tisk je ovládán stejně židovsky; uvedeme si alespoň několik jmen: Hutin (Hirsch), Croisset (Wiener), Vely (Levy), Juenesse (Cohn) atd. Francie má samozřejmě také svého velkého židovského filosofa, který materialistickému judaismu obstarává etický plášť. Je jím monseigneur Bergson.

XXI

Rakousko-Uhersko

Abychom nikomu neukřivdili opomenutím, povíme si zde stručně o situaci u našich válečných spojenců. Je celkem dobře známo, jak udělal Juda z Turecka nemocného muže na Bosporu, i jakou roli sehrálo podplácení při konečném zhroucení Bulharska. Není ostatně pravda, že jsme Bulharsko vojensky zanedbávali. Vojenské síly tam byly prakticky vyrovnané a obrana byla tedy snadnější než na západě. Vedení Říše jako obvykle však i zde nechalo věcem volný průběh.

Pro nás jsou však mnohem zajímavější poměry v Rakousku-Uhersku. Kdo je jen trochu obeznámen se stavem věcí, nemůže popřít, že tato země byla již na začátku války nesvéprávnou provincií Všejuděje se všemi z toho plynoucími důsledky. Absolutní vláda židovských velkofinancí, židovské burzy a židovského tisku byla zde i na venek mnohem zjevnější než kdekoli jinde. Rovněž rakouský důstojnický sbor byl silně zasažen židovskou nákazou. Příslušná odhalení v aféře židovského důstojníka generálního štábu Redla jen ukázala propastnou hloubku této stoky. Významnou roli zde hrálo i duchovní spříznění s cizinou. Tak např. šéfredaktor „Nového vídeňského deníku“, největší inzertní plantáže, Wilhelm Singer, byl po léta pařížským zpravodajem rovněž židovského „Nového svobodného listu“. Šéf polooficiálního „Cizineckého listu“²¹⁹ Szeps je příbuzným Clemenceaovy rodiny. Již Bismarck poukazoval na tyto příbuzenské vztahy.²²⁰ Podle spolehlivých informací byl Clemenceau ještě počátkem války spolumajitelem „Nového svobodného listu“ ve Vídni.²²¹ Bankovníctví ve Vídni, Budapešti, Praze, v Záhřebu, Krakově a ve Lvově je také zcela v rukou Židů. Zde jsou jména předních vídeňských bankéřů:²²² Rothschild, Reitzes, Herzfeld, Gartenberg, Landesberger, Hamburger, Anhauch, Max Rotter, von Springer, Maximilian, Kraus, Schwarz, Korner, Engel, Adler, von Popper, Kurenda, Ischenhäuser, Heinsheimer, Marcus, Pollack, Brecher, Kassner, Turnauer, Hammerschlag, Neurath, Neumann, Löwy, Dessauer, Schönwald, von Goldschmidt, Schlesinger, Feilchenfeld, Stransky, Wollheim, Mincus, Kniep, Kantor, Rekus, A. Adler, F. Brettauer, M. Chawanne,

²¹⁹ V originále „Fremdenblatt“.

²²⁰ Marck, *Erinnerungen an Bismarck*.

²²¹ Viz „Auf Vorposten“ 1-3/18.

²²² Viz „Auf Vorposten“ 11-12/18.

S. Bodenheimer, Strauß, Rosenbaum, Steinbach, Cohn, von Barta, Weishut, Schick, von Auspitz, Déri, Hirsch, Borsch a Kornfeld. Rovněž pozemky jsou již částečně v rukou Židů.

Stav věcí v Rakousku je vcelku obecně znám. Maďarsko však u nás mnozí považovali za národní stát se silnou národnostní vůlí. Za války jsme často slýchávali: „Ještě dobře, že slabé a požidovštěné Rakousko má vedle sebe pevný stát Maďarů.“ Bohužel to byl zásadní omyl! O skutečných poměrech v Maďarsku nás informuje úřední statistika, z níž list „Pravda“²²³ přetiskl následující údaje:

„V Uhrách je 3 836 statků o rozloze větší než 1 000 jiter. Z nich se 1 064, tedy 28 %, nachází v rukou Židů. Statků s více než 100 jiter je 23 184; z nich patří židovským vlastníkům 5 922, tedy 25 %. Mezi pachtýři s pronajatými více než 100 jitry je 48 % Židů, tudíž téměř polovina. Pět procent Židů má ve svých rukou 28 resp. 25 % půdy. Největšími židovskými majiteli půdy v Uhrách jsou baron Schloßberger (26 000 jiter), baroni Armin a Berthold Popperovi (46 000 jiter), a dále Guttman, de Hidekut a Deutsch (20 000 jiter). Statky knížete Baltasara koupil bývalý koňský handlíř Leo Hauser, lesy szasregské společnosti zakoupil J. Goldfinger za 8,5 miliónu. Kavárenský dohazovač Moritz Braun koupil farkasalvské panství (1 500 jiter), obchodníci se dřevem Samuel a Leo Binové zase zakoupili panství grófa Pallaviciniho, Bernhard Sternthal koupil panství hraběte Flanderna za 1,5 miliónu, a pachtýř Moritz Deutsch je nyní za 18 milionů korun pánem statku v Alsoponyiadu. Město Szeged propachtovalo 65 605 jiter svěřenecké půdy třem Židům Moritzzi Weißovi, Moritzzi Krausovi a Jacquesovi Pollitzerovi. Debrecín dokonce Židům Friedovi, Garovi a Rosenfeldovi propachtoval 84 136 jiter půdy. Firma Goldfinger si v komitátu Marostordaer propachtovala 42 391 jiter atd.

Velké maďarské peněžní a akciové burzy jsou již také téměř výhradně v rukou Židů. Skuteční páni budapešťské burzy se jmenují Aldor, Auer, Beer, Beime, Bing, Braun, Damoph, Engel, Fischel, Fleißig, Frankl, Freudenberg, Frey, a Guttman, a tak by se v této abecedě dalo pokračovat až do Zet. Szegedínskou Lloydovu společnost řídí pánové Ucel, Back, Samu, Biedl, Csannni, Eisenberger, Glückstahl, Grüner, Hoffmann, Holtzer, Landesberg, Loria, Neumann, Pick, Reitzer atd. Vládcí temešvárské plodinové a akciové burzy se jmenují Ambrozy, Baader a Friedmann. Židé mají samozřejmě také monopol na uherské bankovníctví a tím nepřímou i na průmysl celé země. Největší budapešťské banky jsou „Pester Ungarische Kommerzialbank“ (ředitelé Lanczy, Weiß, Büchler, Scuka, Hollos, Stein, Schweiger, Wertheimer atd.), „Ungarische Eskompte- und Wechslerbank“ (ředitelé Madarassy-Beck, Havas, Neumann, Freudenburg, Bartos, Blau, Bun, Fabri, Forro, Kann, Szende, Vago a Wrchowsky), „Ungarische Allgemeine Kreditbank“ (ředitelé baron Ullmann, von Horvat, von Lukacs, Julius Klein, Geza Kovacs a baron Kornfeld), „Ungarische Bank- und Handels A. G.“ (ředitelé Simon Kraus, von Balogh, Ber, von Dobay, Julius Donner, A. Fleißig a R. Orszag). Největšími vojenskými dodavateli v Uhrách jsou resp. byli izraelité Manfred Weiß, Theodor Wolfner, Hatvany-Deutsch, Hasner, dr. Liptak, Nickolson, Ludwig Farago, A. Grünfeld, Moritz Pollatschek, Robert Reitz, Jeremias Baruch, Mo-

²²³ V originále „Wahrheit“ ze 14. prosince 1918.

ritz Drucker a Hugo Schlesinger. Tito Židé dodávali armádě zboží v ceně od 20 milionů až po miliardu.

Intelektuální povolání v Uhrách jsou také velmi silně osazena Židy. Ze 6 743 maďarských advokátů je 3 049 Židů, ze 5 514 lékařů je 2 695 Židů, z 1 353 geometrů 1 295 Židů, ze 37 212 zaměstnanců bank a obchodů je 22 270 Židů, z 98 000 soukromých podnikatelů ve finančnictví a obchodě je 59 000 Židů. Již roku 1910 bylo v Budapešti 45 % židovských gymnasistů, 54 % gymnasistek a 49 % studentů reálék. Ve školním roce 1912 až 1913 bylo v Maďarsku ze studujících medicíny 1 615 katolíků, 2 231 izraelitů a 730 ostatních konfesí!

Židé rovněž z největší části ovládají také nejvlivnější maďarský tisk. Patří jim budapeštské deníky „Pesti Naplo“, „Vilag“, „Az Est“, „Pester Lloyd“, „Neues Pester Journal“, „Politisches Volksblatt“, „Neues Pester Volksblatt“, „A Nap“, „Deli Hirlap“ a „8-orai Ujsag“. Dokonce i konzervativní budapeštské noviny „Budapesti Hirlap“ mají jako vedoucího Žida Rákosiho. Židé se všude tlačí do popředí také ve vědě, v literatuře i umění. Podle brožury „Požidovštěný tisk Uherska“²²⁴ vydavatelství Havas z roku 1900 bylo tou dobou z asi tisícovky periodik sotva 50 katolických, 25 protestantských, 40 cizojazyčných, a nejméně 800 židovských! Maďarská republika rad, která mezitím „propukla“, je stejně jako ruská ryze židovskou republikou. Před „maďarskou“ archou úmluvy křepčil Béla Kún alias Adalbert Cohn! To se rozumí jaksi samo sebou. Maďarský kabinet rad byl opravdu vzácnou sbírkou: Béla Kún (Cohn), Garbai (Grünbaum), Kúnfi (Cohn), Bostanzi (Bienenstock), Ronai (Rosenstengel), Varga (Weichselbaum), Vince (Weinstein), Erdelyi (Eisenstein), Béla Vago (Salzberger), Béla Biro (Bienenstamm) a konečně Vantus jako jediný Nežid! Pogrom na křesťany, spáchaný touto židovládou, stál životy více než 4 000 Nežidů. Jen v samotné Pešti bylo na dva tisíce popravených. Čtyři měsíce židovské hrůzovlády stály navíc zemi více než 13 miliard korun, nehledě na loupeže, rabování a vyděračství židovských předáků.

Není potom příliš divu, že také rakousko-uherská politika během války byla zcela židovská, a to nejen ve svých konečných cílech, ale i v mravních zásadách. Byla to politika židovského vydírání německé části obyvatelstva. Rakousko-Uhersko se také sebeméně nepodílelo na financování svých spojenců. Přinejmenším od smrti Františka Josefa I. šlo o politiku plíživé zrady. Všechna ta těžká válečná léta mohla Dohoda spolu s Wallstreetem rafinovaně ovlivňovat německou válečnou politiku přes Vídeň. Plíživá zrada se změnila ve zjevnou v okamžiku, kdy poslední rakousko-uherský ministr zahraničí, hrabě Julius Andrássy, v polovině října 1918 bez konzultací s Německem prohlásil v nótě Wilsonovi, že ani „nevyčká výsledku dalšího jednání“ a nabízí mír. Tím se snažil dosáhnout „separátního míru“ na úkor Německa. Tehdy znovu oživil okřídlený výrok Felixe Schwarzenberga:

„Jednou udivíme celý svět svou nevďěčností!“

Židovský tisk v Rakousku tehdy nabízel ubohou podívanou. Novinářští pisálkové se předháněli v typicky haličské podlézavosti: „Musíme si najít dobrý poměr k Dohodě“, je třeba se vystříhat dalšího spojení s Německem, neboť „Clemenceau by to nikdy nepřipustil, a tento muž to s Rakouskem myslel vždy dobře, protože velice miluje Karlovy Vary“ atd. Jidáš Iškariotský! Hrabě Černín, impresário Kühlmanna a po-

²²⁴ V originále *Ungarns verjudete Presse*.

dobných „státníků“, je rovněž typem všežidovsky orientovaných politiků včetně příslušných internacionálních frází. Nepříliš dávno se řečný Černín rozpovídal. V prosinci 1918 před zástupci tisku prohlásil:

„Vždy jsem císaři Karlovi jako ministr zahraničí připomínal, že jedinou spásu vidím v odpoutání od Německa.“

Dále pak líčil „své snahy o prosazení mírové rezoluce v německém Říšském sněmu“. Přiznal také zásadní odpor k ponorkové válce a konstatoval, že se „Bethmann stavěl k ponorkám odmítavě a vystupoval proti nim všemi argumenty“. O politických potměšilcích jako Lammasci a spol. je škoda slov, stejně jako o Erzbergerových stycích se židovskou Vídní.

Projevy všežidovského tisku ve Vídni jsou tak neuvěřitelně nestydaté, že se od nich člověk odvrací s hlubokým odporem. Když bylo s německou pomocí dosaženo v listopadu 1917 vítězství nad Itálií, všežidovské „Viedeňské dělnické noviny“ bědovaly:

„Každým dnem roste nebezpečí, že by válka ... mohla být rozhodnuta zbraněmi.“

K charakteristice rakouských pisálků alespoň jeden příklad. V listopadu 1917 vytáhl všežidovský vídeňský list „Ráno“ proti „Simplizissimu“ za to, že vytvářel náladu pro válečnou půjčku:

„Ano, ty sám, můj milý Simplizissime, máš šovinistickou tvář, teutonsky zarostlou hrud', vykračuješ pravou nohou, přísaháš na staré cvičenecké ideály a do svého záhlaví jsi vepsal volební heslo: Za Boha, císaře a říši!“

Pro nás je ovšem důležitý další vývoj poměrů v novém německém Rakousku, který nám s ohledem na možné připojení k Říši nemůže být lhostejný. Po strašné ztrátě krve německých Rakušanů je tam bohužel požidovštění ještě horší než dříve. Od smrti Žida Adlera vede zahraniční záležitosti země Žid Bauer, který začínal v „Dělnických novinách“, známých svou nenávistí ke všemu německy národnímu. Skutečným duchovním vůdcem je ve Vídni Žid Friedrich Adler, vrah hraběte Stürgkha, a spolu s ním Žid Außerlitz, který také působil v „Dělnických novinách“. Státními tajemníky Rakouské republiky byli a jsou mj. Deutsch, Ellenbogen a Tandler. Ve státním úřadu pro obchod a řemesla sedějí Židé Glück, Schüller, Weil, Dery, Grünberger, Ehrenfeld, Kirschbaum, Singer, Fuchs, Kuhn, Drucker, Fleischmann, Heller, Lehmann, Ried a Katowitz. Nejdůležitější oddělení finančního úřadu vede Žid Schwarzwald. Kromě něj se tam ještě zahníždili Perl, Heller, Weiser, Hoffmann, Simon a Schlesinger. Valutovou politiku řídí dr. Drucker. V sociálním úřadu sedí na důležitých místech 50 % Židů jako např. Lederer, Singer, Emmanuel, Adler a Forchheimer. Stejně to vypadá na úřadu pro výživu. V dopravním úřadu vlády zase panují Roeder (Rosenberg), Mertz, Semberger, Winkler, Stöbel, Weltsch, Hannover a Seidel. Státní zpravodajský úřad je zcela židovský díky pánům jako Pick, Wirth, Hochdorf, Blumenkranz, Deutsch a Löwe. Parlamentní expozituru vede Žid Schick spolu s Teuberem, Dohnelem, Koritschonerem, Schlesingrem a Deutschem. Rovněž zahraniční tisková služba je plně v rukou Židů: Pohl (Řím), Schulz (Berlín), Bach (Londýn), Zifferer (Paříž) a Kwozowski (Mnichov). Rakousko je tedy zcela v rukou Židů a „vládnou“ mu k naprostému vyhladovění Rakušanů. U nás v Říši k ta-

kovým koncům máme při židovsko-socialistickém hospodaření jen krůček. Německý Honza se však stále nedokáže probudit.

Ze 30 pohlavárů vražedné republiky rad bylo jen 6 Maďarů, ostatní 24 byli Židé. Všechna vyšší místa byla obsazena židovskými recidivisty, zvláště posty soudců. Není tedy divu, že lichva a podobné zločiny zůstávaly bez trestu, jakýkoli nesouhlas s hrůzovládou se však trestal smrtí. V lednu 1919 bylo ve Vídni 22 agentů ruské bolševické vlády a snažili se dělnictvo podnítit k „poslednímu kroku“. Z těchto 22 lumpů bylo 21 Židů!

Poměry v Itálii se zde tím spíše nebudeme zabývat. Jsou totiž nefalšovaně židovské a to až do nejnižšího úřednictva. Žid d'Annunzio (Rapaport) a Židé resp. Položidé Sonnino, Salandra a Barzilai jsou v čele všeho dění. Opravdu důstojné Jidáše Iškariotského! Etnograficky je Itálie zajímavá snad jen jako směsice Židů a cikánů, a odpovídá tomu také tamnější politika.

XXII

Továrna na lži a „Tři sta“

Pokud jde o internacionální tisk Všejudaje, jeho činnost je dnes již snad všeobecně známá. Je pak náhoda, že všechny velké mezistátní „zpravodajské agentury“ jsou židovské? U nás v Německu vládla a stále neomezeně panuje Židy založená a vedená Wolffova kancelář, ve Francii a v anglosaském světě židovské fabriky na lži Havas a Reuter. Tyto tři obří agentury jsou pevně v židovském držení a mají samozřejmě také charakter absolutního světového monopolu. Ke čtenářům se nedostane ani to nejmenší, co by světoví výrobci veřejného mínění nechtěli a předem neschválili. Navazování a rozvazování „internacionálních uzlů“ je v jejich rukou. Zmíněné agentury si svět mezi sebou rozdělily a vzájemně si tedy nekonkurují. Dohody jsou vždy po deseti letech obnovovány. Podle poslední nám známé dohody z roku 1910 dostal Havas mj. Francii, Rusko, Řecko, balkánské země, Španělsko a Portugalsko, Reuter má na starosti Anglii včetně kolonií a východní Asie, a konečně Wolff obšťastňuje Německo, Rakousko a Skandinávii. Wolffova agentura měla v Holandsku až do války společnou kancelář s Reuterem!

V americkém časopisu „Black and White“ vyšel svého času zajímavý článek:²²⁵

„Wolff je akciová společnost, složená z několika berlínských bankéřů, a nárokuje si pro sebe výhradní právo nahlížet jako první do všech důležitých telegramů. Význam takové výsady pro spojený svět internacionální politiky a internacionálních financí je zcela zřejmý.“

Musí zde být rovněž zmíněna pro americký svět určená zpravodajská agentura Associated Press, kterou Bethmann častěji poctil svou návštěvou. O této agentuře se v listu „New York American“²²⁶ píše:

²²⁵ Přetištěn ve Witteho knize *Aus einer deutschen Botschaft*.

²²⁶ Přetištěno tamtéž.

„Vyvinula se z ní volební mašina, a co horšího, stala se z ní politická mašina na potlačování pravdy a rozšiřování falešných zpráv.“

„New York Sun“ zase o Associated Press uvádí:

„Kradení zpráv je jejím obchodem a fabrikování falešných zpráv pravým posláním. Je největší a nejhorší ze všech trustů, které drží noviny pod krkem, a po libosti klame a mate publikum. ... jejím prostřednictvím lze zničit kredit a pověst jakékoli organizace, je možné podle potřeby hýbat s kurzy na burze nahoru nebo dolů a ohrozit klid celých národů, jak se to již více než jednou stalo. Rozsah její moci je takřka neuvěřitelný.“

Tisková moc je tam ještě více než v Rakousku a Německu v rukou Judy, je absolutní! Sám Lloyd George přiznal, že jsme obětí tohoto tisku, zvláště pak obětí ďábelské moci lorda Northcliffa s jejími pobočkami v Rusku a ve Francii. Lord Northcliffe (dříve Harmsworth, ještě před tím Jakob Stern, (za „mimořádné publicistické výkony“ povýšený Balfourem na lorda), dnes ruku v ruce se židovským tiskem Wallstreetu ovládá internacionální novinářství. Bez působení této židovské továrny na lži se dnes ve světě nemůže udát nic významného! Northcliffe kontroluje více než stovku anglických novin a časopisů, ale především vlastní rozhodující velké listy „Daily Mail“, „Times“, „Daily Mirror“, „Evening News“ a „Daily Record“. Jen samotná „Daily Mail“ měla před válkou náklad milion výtisků. Kromě toho Northcliffe získal v Petrohradě list „Novoje Vremja“, a v Paříži také rozhodující ekonomický a tedy i politický vliv na „Matin“ a „Temps“. V židovském držení je rovněž „Daily Express“, jehož hlavním akcionářem je lord Beaverbrook (Blumenfeld).

Výše jmenované deníky byly hlavním Judovým prostředkem k izolaci Německa a k rozpoutání války.

V službách tohoto cíle byl celý Northcliffův koncern a na něm závislý ostatní tisk, především pak „National Review“ a „Contemporary Review“. Z této padělatelské dílny také pocházejí „demokratické“ lži a hesla, pod nimiž Německý říšský sněm provozoval svou válečnou politiku, a který nyní Žid Preuß přeměňuje v praxi. V jak obrovském množství a s jakým úspěchem se židovský jed dostával do světa, ukazují čísla denního nákladu alespoň některých listů: „Daily Mail“ 1 milión, „Matin“ 900 000, „Sunday Pictorial“ přes 2 milióny, „Petit Parisien“ 1,25 miliónu, „Daily Mirror“ více než 1 milion atd. Velké anglické a americké listy pracují každý s výdaji asi 15 milionů předválečných marek; to se rovná rozpočtu slušně velkého města! Z Northcliffova tiskového koncernu se týdně rozletí do světa více než 30 milionů výtisků.²²⁷ Koncern je podporován ze speciálního fondu, založeného k tomu účelu velkofinančníky, a kromě korespondentů má v určitých evropských ústředích zvláštní politicko-agitační kanceláře proti Německu, jako např. ve Vídni, Praze, Paříži, Petrohradě, Krakově, Budapešti, ve Lvově a v Poznani. Krycí jména známých internacionálních novinářů a válečných štváčů jako Argus, Ignotus, Calchas a Spectator vycházejí právě z těchto kanceláří nebo jimi alespoň procházejí. Většinou se za nimi skrývají dohodoví diplomaté! Vedle Northcliffa je třeba v Anglii zmínit ještě Pearsonův koncern.

V Americe hraje odpovídající roli Hearstův koncern. Hearst se chlubil, že rozpoutal válku proti katolickému Španělsku. Na šesti velkých tiskových syndikátech Spojených států je více či méně závislých 16 000 novin. Všežidovský tisk Ameriky je

²²⁷ K důkladnějšímu studiu doporučuji knihu Paula Dehna *England und die Presse*.

zcela v rukou finanční mocnosti a jeho obchodní část je plně pronajata peněžním institucím. V poznámce zmiňovaný Paul Dehn uvádí v kapitole o propojení tisku s finanční oligarchií řadu přesvědčivých příkladů. Při emitování cenných papírů se značný podíl dostává právě tisku. Anglický spekulant Horley platil za umístění svých finančních pojednání až 40 000 marek. Burza financuje tisk například přidělováním kurzovních zisků na základě fiktivních akcií, „politik“ zase předplatným na 900 let atd.

Kdo se blíže zabývá těmito věcmi a umí nahlížet za kulisy Judovy všemocné tiskové organizace, ten se také naučí věřit v existenci ďábla. „Labour Leader“ 20. března 1915 napsal, že válka je „soukromým podnikem Asquitha, Greye, Harmswortha a štvavých plátků“. Stejně tak „Daily News“ nazval světový konflikt „válkou pánů Greye, Asquitha a mužů v pozadí unionistické tiskové kliky“.²²⁸ A. G. Gardiner otiskl v prosinci 1914 v „Daily News“ otevřený dopis Northcliffovi, který byl jak známo, za Lloyda George „ministrem propagandy“. V dopisu se mj. praví:

„Po dvacet let jste byl v Anglii válečným štváčem, mužem vždy ochotným uvrhnout svět do obrovského požáru, aby z něj mohl být poutavý novinový titulek.“

Ve světové organizaci židovského tisku nesedí jen podněcovatelé židovské války, nýbrž i „velicí generálové“ jejího vedení. A když anglický generál Maurice výstižně řekl: „Německé armádě vrazilo dýku do zad civilní obyvatelstvo,“ pak tuto dýku vyrobil, nabrousil a vtiskl do ruky zaslepeným Němcům u nás vydávaný všežidovský tisk. Hlavní zbraní Judy v mocenském boji o světovládu je vedle internacionálního kapitálu právě internacionální tisk. Sotva co na světě je tak dobře zorganizováno a propojeno, tak неотřesitelně zbudováno jako Judův světový monopol tisku.

Za všechny možné ústavy drezúry budoucích prožidovských novinářů si zde uvedeme alespoň mnohamiliónovou nadaci Žida Pulitzera na Columbijské univerzitě ve Spojených státech. Juda pracuje velkoryse, to mu nelze upřít!

Nemusíme se zde nijak blíže zabývat internacionálním propojením židovského kapitálu, které je do jisté míry také vzájemným ručením. Kdo o tom ještě dnes pochybuje, ten není slepý, ale nechce vidět! Treitschke psal:

„Burzovní mocnosti všech kulturních zemí se ve vši tichosti začaly informovat o společných finančních zájmech, a tato nová internacionální strana velkokapitálu našla svého mistra v Židovstvu bez vlasti.“

Tím je jasně a výstižně dotčeno jádro věci. Připomeňme si také přiznání Waltera Rathenaua²²⁹ o ovládnutí světa třemi sty velkofinančníky! Jistě je také zajímavé, že u Ullsteina vydávané „Berlínské ilustrované noviny“²³⁰ přinesly portréty „čtyř vládců světového trhu“. Jsou jimi Sir Ernest Cassel, generální ředitel Ballin, Sir Felix Cassell a bankéř Warburg! Rois juifs! Nedlouho před válkou v Paříži ustavená „Internacionální bankovní aliance“ ve svém prospektu říká:

„Pro vysoké finance udeřila hodina, kdy začnou své zákony už otevřeně diktovat světu tak, jak to dosud dělaly vskrytu. Vysoké finance jsou povolány nastoupit na místo císařství a království, a to s mnohem větší autoritou, protože ta jejich

²²⁸ Möndel, *Deutschland auf dem Wege zur Demokratie (Německo na cestě k demokracii)*.

²²⁹ Viz „Wiener Freie Presse“ z 25. prosince 1909.

²³⁰ V originále „Berliner Illustrierte Zeitung“ 44/1913.

se neohraničuje jednou zemí, ale rozprostírá se nad celou zeměkoulí. Vysoké finance budou pány války i míru.”

Jasněji a zřetelněji už nelze prokázat všechno to, co jsme výše uváděli. Cíle bylo dosaženo a White má naprosto pravdu, když ve svém „Moderním Židovi“ konstatuje:²³¹

„Světové finance jsou jen jiným označením židovských financí.“

Všežidovský kapitál, který v první řadě vedl ke znehodnocení všech hodnot osobnosti, již dnes po porážce Německa vládne absolutisticky. Modla mamonu zvítězila! Pařížský „Petit Journal“ otiskl vyjádření jistého newyorského velkofinančníka:

„Na váš triumf jsme přijali hypotéku. Za prezidentem stál americký [čti židovský!] kapitál, když nechal hraběti Bernstorffovi předat vypovídací listiny.“

Velký vrah lidských duší Karel Marx (Mordechaj), který tomu přece musí rozumět, sám říká.²³²

„Jaká je světská podstata Židovstva? Praktická potřeba, zisk, zisk. Co je světským kultem Židů? Nepoctivý obchod. Co je jejich pozemským bohem? Zlato!“

Na závěr je třeba upozornit na okolnost, že jak početní představitelé zahraničních židovských financí, tak i mnozí zahraniční tiskoví Židé mají německo-židovská jména a pocházejí z Německa, většinou z Frankfurtu, Kasselu nebo z východních oblastí. Typickou ukázkou jsou Rothschild, Oppenheimer, Herz, Reinach, Warburg, Schiff, Speyer, Reutter (Josaphat z Kasselu), Pulitzer, Northcliffe (Jakob Stern z Frankfurtu), Beaverbrook (Blumenfeld) a mnoho a mnoho dalších. Podle zcela nepodezřelých „Frankfurtských novin“ ze 6. října 1915 mají německý původ následující větší firmy Wallstreetu: August Belmont & Co. (Markus Goldmann, Sachs atd.); Hallgarten & Co. (Lazarus Hallgarten a Josef Herzfeld); Heidelberg, Ikelheimer & Co.; Knauth, Nachod and Kuehne; Kuhn, Loeb & Co. (Jakob Schiff, Felix Warburg, Hanauer, Kuhn atd.); Ladenburg, Thalmann & Co.; Willy Salomon & Co.; I. and W. Seligmann & Co.; Speyer & Co. Tentýž jev nacházíme také u nejvýznamnějších zahraničních revolucionářů: Kerenskij (Korn);²³³ Trockij (Bronštejn);²³⁴ Radek (Sobelsohn); Litvinov (Finkelštejn); Kameněv (Rosenfeld); Larin (Lurje); Stěklov (Nachamkes), Zinověv (Apfelbaum); Gorev (Goldmann); Suchanov (Gimmer); Mežkovskij (Goldenberg) a Joffe (Japheph). Leninův židovský původ bývá popírán, avšak nejlepší znalci i v zahraničí jej zcela jednoznačně potvrzují. Náš výčet židovsko-německých jmen by mohl ovšem pokračovat až do omrzení.

Odkud se bere taková nepochybně nápadná skutečnost? Uznává ji přece i sám Hermann Cohen:

²³¹ V originále *The modern Jew*.

²³² „Deutsch-französisch Jahrbuch 1844“.

²³³ Zde je autor z pochopitelných důvodů nesprávně informován. Teprve o mnoho let později Ulrich Fleischhauer prokázal, že jméno skutečného otce Kerenského bylo Kürbiz; pozn. překl.

²³⁴ Trockij-Bronštejn byl dlouholetým spolupracovníkem socialistického týdeníku „Neue Zeit“ (Nová doba), a v ročníku 1909, str. 79 se sám pochlubil, že byl „pilným žákem německé sociální demokracie“.

„Německé Židovstvo mělo a má zásadní vliv na Židy všech zemí, především však na všechny západní Židy moderního světa.“²³⁵

Jde o starý příběh hada, kterého si hřejeme na prsou. Jinak jde o negativní a bolestný důkaz vyspělosti Německa i stupně jeho vzdělanosti. Jenom v takové „barbarské zemi“ se mohl Juda dostat k prostředkům vzdělání západní kultury. Proto Hermann Cohen říká, že všichni Židé mají mít povinnou úctu k Německu, protože je – mateřskou zemí jejich duše. Tuto úctu samozřejmě projevují ryze židovsky rdoušením Německa. *Poražené Německo – Judas Ischarioth triumphans.*

XXIII

Spolky a svazy

Z mnoha internacionálně národních Judových mocenských sdružení si zde uvedeme pouze dvě, polooficiální „Alliance Israélite Universelle“, a tajný židovský řád „United Order B’nai B’rith“ (UOBB).

Alliance Israélite, jež má v Německu zemský výbor a asi 130 místních výborů, je společenským výrazem židovského vzájemného ručení. V manifestu, který Žid Crémieux vydal k jejímu založení, se mj. říká:

„Naše dílo je veliké a svaté. Katolicismus, náš staletý nepřítel, už podléhá na hlavu poražen. Každým dnem se rozšiřuje síť, kterou Izrael rozprostírá nad světem, a vznešená prorocství našich svatých knih se naplňují. Přejde den, kdy Jeruzalém bude místem modliteb pro sjednocené národy [pod židovským panstvím], přijde den, kdy na nejvzdálenějších pobřežích zavlaje prapor židovského mono-teismu. Využijme všech okolností! Naše moc je obrovská, učme se ji používat. Čeho bychom se ještě měli obávat? Není již vzdálen den, kdy všechno bo-hatství světa bude patřit výhradně Židům.“

V holandském listu „Židovská hlídka“²³⁶ byl r. 1917 otištěn dopis s nenávisťnými výlevy proti Německu, což narazilo na nečekaně tvrdý odpor. K tomu bylo mj. uvedeno:

„Naštěstí ještě jsou židovské svazy, abych jmenoval alespoň Allianci Israélite Universelle, které nikdy nehrály s kartami císaře a jeho soupeřů.“

Podle pařížského „Figara“ bylo již koncem roku 1915 vydáno svolání k Židovstvu neutrálních zemí, v němž se mj. říká:

„Budoucí vítězství, které s Ruskem pojí západní mocnosti, bude mít za výsledek osvobození ruských Židů. Francouzská revoluce osvobodila Židy Západu, vítězství spojenců osvobodí zbývající Židy Evropy. Bylo by bláznovstvím, kdyby Židé očekávali své osvobození od někoho jiného.“

²³⁵ *Deutschtum und Judentum (Němectví a židovství).*

²³⁶ V originále „De Jodsche Wachter“.

Židovská mocenská politika není ničím jiným než zesvětštěním posvátné mesiánské ideje, jejímž osudným nedoceněním se Juda stal Jidášem Iškariotským a Kainem. Je to Ahasver, kdo dnes před námi stojí, kdo chce usednout na trůně světa! Čím byla kdysi Židům pro jejich zvrácené mesiánské naděje římská říše, tím je jim dnes celý svět. Juda se nic nenaučil a nic nezapomněl. Jádrem židovské světové politiky důkladně odhalil Hermann Cohen: Synové starého Judy, s důvěrou dnes očekáváme triumf spravedlnosti!

Ve skutečnosti jde o druhé ukřižování Krista, o ukřižování pravdy, čistoty a veškeré Boží i lidské velikosti.

Šéfredaktor „Figara“, Žid Josef Reinach, je prezidentem Alliance Israélite Universelle. Její zakladatel Žid Crémieux vypsál v roce 1870 cenu jednoho milionu franků na hlavy Viléma I. a korunního prince Bedřicha Viléma. Roku 1915 vydala zednářská lóže „L'avant garde“ rozhodnutí, aby „císař Vilém II., František Josef I., králové Bavorska, Saská a Württemberska byli spolu s německými generály vydáni a postaveni před soud“. O řádu B'nai B'rith přinesl zajímavou informaci časopis „Na přední stráž“:²³⁷

„Tento tajný spolek, který v roce 1842 založilo 12 z Německa [do Ameriky] vycestovalých Židů pod vedením Henry Jonese z Hamburku, a jenž roku 1882 zřídil v Německu svou velkolóži VIII, již dávno předčil Allianci Israélite Universelle. B'nai B'rith je shromaždištěm všech veličin Izraele a jeho nejvyšším armádním velitelstvím při dobývání světové židovské říše. ... Jak „synové smlouvy“ během války [i v Německu!] pracovali, to prozradili na tajné schůzce, uspořádané v zimě 1916/17 v jednom porýnském městě. Delegovaný mluvčí z Berlína za nadšeného potlesku uvedl, že Židovstvo může dosáhnout svého cíle jenom tehdy, bude-li všemožně podporovat rozvratné strany. K dosažení demokratizace a republikanizace se však musí vydávat za oddané císaři a tím ukolébat německého vladaře i německý národ v klamném pocitu bezpečí.“

Co se týče zednářstva, pak anglosaské lóže (skotský vysokostupňový systém) a románské lóže (francouzský systém Kádoš) stojí bezprostředně ve službách internacionálního Židovstva. Kdo se o tyto nesmírně důležité věci zajímá, tomu mohu jen doporučit díla Karla Heise „Dohodové zednářstvo a světová válka“ a také Friedricha Wichtla „Světové zednářstvo, světová revoluce, světová republika“.²³⁸ Je vcelku známa role, kterou hrál a hraje zvláště Velký (židovský) Orient Francie před válkou, za války i vůbec v mezinárodní politice. Pokud jde o německé lóže, panují zde takové poměry, že se nezdá vhodné házet všechny projevové formy německého zednářstva do jednoho pytle. Humanitární a eklektické soustavy jsou silně židovsky zatížené a představují více či méně přímý nástroj židovského internacionalismu. V případě německých křesťanských systémů tomu tak zřejmě zcela není. Zatím ještě nepřijímají Židy za členy a zachovaly si určitou nezávislost na Velkém Orientu Francie i na zahraničním zednářstvu jako takovém.²³⁹

²³⁷ V originále „Auf Vorposten“, 1/3, 1918.

²³⁸ V originále *Die Entente-Freimaurerei und der Weltkrieg a Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik*.

²³⁹ Autor zde nejspíš přehlédl, že oficiální stanovy tzv. Staropruských lóží nepřipouštěly pouze přijímání nepokřtěných Židů za členy; pozn. překl.

Nejhorší a nejnebezpečnější ze všech „spolků a sdružení“ je však Společnost národů, zplozená Wilsonem, Jacobem Schiffem a Baruchem, neomezeným pánem Wilsonova válečného hospodářství, a požehnaná rabíny Wisem a Elkusem. Není proto divu, že Společnost národů je německému Honzovi všemi Židy vychvalována a doporučována jako velké štěstí.

XXIV

Hvězda Judova

Výše jsme si ukázali, jak židovská válka napomáhala zřízení světové republiky pod vedením Židů. Židovský mír, který nám má být – ať už s židovským bolševismem nebo bez něj – nadělen, snad otevře oči i tomu poslednímu německému Honzovi. Ještě je v paměti všežidovská „přípravná konference pro trvalý mír“ ve Švýcarsku, které se podle „Ementálských zpráv“²⁴⁰ zúčastnili mj. pánové Gothein, Blunck, Bernstein, Quidde a prof. Schücking, a kde z německých úst veřejně zaznělo všežidovské heslo:

„Nejfatálnější ze všeho, co by mohlo Německo postihnout, by bylo mohutné a definitivní vítězství, které by niterně posílilo Velkoněmce.“

S podobným cynismem je v jednom článku „Frankfurtských novin“ „vysvětlována“ mládeži podstata věci:

„Jen řekněte, bylo to snad dobré, že k nám přišla válka? Pomyslete jen, kdybychom ji vyhráli! Až k nesnesitelnosti by jen zesílilo všechno, co je dnes už i tak tíživé. Stali by se z vás zneuctění otroci státu, kteří by se museli sklánět před každým symbolem. Tak řekněte, není snad opravdu lépe, že jsem válku prohráli?“²⁴¹

Takto se Juda kochá německým ponížením a útrapami!

Zbývá už jen pojednat o nejodpornějším a nejničemnějším prostředku židovské mocenské politiky, o r e v o l u c i. Pro znalce věci bylo snadné předvídat, že židovská vál-

²⁴⁰ V originále „Emmentaler Nachrichten“.

²⁴¹ Žid A. F. Fried v prosincovém čísle své „Friedenswarte“ píše: „S radostí v srdci musíme děkovat demokratům Západu, že nás porazili; tím nás také osvobodili.“ Dr. Stapel ve svém znamenitém časopisu „Deutsches Volkstum“ reprodukuje, jak pacifistický zákeřník prožíval francouzskou oslavu vítězství: „Závidím Francouzům jejich zážitek. ... V hloubi srdce slavím s nimi. Cítím s nimi a zmocňuje se mne vzrušení již při pouhé představě. Je štěstí, že zločinci z roku 1914 nevyhráli, protože jinak by se mohli i nadále skrývat za své lži.“ – A tento zbabělý a drzý nactiutrač byl během války jednou z velkých nadějí ministerstva zahraničí i kacelérství. V březnu 1919 se na odboru zahraničního úřadu pro mírová jednání konala porada o židovské otázce při mírových vyjednáváních. „Znalecká komise pro židovské záležitosti“ navrhla mj. i následující požadavek: „Rovnoprávnost židovství a Židovstva ve všech zemích světa, odstranění všech omezení pro Židy, ustavení mezinárodního výboru k doзору nad uplatňováním těchto zásad ve všech zemích atd.“ Německý národ leží zlomen a potupen pod nohama vítězů, a vedení národa si právě v této době láme hlavu nad tím, jak cizím Židům napomoci k co možná nejpohodlnějšímu životu. O nějakých podobných opatřeních pro nešťastné zahraniční Němce jsme až dosud nic neslyšeli. Opravdu metodické bláznovství!

ka musela skončit revolucí. Juda měl velikou starost, aby se mu vzdor prohrané válce podařilo vyhnat z hlav Němců nenáviděnou státní ústavu. A bylo zde ještě něco, co Juda nejsilněji nenávidí a čeho se také nejvíce bojí: německý smysl pro čest. Volání zchudlého a hladového lidu po obraně národa je pro Judu stále nebezpečné. Kdo ví, co by se s Všejudéou stalo, kdyby si tento národ v poslední chvíli uvědomil vlastní sílu a vzal svůj osud skutečně do vlastních rukou! Proto hlavní Judův biřic Lloyd George držel promyšleně podmínky příměří v tajnosti a nechal je pak našimi Jidáši rozšiřovat těsně před výbuchem revoluce, aby se tím vyvolal hněv lidu. Proto zahájila s vteřinovou přesností svou činnost Judova ďábelská mašinerie a roztránila německý státní a národní útvar. A proto se také čekalo se zveřejněním katanských podmínek „míru“ až do roku 1921, kdy už byl úplně otupělý německý Honza – odzbrojen! To je také smysl všech štvanic a vyhané pověsti o „pravcovém puči“.

Každý dnes může sám vidět, že revoluce byla udělána za židovské peníze, a řízena i provedena židovskými mozky. Jidáš Iškariotský tím svou válku definitivně „vyhrál“. Až dosud stál Juda za všemi revolucemi, které jsou jeho dávnou zbraní. Tuto skutečnost lze vysledovat zpět až do starověku. Již římské státní revolty, které požidovštěnou říši připravily o poslední síly, byly dílem židovských oblíbenců již zcela závislých cízarů. Juda revoluci přirozeně obvykle jen zorganizoval a řídil a na jejím krvavém řemesle se sám podílel jen tehdy, jestliže se zdařila, tedy když byla pro něj bezpečná. Sám raději vymýšlel a pouštěl do oběhu krásně znějící hesla, jimiž získával své žoldnéře a katy. Jsou to nám dobře známá hesla: volnost, rovnost, bratrství. Přetrvává mylná představa, že nesmyslné učení o všeobecné rovnosti je vynálezem francouzské revoluce a J. J. Rousseaua. Tento nejnebezpečnější omyl lidských dějin je ryze židovským výplodem. „Všeobecné židovské noviny“²⁴² v číslech 35 z 29. srpna 1919 psaly:

„Talmud obsahuje učení rovných práv pro všechny [Židy!],
za což lidstvo děkuje vůbec jen Židům.“

Židé jsou zde oslavováni jako „objevitelé učení o rovnosti všech lidí“. Ostatně fakt, že revoluce jsou židovským dílem, často přiznávají i sami Židé. Tak např. Blochův týdeník pro společné zájmy Židovstva 8. srpna 1919 napsal:

„Dějiny posledního století střední a východní Evropy uznávají vždy Židy za hnací sílu revoluce.“

O síle revolučního vědomí mluví Disraeliho slova již rok před revolucí roku 1848:

„Uvidíte ještě, že v Evropě nebylo žádné větší duchovní hnutí, na němž by se Židé velikou měrou nepodíleli. ... Mohutná revoluce, která se v tuto chvíli v Německu připravuje a o níž v Anglii nemá nikdo zatím ani tušení, se rozbíhá zcela pod patronací Židů, kteří si zmonopolizovali profesorské stolce v Německu.“

Vraťme se zase do naší doby. Ruská revoluce roku 1905 byla stejně židovským dílem jako ta, která v této válce svrhla cara. Bernstein roku 1906 v socialistickém měsíčníku řekl:

„Je dobře známo, jak velkou roli hrál a stále hraje židovský element v ruské revoluci.“

²⁴² V originále „Allgemeine Zeitung der Juden“.

Německá sociální demokracie tehdy poslala ruským revolucionářům peníze z kapes německých dělníků (oficiálně kolem 380 000 marek).²⁴³ Na výše již zmíněném sionistickém srazu v březnu 1906 bylo mimo jiné jasně řečeno: „Židé hnutí v Rusku zahájili a vedli.“

Zvláště bolševismus je ryze židovský svým původem, představiteli a vůbec celou podstatou bytí. Rovněž veškerý ruský anarchismus a nihilismus jsou židovským výplodem. Sovětská vláda, jejíž některé představitele jsme si již výše ukázali, je výhradně židovskou vládou. Všechny významné vládní a státní orgány jsou z 85 % obsazeny Židy.²⁴⁴ Zpravodaj „Timesů“ Robert Wilton ve své knize cest po Rusku uvádí, že ze 384 lidových komisařů bylo jen 13 Rusů. Zbývajících 300 tvořili Židé, a z nich zase 264 přišli do Ruska ze Spojených států až během revoluce; počet doplňovali Arméni, Gruzíni a dokonce dva černoši. Rusko nepozná klidu dříve, než z něj zmizí Židé. Pro jejich původ je také pozoruhodný výrok Gaudina de Villaine v pařížském senátu 13. května 1919:

„Ruská revoluce i velká válka byly zinscenovány vysokými financemi. Společné válečné tažení peněz proti křesťanskému kříži má svůj původ v šílené dychtivosti Židů po světovládě. ... Bolševismus není opět ničím jiným než vzpurným duchem Talmudu. Revoluce v Rusku byla židovskou revolucí, podporovanou z Německa, kolébky moderního Židovstva, a bolševičtí katani Ruska jsou téměř všichni Jidášovy rasy!“

Totéž platí o „německých“ spartakovcích, kteří jsou židovským mamonem založenou a vytvořenou odnoží bolševismu. Jako má spartakovství své organizátory v Joffem (Japhephovi), Radkovi (Sobelsohnovi) a později Vigdoru Koppovi, má rovněž své „německé“ vůdce v osobách Židů Liebknechta, Luxemburgové, Lewinsohna atd. Židovská galerie spartakovců je ovšem mnohem rozsáhlejší. Svěho času přímo před očima vlády založená kancelář na šíření moru, nechvalně proslulá Rostra, je rovněž zcela židovská. Téměř výhradně židovská jsou nejen nejvyšší místa, ale také provinční organizátoři, a především mladá „intelligence“, jejíž příslušníci provozují pouliční propagandu a starají se o zpracovávání německé mládeže. Je snad náhoda, že při spartakovském puči byly ze všeho nejdříve osvobozeni spekulanté s potravinami a jejich soudní spisy zničeny?²⁴⁵ Židé byli také hlavní buřiči a provokatéři při divokých nepokojích v Porúří počátkem roku 1919: Lewiné, E. Ep-

²⁴³ Tento projev solidarity je zřejmý z dochovaného potvrzení v židovských novinách z r. 1905: Z administrace listu odešlo 155 663 marek ruským Židům a – 39 marek zraněným a pozůstalým z bojů v Jihozápadní Africe.

²⁴⁴ Stejně tak je tomu i v Maďarsku. Z 30 vedoucích osobností Republiky rad v Budapešti bylo 24 Hebrejů. Kromě Vantuse jsou všichni „lidoví pověřenci“ Židé, jako např. pověstný Béla Kún (Cohn), Szamuely, Pogany, Böhm, Agostohn, Kimski, Landler, Szekely, Varga, Hamburger, Ede-lyi atd. List „Times“ nazval maďarskou Republiku rad „židovskou mafií“. – Anglický agent Bruce Lockhardt po návratu z Ruska řekl: „Největší část sovětských vůdců tvoří Židé, žijící pod přijatými jmény.“ A „Morning Post“ k tomu napsal: „Také vůdci hnutí v Německu jsou ponejvíce Židé. Očití svědci bolševických shromáždění prohlašují, že také zde stojí v popředí Židé.“ Židovsko-bolševický hmyz se nejpohodlněji usadil v kožichu bavorského lva! (Pozn. překl. V první větě autorovy poznámky stojí v originále namísto „Budepest“ výraz „Judapest“. Jde o nepřeložitelnou slovní hříčku s významem „židovský mor“; pozn. překl.

²⁴⁵ Srv. také Liebig, „Deutschlands Erneuerung“, březen 1919.

pstein, Ruben, Hammer (z kanceláře německých dezertérů v Holandsku), a dále Ochel a Rosi Wollsteinová. Německý bolševismus se vyznačuje přímo žalostnou myšlenkovou chudobou. Tento od počátku úpadkový duchovní směr (dá-li se zde vůbec mluvit o duchu) je pouze omíláním cizích myšlenek. A dokonce i to je pouze povrchní, takže výsledky tomu plně odpovídají. Spartakismus nemůže zakrýt svůj „literární“ původ z berlínského velikášství a z ghetta mnichovských „uměleckých“ břídilů. Tak vypadají nositelé nové komunistické „německé světové kultury“. Proto je také první úlohou Spartaka ochrana a hájení Židovstva! – Nejdrzejší plátek spartakovců „Šibenice“²⁴⁶ v květnu 1919 psal:

„Podívejme se jen trochu pozorněji na antisemity. Většinou prázdné hlavy, zaprášené polovzdělání, politické dětinství! Chybí jim právě to, co Židy tak charakterizuje: sebevědomí a schopnost přežít! Antisemité jsou nepružní, potměšilí, pedantští, ideově chudí a mstí se na těch, kdo mají bohatší intelekt. Jsou lidé, kteří se ještě diví, že je Žid v opozici. Avšak Židé, dříve jako státní občané odstrkovaní, žijící neomylnou vírou v posvátnost svého poslání [!], a současně také pacifisté až do krajních důsledků, byli do opozice přímo dotlačeni protižidovskou vládou! A tam pak bok po boku s porobenými a utlačenými bojovali proti nejtemnější reakci. Antisemité by tedy měli raději zmlknout, protože svou věc prohráli. Tato sebranka nemůže pošpinit čisté lidi jako Eisner a Liebknecht [!]. Hanobitelé mrtvých by si měli dát dobrý pozor! Proletářská revoluce nebude obyčejný vítr, nýbrž divoká vichřice.“

Rovněž politický obsah spartakismu je židovský, je to neskrývaná a bezbřehá lačnost majetku druhých. O zdánlivém rozporu mezi bolševickými snahami a velkožidovským kapitálem jsme si řekli již výše. Kapitál spolu se svými představiteli je pro bolševismus tabu. I v tomto ohledu je tedy Spartakus zcela košér! Bohužel se mnohé listy neštítí vystupovat na obranu spartakovců. Děje se tak mnohdy nepřímo, jako když třeba „Berlínský deník“ vystupuje proti dobrovolnickým sdružením.²⁴⁷ Nejméně servítků si z produkce Rudolfa Mosseho berou „Berlínské lidové noviny“, v nichž mj. působí také Ignaz Wrobel. Tento list označuje bojovníky proti bolševismu za „zákeřné loupežníky“ a představitele systému lidových rad má za „seriózní politiky“, jimž dokonce přisuzuje „hluboce religiózní myšlenky“. Samozřejmě se také zastává Liebknechta a Luxemburgové, přičemž zachází tak daleko, že Liebknechtovu smrt označuje za „katastrofu“, podobnou „potopení Lusitanie“. Mezi spolupracovníky demagogického plátku najdeme mj. jména jako prof. Einstein, J. Haas, dr. Grelling, W. Schücking, justiční rada Wertheimer, Jaffé, W. Kaufmann, F. Oppenheimer, Blaschko, dr. Magnus Hirschfeld (o jehož činnosti by se dalo vyprávět ještě dlouho!), A. H. Fried, Harden, Quidde, Wiemer, E. Schwabach, Paasche jun., Tepper-Laski, Alex. Moissi, W. Rathenau a G. Meyrink. Proti odsouzení židovsko-bolševického zločince Tolleru protestovali tito „intelektuálové“: Friedrich Adler (vrah hraběte Stürgkha), Hermann Bahr, Franz Blei, Arthur Schnitzler, Ida Rolandová,²⁴⁸ Alexander Moissi, Hugo Sonnenschein, Albert Ehrenstein, Franz Werfel, Hugo Hofmannstahl, Oskar Fried,

²⁴⁶ V originále „Der Galgen“.

²⁴⁷ Např. „Vossische Zeitung“ se v době Brest-Litevského míru energicky zastával bolševiků!

²⁴⁸ Židovská herečka Ida Rolandová byla manželkou vysokostupňového zednáře a zakladatele Panevropy, hraběte Richarda Nikolause von Coudenhove-Kalergiho; pozn. překl.

Beer-Hoffmann, a Stephan Zweig. Všestranná pomoc židovského tisku je také náležitě oceňována. V únoru 1918 „Lipské lidové noviny“ o spartakovské stávce psaly:

„Frankfurtské noviny‘ jsou ... jediný občanský list, který ukázal pochopení pro důvody stávky.“

Mezi Židy také pochopitelně existují zájmové třenice, ale podle okolností jsou vždy zájmy malého Žida bezohledně podřízeny zájmům velkého, tak jako jsou zájmy jednotlivé židovské provincie (např. Německa) vždy podřízeny vyšším zájmům Všejudaje! Mimo jiné se k tomu výstižně vyjádřil Walter Liek. Ale i takové dočasné roztržky mají charakter domácích hádky a internacionální vzájemné ručení Židovstva se vždy postará o nezbytné urovnání.

Nicméně ani Judova politika, postavená pouze na rozumovosti a nikoli na rozumnosti, není tak zcela bezchybná; především trpí následky přepínání a sebepřeceňování. Existují dokonce i projevy vzájemné averze jako např. mezi sefardy a aškenazy, tzn. mezi „ušlechtílou rasou“ a Židy z ghetta. Zájmové protiklady, které se projevíly např. při projednání otázky východních Židů, však nemají politický vliv, nýbrž pouze společenský, a jsou výsostně vnitřní záležitostí Židovstva. Fatálně se mylí ti, kdo např. z „rozumného“ postoje části Židovstva k otázce východních Židů nebo podobně usuzují na možnost skutečné německo-židovské shody zájmů, byť i jen třeba z tak oblíbených „taktických důvodů“, které už tolik německých záležitostí přivedly k naprostému krachu. Vůči vnějšímu světu je Juda vždy a všude rasově, politicky i hospodářsky jednotnou mocností (Bethmann by řekl „homogenní“) s jedinou pevnou vůlí, jedinou neukojitelnou nenávistí, i s jedním velkým cílem.

Třeba uznat, že bolševiky ražený pojem světové revoluce je gigantický a má strhující sílu jako ostatně všechny velké rozkladné teorie. Však je také až do poslední částečky ryze židovský. Samotná myšlenka je přitom stejně tak málo nová jako cokoli jiného, co dnes sami zažíváme nebo o co naši revolucionáři usilují. Je nová jen v nepatrných drobnostech, jinak je jen smetím osvíceneckého i každého jiného periodického šílenství. Zvláště bolševismus a světová revoluce jsou staré jako Ahasver. Již Bakunin, který byl se Židem Alexanderem Herzenem zakladatelem ruského nihilismu, psal 6. března 1847 německému revolucionáři Georgu Herweghovi a jeho židovské manželce:

„Jen tehdy budeme šťastni, tzn. sami sebou, když uvrhneme do požáru celý svět.“

Nezní to snad jako zpráva z naší doby, když revolucionář roku 1848 Korvin ve svých vzpomínkách píše o židovském klamu tehdejší revoluce:

„Louis Blanc pobláznil francouzské a Bornstedt německé dělníky. Lichotilo se jim tak nestydatě, až nakonec prostě museli uvěřit, že je udělána jenom jimi a jen pro ně. Z mnoha až dosud pilných a skromných dělníků se stali domýšliví a lenošiví blázni, a vláda se měla postarat o jejich zahálčivý a pohodlný život.“

Nejhlupejší a přece tak úspěšné „lichocení“, jímž Juda „pobláznil dělníky“ a udělal z nich nemyslicí otroky, je v zásadě principem tzv. „diktatury proletariátu“. Tím také Trockij a Lenin zvítězili! Můžeme nezpochybnitelně doložit, jak potom sku-

tečně vypadají svoboda, komunismus a „diktatura proletariátu“. Na 9. moskevském kongresu komunistické strany v dubnu 1920 Trockij prohlásil:²⁴⁹

„Dnes dělník nepřechází z jedné továrny do druhé dobrovolně, jak tomu bylo za vlády kapitálu, nýbrž musí se tam odebrat podle příkazu ústředního hospodářského orgánu. ... Dělnická třída musí být stejně jako vojáci podle potřeby povolávána, přidělována a převelována. Všeruská ústřední rada odborových svazů přemísťuje dělníky z jedné továrny do druhé a trestá ty, kdož neplní dané rozkazy. V takovém režimu se každý dělník musí cítit jako voják práce, který sám sebou nemůže volně disponovat. Když je dělníkovi vydán příkaz k převelení na jiné místo, musí uposlechnout; jinak je dezertér a bude jako takový potrestán. ... Nejlepší elementy dělnické třídy [!] používají donucovacích opatření na staromódní část dělnické armády. ... Lidový komisariát dopravy ... musí dělníky přepravovat z jednoho místa na druhé pomocí ocelově tvrdých opatření. Musíme každého donutit k přijetí místa, na které patří. Jestliže ... zaostalé elementy dělnické třídy zřetelně všemu z naší práce neporozumí, pak jednota naší vůle je tím, co jistě pochopí!“

Lenin v Serpuchově v srpnu 1920 prohlásil:²⁵⁰

„Svoboda je vynálezem buržoazie, jímž jen maskuje ekonomické otroctví. Rusko se musí od takového názoru oprostit, aby dosáhlo štěstí osobní svobodou. Rusko potřebuje silnou vládu několika lidí. ... Nespokojenost a výtky jsou stejným proviněním jako intriky s reakcionáři, a budou také stejně tak trestány.“

A tak má trýzněný a vyhladovělý ruský dělník ke všemu ještě výsměch. Nicméně vzdor zcela zjevnému stavu věci jsou také v Německu lidé, kteří touží po rajských poměrech bolševismu a jako ovce volají po řezníku „světové revoluce“ – k větší slávě Judy. O hlubokém úpadku německého sebevědomí vypovídá skutečnost, že se nyní jedna celá strana, Komunistická dělnická strana, „připojila ke III. internacionále“, tzn. že se stala přívěskem a nástrojem zahraniční krvavé vlády, proti které bylo období vlády Ivana Hrozného hotovou idylou. Čeho jsme se v kapitole „Duševní mor“ jen letmo dotkli, to se zde ukazuje v celé své otřesnosti: naprosté ochromení myslí napadených židovsko-bolševickým morem, totální úhyn každého smyslu pro skutečnost. Opravdu je třeba být osobně přítomen komunistickému shromáždění a pozorovat tupost, s níž jsou nadšeně přijímány největší nehoráznosti, abychom získali představu o rozkladném působení židovského jedu. Takto zpracovaní komunisté nevěřejí ve své ukřižování ani ve chvíli, kdy již doslova visí na kříži! Když jim však krvavý pes Zinověv (Apfelbaum) vypráví, jak Rusko oplývá mlékem a strdím, věřejí mu každé slovo.

Světová revoluce je Judův největší a nejstrašnější prostředek k dosažení konečného cíle, židovské světové republiky, v níž bude panovat „komunismus“ – ovšem jen pro otroky! To znamená, že otroci absolutisticky vládnoucího židovského mamonismu dostanou na základě „spravedlivého přidělového systému“ jen tolik, aby si udrželi svou pracovní schopnost. K tomu právě používá Juda bolševismu. Proto také nosí bolševici na hrudi nebo na čele znak bolševické vlády,

²⁴⁹ Podle zprávy A. Mitrofana, srv. „8-Uhr-Abendblatt“ ze 6. srpna 1920.

²⁵⁰ Podle moskevského bolševického listu „Proletarskoje Echo“.

který současně představuje židovskou hvězdu! Vedle toho se německá odrůda bolševismu stará o to, aby německé průmyslové podniky byly zralé k dobytí, tj. k jejich směšně levnému skoupení zahraničním kapitálem. Jde přitom hlavně o Západem tak nenáviděný německý „těžký průmysl“. Jestliže k tomu nepostačí podněcování ke stávkám a nepřiměřeným mzdovým požadavkům, které pohlcují provozní kapitál, pak se podle okolností nechávají třeba vyhasnout vysoké pece.²⁵¹ A tak všechno zapadá pěkně jedno do druhého. Povede-li bolševismus ke světové revoluci, záleží zcela na Judově rozhodnutí, zda ke konečnému cíli dospěje spolehlivěji s ní nebo bez ní. Nejistý postoj tzv. Dohody k ruskému bolševismu ukazuje, že zatím ještě nepadlo konečné rozhodnutí skutečných zákulisních strůjců. Podle toho jak dopadne, budou „ruský“ bolševismus a „německý“ spartakismus buď odvolány jako už nepotřebné, nebo se naopak divoce přeženou celým světem. Existuje ještě několik dalších možných variant, ale rozhodnutí je na Jidášovi Iškariotském. Židovský profesor Heinrich Graetz říká: „Revoluce je Judovou hvězdou.“

Německá revoluce byla s rozmyslem a cílevědomostí zosnována a řízena z Judova hlavního stanu. Od začátku 19. století je Anglie hnízdem revolucí a azylem židovských anarchistů. Canning a Palmerston vešli do dějin jako organizátoři revolucí. Palmerston byl již za svého života oslavován jako otec evropské revoluce. Nešlo tudíž o žádnou prázdnou frázi, když list „Scotsman“ již v polovině roku 1917 citoval:

²⁵¹ Rovněž i metody bolševismu jsou zcela židovské. Leninem, Trockým, Radkem a Čičerinem vypracovaný plán propagandy pro Německo se čte jako výše uvedené projevy mladožidovských rabínů. Mj. tam stojí doslova: 1. a) Rozdmýchávání všech nacionálních roztržek. b) Podporování všech hnutí, směřujících k mezinárodním konfliktům. ... Použitím těchto prostředků docílíme vnitřních nepokojů a státních převratů ve smyslu agitace sociálně demokratické strany [!], tj. politiky internacionály. 2. a) Všichni vlivní lidé musejí být kompromitováni, lhostejno jakými prostředky. Dále pak je třeba podněcovat atentáty a opoziční hnutí proti vládě. ... d) Podporování generálních i místních stávek, ničení strojů, vysokých pecí ... 3. a) Dezorganizace dopravního systému, b) Narušování dovozu obilí do měst ... zaplavení trhu falešnými bankovkami. 4. a) Podněcování konfliktů mezi důstojníky a vojáky ...“ – Pozoruhodný je také např. denní rozkaz XII. bolševické armády ze 30. června 1920: „... 4. Vesnice, v nichž byla zjištěna antisemitská propaganda, budou srovnány se zemí. Viníci budou zastřeleni na místě bez vyšetřování a bez soudu. ... 7. Protože se židovské obyvatelstvo s tak mimořádnou horlivostí staví za věc komunismu ..., je třeba všemožně pomáhat především židovským soudruhům.“ – M. Kahan píše v charkovském listu „Kommunist“ (podle novin „Kurjer Warszawski, 141/20): „Bez přehánění lze říci, že velká ruská revoluce je dílem Židů. Židé ji nejen provedli, ale v jejich pevných rukou spočívá věc sovětů i dnes. Pokud je vedení Rudé armády v rukou Trockého, můžeme být klidní. Je pravdou, že Židé neslouží jako prostí vojáci, avšak v radách deputátů a jako komisaři vedou statečně zbraně ruského proletariátu k vítězství. Ne bez příčiny vítězí Židé při volbách do sovětských úřadů, ne bez příčiny si ruský proletariát zvolil Žida Trockého za vůdce a velitele.“ – Kdo by se chtěl o věci poučit blíže, tomu doporučuji knihu Nilostonského *Der Blutrauch des Bolschewismus*, Berlin. – Židovská idea domovních prohlídek doznala v Rusku naprosté dokonalosti. První věcí je vždy krádež zlata a drahých kamenů. Jen za tři měsíce překročilo finskou hranici 15 tisíc „Rusů“, obtížených těmito cennostmi. Všechny paláce, kostely a muzea byly Trockého a Leninovými bandity okamžitě vyrabovány. Potom přišel na řadu soukromý majetek. Samozřejmě, že židovskému kapitálu jde v první řadě o to, aby se co nejrychleji takto zdarma zmocnil veškerého surovinového bohatství Ruska.

Ze spolehlivého stockholmského pramene je známo, že anglické, americké a francouzské banky pracují na politickém „smíru“ mezi Leninem a spojeneckými mocnostmi.

„Naším hlavním cílem musí být rozkol v německém politickém táboře, a mezi Ústředními mocnostmi musíme roznítit ducha revoluce. Můžeme zmobilizovat všechny síly evropské demokracie, protože je máme pevně v ruce. ...“

Lord Bryce již začátkem září 1917 s naprostou rozhodností prohlásil, že se „německý národ zbaví své vlády“. Ve Washingtonu byl za války založen zvláštní „výbor propagandy“ s jasným záměrem zorganizovat revoluci v zemích Ústředních mocností. Vedle Stoneho stál v jeho čele lord Northcliffe, který byl také výslovně jmenován „ministrem propagandy“. V Haagu, Basileji, ve Stockholmu, Kodani, Curychu a Bergenu se zřídily zvláštní „akční výbory“, jejichž úkolem byla distribuce korupčních peněz a výroba i pašování revoluční literatury. Mimořádná pozornost byla věnována námořníkům, kovodělníkům a zaměstnancům muničních továren. Pro frontu byl vyroben zvláštní leták, jehož charakteristický obsah končil slovy:

„Přeběhlíci mají ke strážím neustále provolávat hesla o republice. Republika znamená mír a svobodu. ... Kdo se vzdá a ohlásí se slovem ‚republika‘, tomu se dostane lepšího zaopatření. Kdo chce, může spolu se stejně smýšlejícími pracovat na osvobození Německa. Hlásejte pravdu, rozšiřujte tento spisek, agitujte pro německou republiku!“

Jako základní fond propagandy dala Amerika (tedy Wallstreet) k dispozici 2 miliony dolarů. Anglický parlament uvolnil během jediného zasedání ke stejnému účelu 500 milionů marek. Mimo jakoukoli pochybnost jsou také finanční vztahy Dohody s bolševiky a spartakovci. Během procesu s plukovníky Eglim a Wattenwylem ve Švýcarsku vyšlo najevo, že přes anglické velvyslanectví v Bernu plynuly peníze místnímu internacionálnímu revolučnímu výboru. Vojenský atašé anglické ambasády v Kodani plukovník Bade kvůli dodávkám peněz spartakovcům udržoval těsné kontakty s pověstným anarchistou Suchym ve Švýcarsku. Rovněž světoznámá anglická cestovní kancelář Thomas Cook i v Holandsku usazený britský agent Tinsley udržovali spojení s revolucionáři Ústředních mocností.²⁵² Hodně je také využíván „německý úřad pro dezertéry“ v Holandsku. Že velké stávky z počátku roku 1918 byly vyvolány Jidášem Iškariotským, je zřejmé z toho, že je všežidovský tisk Dohody nejen ohlásil, ale také oznámil o několik dní před jejich vypuknutím. Tak například „British News“ přinesly 25. ledna 1918 zprávu o vážných nepokojích v Berlíně. „Exchange Telegramm“ z 25. ledna hlásil, že 24. a 25. ledna vypukly v Berlíně stávky a povstání.

²⁵² Z Anglie se navrátilí pracovník bývalého ruského ministerstva zahraničí vypověděl (29. 5. 1920), že peníze pro německý bolševismus přicházely nejen z Ruska, ale především z Anglie. Anglické peníze a angličtí agenti byli skutečnou hnací silou revolučního hnutí. Tím se nám ovšem neříká nic nového, ale v německém národě panuje stále ještě mnoho omylů o skutečných souvislostech. Je např. zcela chybné předpokládat hluboké zájmové rozpory mezi Wallstreetem a Londýnem na jedné, a bolševismem na druhé straně. A opravdu dětinská byla svého času tichá naděje, že Dohoda nepřipustí rozšíření bolševismu v Německu. Bolševismus byl právě jimi udělán, je to jejich mocenský prostředek. Dohoda a Spojené státy také nikdy nebudou v Rusku bojovat proti bolševismu jako takovému. Tak např. již dnes vidíme, že očekávaný „boj“ proti maďarské Republice rad byl pouze iluzí, vytvořenou tiskem. Stále ještě se nám v židovském tisku předkládá výstraha, že v Anglii a ve Francii také „vypukne bolševismus“. K tomu by došlo pouze tehdy, kdyby to Juda považoval za nezbytné, ale podle všeho k tomu nemá žádný důvod. – Mezi Wilsonovými důvěrníky, kteří také byli aktéry ve Versailles, jsou ostatně dva významní Židé Baruch a Brandeis.

„Daily Chronicle“ z 26. ledna 1918 psal, že 25. ledna propukly v Berlíně silné nepokoje. Ve skutečnosti však toto zrádné hnutí začalo až 28. ledna! – Rovněž zde platí: Sapienti sat! V prosinci 1918 pak Lloyd George vyslovil velkému Židovi Northcliffovi dík národa následovně:

„Mám mnoho přímých dokladů úspěšnosti vaší neocenitelné práce, jíž jste přivedl k dramatickému zhroucení nepřátelské síly v Německu a v Rakousku.“

Když byl Lloyd George ještě dělnickým vůdcem, mluvil (1904) jinak. Vyjádřil se tehdy o „světovém tisku, který charakterizuje velice nesvědomitá zlomyslnost“.

Ale také ve způsobu, jakým byla revoluce v Německu uměle udělána, tak říkájíc nám „podstrčena“, poznáváme ruku Jidáše Iškariotského. „Třicet stříbrných“ vyvolalo toto „lidové hnutí“ a působí dodnes. Uvedeme si zde několik německých (tj. v Německu zhotovených) výplodů, které byly v nesčetném množství rozdávány na frontě, a odamtud se pak dostávaly domů. Člověku je doslova nevolno z citování takové směsi pomatenosti a sprostáctví, ale je nezbytné, aby Němci konečně viděli dyku, jíž byli za pomoci některých svých soukmenovců bodnut do zad. Tak např. v jednom obsáhlém svolání k „německým vojákům“ se mj. říká:

„Stále ještě věříte bídým a vyčpělým lžím? Samozřejmě! Zadržují se vám projevy Wilsona a Lloyda George, v nichž tito mužové zcela výslovně potvrzují, že nikdo nepomýšlí na zničení Německa. Rovněž tak ve výboru rakouské říšské rady vlastenečtí zástupci sociální demokracie konstatovali, že poslední projev Lloyda George a Wilsona nabízejí zcela přijatelnou základnu pro mír [!]. Avšak nezáleží na vídeňské vládě, že nebude mír [!], to záleží na vaší berlínské vládě. ... Víte přece, že vaše manželky jsou doma vydány brutalitě kdejakého strážníka. Víte také, že vaše děti jsou každé ráno v pět hodin vyháněny z postele bičem. ... V Německu nevládnou Hertling a těžce nemocný Payer, nýbrž Ludendorff, Tirpitz, Reventlow, Heydebrand a Westarp, tedy kamarila reakcionářů, která císaře oblehla a prostřednictvím korunního prince mu hrozí sesazením. ... Chcete pokračovat v boji jen proto, aby němečtí uhlobaroni a průmyslníci, tito nejhorší nepřátelé všech dělníků, mohli zotročit francouzské horníky v Longwy a Briey? Chcete i nadále bojovat za to, aby prušťí junkerští oficiři mohli nadále mučit belgické a severofrancouzské děti? ... Chcete dál vést nesmyslnou válku, aby se bývalí stoupenci a biřici carismu, tito nejhorší ze všech vrahů ... mohli znovu zmocnit vlády nad vlastním národem? ... Je na vás, skoncovat s touto strašnou světovou reží.“

V jiném podobném svolání „Lide, vezmi si sám svůj mír!“ se mj. říká:

„Jediným prostředkem je neúčastnit se války! Nestřílejte přes rozkaz svých velitelů! Nepracujte ve vojenských továrnách, nevyrábějte munici, odmítněte civilní službu, neúčastněte se války! Stávka v poli i v zázemí! Stávka, stávka, stávka ve všem a všude!“

Z dalšího letáku „Ubohý německý lide“:

„Tvoje trpělivost a čestnost se zneužívají stálým nalháváním, že válka a její důsledky jsou nezbytné k obraně tvé země, napadené cizími národy. Přední muži nepřátelských národů však neustále a závazně ujišťují, že okamžitému míru a usmíření národů by nestálo nic

v cestě, kdyby německý lid odstranil z vedoucích míst junkerskou čeládku a její ochránce Hohenzollerny ...!“

Koho zajímá, z jaké stoky pocházejí tyto urážlivé nechutnosti, ten necht' si přečte knihu revolucionáře a pozdějšího „lidového pověřence“ Emila Bartha „Z dílny německé revoluce“.²⁵³ – „Rána dýkou do zad“ měla ostatně občas i básnickou formu. Zde je alespoň ukázka z „básně“, rovněž rozšiřované v obrovském množství:

Německá císařská hymna

Na zemi ti bylo svěřeno to nejvyšší,
co věčný Bůh člověku může darovat:
Jako vznešený vladař řídit
zdatný národ, zúrodňující svět.

Dal jsi nám císařské slovo,
věčně hájit posvátný mír,
jako děti jsme ti věřili jak otci,
který nás uchrání nouze a běd.

...

Ty jsi však ten nejhorší lump,
který nás o milióny pump'.
Ničemovi Bůh zemi v dědictví podal,
a tys nás Kruppovi hanebně prodal.

...

Už nestačí ti srny a bažanti jako prve,
teď zatoužil's ochutnat i lidské krve
... atd.

Skutečně až otřesné je doznání zrady vlastního národa od člena vojenské rady Vatera v Magdeburku:

„Naše lidi, odcházející na frontu, jsme vybízeli ke zběhnutí. Organizovali jsme dezertéry a vybavovali je falešnými doklady, penězi i anonymními letáky. Tyto lidi jsme pak velice obratně vysílali do všech směrů, převážně znovu na frontu, aby zpracovávali vojáky a snažili se podložit kázeň. A tím pomalu, ale jistě postupoval rozklad armády.“

Existuje ještě mnoho dalších takových doznání, nemluvě zde ani o Oscaru Cohnovi, „státním tajemníkovi“ a distributorovi stříbrňáků. (Tyto jidášské groše uschoval Joffe-Japheph v berlínské bance Mendelsohn.) Cohn, Haase a Barth dostali asi 1,5 miliónu marek v hotovosti jako první revoluční fond. Těmi pak bylo zapláceno – německé národní hnutí! Joffe 16. prosince prohlásil, že kromě toho dal Cohnovi k dispozici více než 10 milionů rublů (40 mil. marek). Vyúčtování těchto věcí není zatím k dispozici. Richard Müller (Leichenmüller) učinil na kongresu dělnických a vojenských rad velmi cenné doznání:

„Přípravy na revoluci začaly již v červenci 1916, i když tehdy ještě nebyl její cíl úplně vyjasněný.“

²⁵³ V originále *Aus der Werkstatt der deutschen Revolution*, A. Hoffmanns Verlag, Berlin.

Prakticky totéž prohlásil i Žid Hugo Haase, který spolu s Dittmannem vzal pod svá ochranná křídla Naumanna:

„Již roku 1917 na gothajském sjezdu naší strany jsme se připravovali na revoluci.“

Jidáš Iškariotský si jen zopakoval svou smutnou práci. Od duchovního, politického i hospodářského dobytí Německa pak vede cesta přes židovskou válku a židovskou revoluci k viditelné i skryté židovládě. Juda již opravdu stojí před svým velkým konečným cílem, neomezenou světovládou. My Němci to vidíme ve Společnosti národů, o níž právě nyní švýcarské noviny psaly:

„Otrokářské právo starého Říma bylo ještě mírné v porovnání s výtvozem Společnosti národů.“

Ta bude spatřovat svou hlavní úlohu v potlačování každého „antisemitského“ hnutí, tzn. jakéhokoli odporu proti židovské vládnoucí moci. Německá válka tedy bude považována pouze za vzpouru, za revoluci proti Judovi, a s Německem se v tzv. míru nebude jednat jako s poraženou válčící stranou, nýbrž jako se vzbouřenými otroky. Potlačování antisemitismu (čti: pudu sebezáchovy Nežidů!) je dnes německými úřady chápáno jako internacionální záležitost. Tak jedná Shylock, sedící dnes na trůně světa.

XXV

Nad Siegfriedovým hrobem

Siegfried je znovu poražen. Příští autor německých dějin nebude v této nešťastné válce a jejích neblahých důsledcích vidět jakousi věc samu o sobě, nýbrž logický a nezbytný závěr dlouholetého procesu zvrácenosti, který se mu ukáže jako boj Judy proti poslední baště skutečné kultury a svobody, proti poslední opoře velikosti duše a čistoty srdce. Tento příběh je otřesnou tragédií, protože konec konců přivedlo hrdinu ke zkáze jen sebeobviňování, příběh hrdiny, který přes varování přátel i navzdory otevřenému výsměchu protivníků nechtěl vidět, kdo je jeho skutečným nepřítelem. Tak se tedy nakonec vyplní předpověď bývalého sociálního demokrata Oberwindera:

„Bude-li sociální vývoj pokračovat dosavadním způsobem, pak se potomci dělnické třídy dožijí toho, že budou pracovat v továrnách internacionálních finančních společností pod dozorem Indů a Zulukafrů.“

Stojíme nad hrobem německé říše, na hrobem všeho toho, co bylo našim otcům drahé a svaté. Bismarck byl znovu zrazen, říše je v troskách, a co je tisíckrát horší – jsou do bláta zašlapány německý idealismus a německá čest. Juda z nás udělal mrzáky nejen na těle, ale i na duchu, takže s námi může jednat ne jako s čestně poraženým národem, ale jako se zpráskaným psem. Frank H. Simonds ze všežidovského McClure Press Syndicate:

„Dříve arogantní, nyní pokorní, ale je to pokora pokrytce. Prosí, lísa se, a obětuje vlastní druhy, jen aby ušel trestu, ale vždy očekává nějaké výhody jako odměnu za své morální ponížení.“

Jistý francouzský list nedávno napsal:

„Zbitý netvor nyní skučí a s nářkem ukazuje své krvavé pracky.“

Vůdčí hvězdou německé politiky se stala devíza Heinricha Heineho: „Raději živý pes, než mrtvý lev.“ A nakonec ještě Charles Bonneson v listu „Echo de Paris“ z 18. prosince 1919:

„Německý národ je umírající, který se povaluje v bahně.“

XXVI

Vzkříšení

Žijeme v tísní a útrapách, jsme doslova galejníky ať už Dohody nebo bolševismu, ale v každém případě Judy. Existuje z toho pro nás nějaké vysvobození? Mnohému taková možnost připadá jako něco až opovážlivého, a přesto nelze tuto naději v národě ubít. Stává se dnes totiž povinností muže. Kdo nevěří v definitivní vítězství lži a špinavosti, kdo si jako Němec nechce sám nad sebou zoufat, ten musí doufat. Tato naděje jej však musí především povzbudit k vůli a činu; jinak zůstává pouhou krásnou iluzí, fatou morganou.

Naše naděje však stojí na pevné půdě. Juda sice může ukřižovat, ale nedokáže zabránit vzkříšení. To je věčná pravda, které jsme se vždy drželi. Vzkříšení však předpokládá smrt překonávající víru v sebe sama. Protože jsme tuto víru ztratili, ležíme nyní zruinováni. Jestliže ji znovu získáme, budeme vzdor vší lživosti a zákeřnosti znovu tím, čím jsme bývali. Stane se tak ovšem jen za určitých nezbytných předpokladů. Náš národ se musí naučit chápat, na čem ztroskotal, musí se naučit vidět, a hlavně se musí naučit pochopit otázku všech otázek, která je současně nejtěžší ze všech. Nestane-li se tak, nepřistoupí-li se opravdově a neoblomně k řešení židovské otázky, pak je Němec navždy ztracen, a historie na jeho náhrobek napíše: Zvážen a shledán lehkým!

Židovský problém je jistě obtížnější než kterýkoli jiný, ale rozhodně není neřešitelný, a to ani dnes. Možná že právě nyní, kdy jsou poměry mnohem viditelnější, je snadnější vyvolat v národě správný náhled na význam židovské otázky. Současně je ovšem obtížnější její praktické řešení, protože Judova moc je pevnější než dříve. Je to, jako by byl každý Němec sledován Judovým bazilišským zrakem. Stonásobná, nespočetná závislost, do níž Juda Němce polapil jako do sítě, jej činí neschopným jednat. Zde již neexistuje žádná vrstva německého národa, která by nebyla hospodářsky, politicky nebo společensky na Judovi závislá, a tudíž by se nebála spolupracovat na

svém osvobození.²⁵⁴ Naprosto neněmecká směsice bojácnosti, zbabělosti, sobectví, špatně chápané „taktiky“ a nedostatku obětavosti je základem přístupu Němců k židovské otázce. Nejnebezpečnějším kouskem Judy je skutečnost, že se mu podařilo připravit Němce o sebe důvěru. V židovské otázce dnes nikdo nechce přiznat barvu, tím méně pak jednat, a dokonce i v samostatně myslících kruzích až příliš často narážíme na rezignaci: Nedá se nic dělat, všechno je ztracené; německému národu už není pomoci, proč bychom se tedy měli zbytečně obětovat? Je proto naléhavě třeba Němce z tohoto slabošství, které znamená smrtelný spánek, probudit a vysvětlit mu, že zde jako všude je rozhodující především vůle.

Naše kniha není určena k projednávání prostředků na řešení židovské otázky; jejím účelem je ukázat stav věci jako takový, tedy to, „co je“. Zmíněných prostředků bylo až do naší doby již navrženo velké množství. Přední duchové německého národa věnovali židovské otázce svou pozornost jakožto politickému, kulturnímu i hospodářskému problému, a předkládali v zásadě shodné cesty k řešení. Jistě nejsou neznámé postoje Luthera, Bedřicha Velikého, von Steina, Arndta, Fichta, Schopenhauera, Goetha,²⁵⁵ Bismarcka,²⁵⁶ Lagarda, Wagnera,²⁵⁷ Treitschka,²⁵⁸ Chamberlaina a dalších. Jejich náhled na židovskou otázku se obecně kryje s tím, co navrhuji vlastenečtí myslitelé naší doby Theodor Fritsch, Adolf Bartels a jiní. Treitschke říká:

„Od Luthera až po Goetha, Herdera, Kanta a Fichta byli téměř všichni velcí němečtí myslitelé jednotni v hlubokém odporu proti Židově orientální podstatě.“

Nejradikálněji, tj. po našem nejpronikavěji a nejrázněji, se k otázce vyjádřil Fichte:²⁵⁹

„Dát jim občanská práva? Nevidím k tomu jiný prostředek, než tento: Jedné noci jim všem uřezat hlavy a nasadit jiné, v nichž nebude vězet ani špetka židovských představ.“

Ohledně tak říkajíc vnějších prostředků si zde ukážeme alespoň dvě zásadní nezbytnosti. Je to detoxikace německé politiky a hospodářství od židovského tisku a židovského kapitálu. Posledně zmíněné je méně obtížné, než se obvykle soudí. Je k tomu pouze zapotřebí, aby německý Honza židovské velkofinance ještě sám nekrmil svými vklady! Je přece dostatečně známo, že židovské velkofinance čerpají svou všemocnost z peněz těch, které hospodářsky rdousí! Tak jako Němec sám „podporuje“ židovské obchodní domy, je tomu nejnak i v případě židovského tisku a židovského bankovníctví. Nejdůležitější je cílevědomé posilování německého tisku a vytváření německé kapitálové i hospodářské síly. K tématu ještě

²⁵⁴ Strach ze Židů je ostatně také starým jevem. Když Cicero vystoupil s řečí na obranu národnostně smýšlejícího Flaccia, obklopily tribunu tisíce římských Židů. Cicero, který se nebál ani Catiliny a jeho bandy, se tentokrát polekal. Znal moc Židů a proto přednášku dokončil přitlumeným, sotva slyšitelným hlasem.

²⁵⁵ Velmi znamenitě a důkladně to pojednává Chamberlainův Goethe, 6. kapitola.

²⁵⁶ Známý projev z 15. června 1847!

²⁵⁷ *Plastischer Dämon des Verfalls der Menschheit.*

²⁵⁸ *Die Juden sind unser Unglück.*

²⁵⁹ *Beiträge zur französischen Revolution.*

odkazují na znamenité dílo Daniela Frymanna „Kdybych byl císařem“,²⁶⁰ které je doslova nevyčerpatelnou bonanzou informací.

XXVII

Osvobození

Důležitější je však vnitřní prostředek, bez jehož použití by otázka všech otázek nemohla být nikdy vyřešena! Musíme totiž Judu napadat tam, kde je jediné zranitelné: ve velké lži jeho bytí, v jeho „internacionalismu“, který se neostýchá užívat i těch nejkrvavějších prostředků. K tomu je ale třeba znovu dodat našemu národu nejen politické sebevědomí a pocit národní cti, ale také vědomí rasové. Jenom tak můžeme znovu nabýt morální síly, kterou jsme ztratili: „Být naplněn pocitem vlastní národnosti, to znamená cítit morální sílu pro stát“ (Ranke). Na národním německém myšlení ztroskotají Judovy plány stejně, jako hynou morové výpary pod slunečními paprsky. Národních německých myšlenek se Juda bojí jako ohně pekelného. Právě na jejich zničení pracoval Jidáš Iškariotský po desetiletí všemi prostředky d'ábelského umění zvenčí i zevnitř. Hugo Ball psal podle bernského listu „Svobodné noviny“ o našich „válečných zločincích“ takto:

„Rozejděme se konečně s vyvrheli! Nebud'me nyní tak nemístně nedůtkliví! Národu, který skrývá a chrání 900 zločinců, na něž ukazuje prstem celý civilizovaný svět, je těžké být vlasteneckým. Německé dějiny by nikdy neodsoudily německý pojem hrdinství, ale právě o něj se teď jedná. Je třeba jej zlikvidovat. ... Musíme Prusku zlomit páteř!“

Zde je s cynickou jednoznačností řečeno, na čem opravdu záleží. Podobně mluví pod všemi možnými jmény působící vydavatel „Berlínského deníku“ o „starých špatných ideálech ještě nedostatečně rozbitého německého světa“.²⁶¹ Zřetelněji se už vyjádřit nelze! Světla se štítící nenávist však jde ruku v ruce se zbabělým strachem. Dokonce i dnes, kdy ležíme poraženi na zemi a německá národní myšlenka je vláčena bahnem, se tento strach projevuje v někdy až útrpně směšných výrocích. Obava, že by se myšlenka mohla ještě někdy znovu pozdvihnout z trosek německého zhroucení, se Judovi zjevuje jako noční můra a pobízí Ahasvera k horečnému spěchu. Odtud zuřivé úsilí zničit Německo nejen fyzicky, nýbrž i psychicky radikálním zašlapáním jeho cti. Odtud zuřivé plivání zahraničního židovského tisku na „německou bestii“. Zde má také původ vytvořené židovské spojenectví s našimi zrádci.²⁶²

²⁶⁰ V originále *Wenn ich der Kaiser wär*.

²⁶¹ Podle „Deutsche Zeitung“ č. 253 z 9. června 1920.

²⁶² Je dobře známo přímo d'ábelsky podlé štvání listů „Svoboda“ a „Rudý prapor“. Je jen zcela v souladu s linií sebezneuctívání „politiků“, že lidé jako Henke, Däuming a Emil Barth nenávidějí Hindenburga a požadují jeho zatčení za velezradu, zahraniční novináře štvou proti Německu, a říkají: „Německému národu se nacionální myšlenka musí vyrvat ze srdce!“ – „Svoboda“ píše, že sebeobrana proti pustošivým podmínkám míru je „další pustý podvod, nová

Neodůvodněný strach, že by bohužel „nepolitický“ Hindenburg mohl ovlivňovat jednání o příměří ve prospěch Německa, vedl Salomona Kosmanowského alias Eisnera k následujícímu „oficiálnímu prohlášení“:²⁶³

„Dosavadní [!] polní maršál Hindenburg měl v poslední době opakované projevy, které jsou schopny narušit nastávající tak citlivá mírová jednání. Předseda vlády Lidového bavorského státu protestuje proti tomuto jak nešťastnému, tak nepřipustnému vměšování dosavadního polního maršála do [Judovy] politiky. Dnes není vhodná doba k odvádění nahromaděného hněvu německého národa na nepřátelskou cizinu.“

Z těchto řádků mluví jasně strach citovaného „Němce“, který Německu jak známo upřel právo postarat se o své zajaté syny. Proto také všemožná snaha židovsky řízených spartakovců o znemožnění ochrany našich hranic. Odtud také pochází oceňování – pod dosavadním vedením Judovi naprosto neškodné – Německé národní strany za „velkoněmeckou“ atd. Již pouhý pojem „německo-národní“ je nenáviděn, zatracován, pronásledován a opovrhován. Tak velký je Judův strach. A právě strach je tím, co výše nazýváme reálným podkladem naší naděje. Jestliže Juda vzdor svému naprostému vítězství a podle lidského hlediska neotřesitelnému mocenskému postavení považuje probuzení německé národní myšlenky za možné a nesmírně se jej obává, pak také taková možnost skutečně existuje! Juda vždy podceňoval životní síly svých hostitelských národů.

Proto pryč s rezignací a vzhůru do práce, aby se naše naděje vyplnily! Znovuoživení a cílevědomé pěstování německé národní myšlenky, jak a kde to jen jde, ale především mezi vážně ohroženou mládeží! Tento nenahraditelný poklad našeho národa musíme pozdvihnout z omylů, potupy a bídy, a vrátit jej na místo, kde si nyní Juda zřídil své zlaté tele. Pokud se my sami staneme čistými, bude-li Německo zase německé, čestné, pravdivé a statečné, pak také bude vyřešena i otázka všech otázek. Potom půjde Jidáš Iškariotský cestou, kterou již kdysi krácel. Jen ať si nikdo nemyslí, že je Juda nepřemožitelný! Takový je jenom tehdy, propadneme-li německému fatalismu. Houston Stuart Chamberlain ve svých „Základech“ vyslovil hlubokou moudrost, když říká, že Židova dovednost nikdy nestačí na nejvlastnější základ věci. Mějme to proto neustále na paměti.

Řešení otázky všech otázek zní: Obrození národní myšlenky!

Víme, že tato myšlenka je nezničitelná, a že našemu národu byla již mnohokrát posvátnou tužbou v jeho ponížení. Proto znovu pozdvihneme starou korouhev a s odvahou se kolem ní shromáždíme. Bojujme pod ní, a proto také zvítězíme!

Naším heslem pro osvobozovací boj Němců budiž hlas svědomí Emanuela Geibela:

Byť tě i kule zasáhne tam, kde jsi stál,
ty padneš, tvůj prapor však vlaje dál,
jiní jej zdvihnou, až ty budeš v hrobě,

kampaň za rozpoutání nacionalistických vášní v Německu“. Rovněž „Berlínský deník“ spatřuje zásadní nebezpečí pro vražedný mír v procitnutí tak nenáviděných „nacionalistických“ sil. „Berner Tagblatt“ koncem dubna 1919 soudil: „Vysoce vzdělaný národ, který se nechá ovládat a vést na scestí ruskými a haličskými Židy, si opravdu nesmí stěžovat, když se na něj hledí opovržlivě skrze prsty.“

²⁶³ Eisner, pozdější hlava tak krvavé Bavorské republiky rad, dodával dohodovým spojencům padělané materiály jako důkaz německé viny na válce.

neb jim patří vítězství, jež kynulo už tobě.

Jmenný a věcný rejstřík

A

Abraham Semi
 Achtuhr-Abendblatt-
 (viz 8 Uhr-Abendblatt)
 Adler
 AEG
 agrární, agrárníci
 Ahasver
 Ahlwardt
 Akce (viz Aktion)
 akciový kapitalismus
 Alfred, dr.
 Alberti-Sittenfeld
 Allinace Israélite Universelle
 Alsasko-Lotrinsko
 American Federation of Labour
 Ancillon
 Andrasy, hrabě Julius
 D'Annunzio (Rapaport-Rühle)
 Ansche Chesed, Tempel
 Anschütz, profesor
 Arbeit (viz Práce)
 Arbeiterzeitung (viz Dělnické noviny)
 Argus
 Armin, Otto
 Armour
 Arndt
 Arnhold, bankéř
 Arsmowski
 Ascher, Saul
 aškenazy
 Ashoff, Wilhelm
 Asquith
 Associated Press
 Astor
 Auer
 Auf gut deutsch (viz Správně po německy)
 Auf Vorposten (viz Na přední hlídce)

B

Bäck, rabín
 Bär, Samuel
 Bacon
 Bádenský, arcivévoda
 Bahr
 Bakunin
 Balfour
 Ballin
 Bamberg

Bank, Die (viz Banka)
 bankovní koncern
 Banks
 Banque de France
 Bartels, Adolf
 Barth
 Baruch
 Barzilai
 Bassermann
 Battenberg, princ Alexander
 Bauer
 Baumgarten
 Bazaine
 Beaverbrook, lord (Blumenfeld)
 Bebel
 Bedřich Veliký
 Bedřich Vilém
 Beer-Hoffmann
 Believers in Identity
 Bergson
 Berlinerová, dr. Cora
 Berliner Abendpost
 Berliner Allg. Zeitung
 Berliner Illustr. Zeitung
 Berliner Morgenzeitung
 Berliner Tageblatt
 Berliner Volkszeitung
 Bernays
 Berner Tagblatt
 Bernhard, Georg
 Bernstein, Eduard
 Bernstorff, hrabě
 Bethmann Hollweg
 Beyens, baron
 Biedermann, Karl
 Biro
 Bismarck
 Blach, Friedrich
 Black and White
 Blanc
 Blaschke, Albert von
 Blaschko
 Blei
 Bleichröder
 Bloch, Samuel
 Blunck
 Böcklin
 Bodelschwingh

Bodenstein
bolševismus
Bonn
Bonneson
Börne, Ludwig
Bornstedt
Börnstein
Boettger, poslanec
Bostanzi
Bote aus Zion
Boyen, polní maršál
Brandeis
Breitscheid
Brentano
Bresin
Breslauer
Breslauer Generalanzeiger
Breslauer Morgenzeitung
Breuer, Robert (Friedländer)
Bridge, The (viz Most)
Brieger
British Israel Association
British Israel Truth
British News
Brockdorff, hrabě
Brunn
Brünn
Brunner, John
Brunner, Konstantin
Bryce, lord
B. Z. am Mittag
C
Calchas
Canning
Caprivi
Capus
Carlyle
Cassel, just. rada
Cassel, Sir Ernest
Cassirer, dr. Hugo
Castle
Cicero
Clemenceau
Cohen, prof. Hermann
Cohn, Oskar
Cohn, Hans
Connolly & Co.
Cook, Thomas
Cornelius
Crémieux

Croisset
Cronauer
Crosley
Č
Černín
Čičerin
D
Dahlmann
Daily Chronicle
Daily Mail
Daily Mirror
Daily News
Daily Record
Daily Sketch
Danzinger Nachrichten
Davidsohn
Dehn, Paul
Delaisi, Francis
Delbrück, Hans
demokraté, demokratický
Dernburg
Deutsche Tageszeitung
Deutsche Zeitung
Deutscher Volksverlag
Deutsches Wochenblatt
Deutschsland Erneuerung
dezertéri, dez. rady
Dilk
Dingelstedt
Dinter, dr. Artur
Disraeli, Benjamin (lord Beaconsfield)
Dohoda
Dreyfuß & Co.
Drill, dr.
Dühring
Durieuxová, Tilla
Düringer
duchovní mor
E
Eberhardt, August
Ebert, prezident
Ebner
Echo de Paris
Eckart
Eduard VII., král
Egalité
Egli, plukovník
Ehrenstein, Albert
Ehrlich, prof.

Eichenlaub
Eichhorn
Einstein
Einzelne, Der
Eisner (Salomon Kosmanowski)
Ellert, ředitel
emancipace
Emmentaler Nachrichten
Engel
Eppstein
Erzberger
Eßlinger Zeitung
Eulenburg, kníže
Evening Times
Exchange-Telegramm

F

fabrika na lži
Fackel (viz Pochodeň)
Feiler
Feldmann, Sigmund
Fernaus, Hermann
Fewis, Richard
Fichte
Figaro
Firlitz, Axel von
Fischler -Treubergová, hraběnka
Flaccus
Fliedner
Flourens
Foch
Fortschritt
Fouché
Fould
Frank
Fraenkel
Frankfurter Zeitung
frankofilství
Franišek Josef, císař
Fraser
Freie Meinung
Freiheit (viz Svoboda)
Fremdenblatt (viz Cizinecký list)
Friedenthal, Hans
Freudenberg, rabín
Freund, Leopold
Fried, O.
Fried, A. H.
Friedberg
Friedenswarte
Friedländer-Fuld

Fritsch, Th.
Frymann, Daniel
Fulda

G

Galgen, Der (viz Šibenice)
Gans, prof.
Gans, Eduard
Garbai
Gardiner
Garnier
Gaul, Augustin
Geck
Geibel, Emanuel
Gerard
Gerlach
Gerland, prof.
Gerngros, von
Geyer
Gneist
Globe
Gobineau
Goldbaum
Goldberg
Goldberger
Goldmann, Nachum
Goldschmidt
Goldschmidt, dr.
Goldschmidt-Rothschild, von
Goldstein, Jozzio
Goldstein, Moritz
Gompers
Gontard, von
Goodfriend
Gordon Bennet, James
Gorev (Goldmann)
Goethe
Got, Ambroise
Gothein
Goetz
Graetz, dr, Heinrich
Grelling
Grey
Grimpen
Grünberg
Grünfeld, kom. Rada
Grünwald
Guhrauer
Guizot
Gutmann
Guttmann, dr.

Gwinner

H

Haas, Josef

Haas, Ludwig

Haase

Hahn, Viktor

Haldane

Hall-Halsen

Hallesche Zeitung

Haman

Hamburg-Amerika Linie

Hamburger Fremdenblatt

Haenisch

Hammer

Hammerverglag

Hansa

Hansovní spolek

hantýrka, mezinár. zločinecká

Harden, Maximilian (Isidor Witkowski)

Harmsworth

Harnack

Hart, Sir Robert (Hirsch)

Hartleben

Hartmann, Ludo

Havas, agentura

Hearstův koncern

Hecht

Heilmann, Ernst

Heine, Heinrich (Chaim Bückenburg)

Heinemann

Heise

Helfferich

Hellwing

Helphand

Henke

Hentig, Hans von

Herder

Hergt

Herrmann, major von

Hersfelder Zeitung

Hertling

Herwegh

Herz

Herzberg, von

Herzen

Herzfeld

Heß, Moses

Hettner, Otto

Heydebrand

Heymann

Hillferding

Hindenburg

Hirsch, Arno

Hirsch

Hirschfeld

Hoböhmén

Hoff

Hoffmann, plukovník

Hofmannsthal

Hofmiller

Holitscher

Hollweg

Horckheimer, Anton

Horley

Hörth, Otto

Huck

Huldschinsky

Humanité

Hutin (Hirsch)

CH

Chamberlain, H. S.

Chamisso

Chamizer

Chemnitzer Volkstimme

Cheskel

I

Ignotus

Im Deutschen Reich

internacionála, rudá

internacionála, zlatá

Internationale Korrespondenz

Israelitisches Familienblatt

Israelowicz

Itzig

J

Jacobsohn

Jagow, polic. prezident

Jaffé

Jakobsohn, Paul

Janus

Jaurès

jednotná škola

Jehova

Jenaische Zeitung

Jeruzalém

Jidáš Iškariotský

Joffe (Japheph)

Jolles

Jonas

Jones, Henry

Josephus

Journal de Genève

Juda

Jüdische Rundschau

Jüdisches Echo

Jüdisches Volksblatt

Junck

Jung

junker

Juvenal

K

Kahn, Loeb & Co.

Kaliski

Kameněv (Rosenfeld)

Kant

Karel, císař

Karpeles, dr. Gustav

Kassirer, Paul

Katz

Katzenstein

Kaufmann, W.

Kautsky

kejklíř, židovský

Kindermannová, Betty

Klaar

Klatzkin, dr. Jakob

Klein, Cäsar

Kleines Journal

Klinger

Kloth, Emil

Knebel

Knoblauch

Kohn, Moritz

Kölnische Zeitung

Königsberger

konzervativci

Kopp, Vigdor

Koppel

Körner

korunní princ

Korvin

kramářská logika, židovská

Kreuzzeitung

Kühlmann

Kún, Béla

Kuhn, Loeb & Co

Kühnemann

Kúnfi

Kunst und Künstler

Kunstwart

L

Labour Leader

Lagarde

Lambach, Walter

Landau

Landau, kom. rada

Landauer

Landsberg

Landsberger

Lange

Lansburgh

Laporte

Larin

Lasalle, Ferdinand (Feist Lasal)

L'avant garde

Lazarus

Lebbien

Lefavre

Lehmann, J. F.

Leipziger Abendzeitung

Leipziger Lehrerzeitung

Lenin

Lensch

Lerner

Lessing

Levinsohn

Levy

Lewald, taj. rada

Lewin

Lewiné

Lewinsohn

Lewinstein

lidové zastoupení

liberalismus

Lichnowsky

Liebermann

Liebig, von

Liebknecht, Wilhelm

Liek, Walter

Lindau

Lipp

Litvinov (Finkelštejn)

Lloyd George

Lomer

Löwe

Löwengard

Löwenthal, dr. Zacharias

Löwy

Lübecker Anzeiger-
(Lübecký oznamovatel)
Ludendorff
Ludvík Filip
Lueger
L'Univers Israélite
Lustgarten
Luther
Luxemburgová

M

Maman
mamonismus
Manasse
Mandelstamm
Mankiewicz
Marcus
Markus
Markussohn (Isaac)
Marx, Karel
Marx, konsul
Matin
Maurenbrecher
Maurice
Mauthner
Max, princ Bádenský
Mayer, Paul
Mehring
Meier
Meier-Gräfe, Julius
Mendelsohn
Mendelsohn (banka)
Menzel
Meschkowsky
Meyer, Jacques
Meyer, senátor
Meyrink
Mežkovskij
Mikuláš II., car
Millerand
mimikry
ministerstvo zahraničí
ministr propagandy
mír, židovský
Mittler & Sohn
Mohl, Moritz von
Mohr (Verlag)
Moissi, Alex.
Moltke
Mommsen
Mond, Sir Alfred

Möndel
Montagszeitung
Montefiore (Blumenberg)
Monts, hrabě
Morgan
Morgenroth
Morgentau
Möricke, Eduard
Morning Post
Mosse (Ruben Moses)
Mühlbaum
Mühsam
Müller, Adolf
Müller
Münzer

N

Nadel, Arno
Napoleon III.
Nathan
Nathan Moudrý
Národní výbor, Wedelův
Národní klub
národně liberální
Naumann
Německá banka
Německá demokratická strana
Německá lidová strana
Německá společnost r. 1914
německo-národní
Neuburger
Neufeld, rabín
Neue Schweizer Zeitung
Neue Westfälische Volkszeitung
Neue Zeit (viz Nová doba)
Neues Wiener Tagblatt
Neurath
New Europe
New Yorker American
Newyork Sun
Nieswand
Nietzsche
Nikolai-Levinstein
Northcliffe (Jakob Stern)
Noske
Novoje Vremja
O
Oberwinder
Ochel
Oppenheim
Oppenheimer

P

Paasche
 Paasche, jun.
 Palmerston
 Pannekoek
 papež
 Paulsen
 Parvus
 Payer, von
 Pearsonův koncern
 Pechstein, Max
 Peierls, Heinrich
 Persius
 Petit Journal
 Petit Parisien
 plesy pro nezaměstnané
 Pleßner
 politická nákaza
 ponorková válka
 Pooleť
 Preuß
 Printz
 Protopopov

Q

Quidde

R

Rabinowitschová, Rahel
 Radek (Sobelsohn)
 Ranke
 Rappaport
 Rathenau, E.
 Rathenau, W.
 Reading, lord (Issacs)
 Reep
 Renaudel
 République
 Reuter, agentura
 revoluce, židovská
 Rhodes, Cecil
 Richthofen
 Rieger, dr. Ladislav
 Riepenhausen
 Rießer
 Riezler
 Rohrbach
 Rolandová, Ida
 Ronai
 Ronikier, hrabě
 Roseberry, lord

Rosenblüth, Felix

Rosenfeld

Roosevelt

Rost-Augsburg, dr.

Rostra

Rote Fahne (viz Rudý prapor)

Rothschild

Rothschild, stud. filos.

Rotteck

Rousseau

Ruben

Rückert

Rülf

Rumbold, Sir Horace

Ř

Říšský klub německé lidové strany

S

Sächsische Schulzeitung

Salandra

Salinger

Salomon, dr. Ludwig

Sänger, prof.

Sauber

Sauvegrain

Segall, dr. Jakob

Seligkowitz

Seligmann

Sembar

sefardé

Shakespeare

Sheffield Daily Telegraph

Shylock

Scheffauer, H. G.

Schickler

Schiele

Schiff, Jakob

Schiffer (Moses Schiffmann)

Schiller, Friedrich

Schlaikjer

Schlesinger

Schmeitzer

Schnitzler

Schoen, baron de

Schopenhauer

Schücking

Schuster, Arthur

Schwabach, von

Schweizer Republikanische Blätter

Silbermann

Silesius

Simon, Curt
Simon, James
Simon, ministr financí
Simonová, Hilda
Simplizissimus
Singer & Co.
Singer, Wilhelm
Sinzheimer
Sklarz
Sobernheim
Sombart, W.
Sonnabend, Sonini
Sonnemann, Loeb
Sonnenschein
Sonnino
Sontheimer
sociální demokracie
Spectator
Speyer, Sir Edgar
Spielmann, sir Isidor
Spinoza
Společnost pro šíření lid. Vzdělávání
Společnost Thule
Stadthagen
Stahl, F. J.
Stampfer, F.
Stapel, dr.
Stärke
Stein, von
Stein, prof.
Steinthal, Walter
Stěklav (Nachamkes)
Stern, B.
Stern, H.
Stern, J.
Stettiner
Stockolmská konference
Stone
Storck, Karl
Strauß
Stresemann
Strobel
Stürgkh
Suchanov (Gimmer)
Suchy
Sundays Pictorial
Svaz ateistů
světová revoluce
Svobodní konzervativci
Szamuely

Szeps

Š

šem-ham-foraš
Švarcenberk

T

Tacitus
Taine
Talleyrand
Talmud
Tammany Hall
Taut, Bruno
Telegraph
Temps
Tepper-Laski
Thalheimer
Théry, Egmond
Thimmes, dr.
Thoma
Tietz, Leonhard
Times
Tinsley
Tirpitz
tisková nákaža
Toller
Traeger
Traub
Trautvetter
Trebitsch, Artur
Treitschke
Troeltsch
Trockij (Bronštejn)
Tumultey

U

Ulk
Ullstein
United Order B'nai B'rith

Ú

Ústřední jednota němec. státních občanů
židov. vyznání

V

Vago
válečná půjčka
valutová politika
Vantus
Varga
Varnhagenová
Vater
Vely (Levy)
většinová strana

Viktorie, královna
Villaine de Gaudin
Vince
vítězství, židovské
Vlastenecká strana
volby, židovské
Volk und Land (viz Národ a země)
Vorwärts (viz Vpřed)
Voß, D. Ch.
Vossische Zeitung
Všeněmec, všenněmectví
všežidovský tisk
východní Židé
vysoké finance
W
Wach, Adolf
Wach, E.
Wagner, R.
Wahrheit (viz Pravda)
Wahrmund
Waldeck-Manasse
Wandervogel
Warber, dr. F.
Warburg, bankéř
Warschauer
Watschinsky
Wattenwyl
Weg, Der (viz Cesta)
Weinberg
Weismann
Weitzmann
Wellington, vévoda
Welt (viz Svět)
Weltbühne (viz Světová scéna)
Wendel
Werner, dr.
Werthauer
Wertheimer, F.
Westarp, hrabě
Weyl
White
Wichtl, F.
Wiemer
Wiener Deutsche Zeitung
Wiener Montags-Journal
Wild, von Hohenborn
Wilson
Wilton, R.
Wise, rabín Stephan
Witte

Wohlgemut
Wolff, Th.
Wolffova kancelář
Wollheim
Wollsteinová, Rosi
Wrobel
Wurm
Z
zákon o nouzových službách
Zangwiel
zednářstvo
Zeiten, Die
Zepler, dr.
Zeppelin
Zinověv (Apfelbaum)
Zucker
Zukunft
Zweig, Arnold
Zweig, Stefan